

SYLLABUS

III SEMESTER

PAPER : XIII (CORE PAPER)

CBCS PATTERN

ADMINISTRATIVE HISTORY OF INDIA

UNIT - I

Administration :- Meaning and scope of Administration – Origin and growth of Public Administration in India – Pre Mauryas – Mauriyan Administration – special reference to city Administration

UNIT – II

Ancient Indian Administration – Harsha – Guptas administrative policies – Introduction to Muslim Administrative systems – General Revenue, Land, Defence and judicial systems Administrative development in India under the British rule.

UNIT – III

Administrative functions in free India - Central Secretariat – Functions and role of the Ministries of Home affairs, Finance, Defence, Human Resource Development- Health, Law and External Affairs – Minister Secretary relationship – O & M in Central Governments.

UNIT – IV

Constitutional Authorities – The Finance Commission, Planning commission and Comptroller and Auditor General of India – Problems and issues in Central – State Administrative relation- inter Governmental issues.

UNIT - V

Administrative functions of Indian States – State Secretariat – State planning commission – Planning and Schemes – State Public Services – District Administration – Local self Government.

20. மெளரிய ஆட்சி முறை (MAURYAN ADMINISTRATION)

மெளரியப் பேரரசின் ஆட்சி முறை பற்றி தெளிவாக அறியக்கூடிய அங்கு வசித்து வந்தார். பாடிபுத்திரம் சோளை நதியின் வடக்கு கரையில் அமைந்திருந்தது. கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் பாடிபுத்திர அரண்மனைகள் அமைப்பிலும், அழகிலும், வலிமையிலும் பாரதீய அரண்மனைகளையும் மிஞ்சிவிட்டது என்கின்றனர். அரண்மனையின் முன்பு பக்கமுலாம் பூசப்பட்டு மினர்ந்தன. சீன யாத்ரிகள் பாகியான் பாடிபுத்திர அரண்மனையின் அழகையும், வண்ண படிவங்களையும் பாராட்டுகிறார்.

1. மத்திய ஆட்சி:

அரசன்: மெளரியர்களின் ஆட்சித் தலைவன் அரசன் ஆவான். அரசன் வரம்பற்ற அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தான். அவனே நிர்வாகத்தின் உயர்நாடி. கௌடில்யரின் விதிப்படி அரசன் ஒழுக்கத்திற்கு விசேஷ மதிப்பு காண்பித்தான். தர்மசாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றி தர்மத்தை நிலை நிறுத்து ஆட்சி புரிய வேண்டும். மெளரிய அரசர்கள் அதிக அறிவு படைத்தவர்கள் அதிகமான நேரம் வேலை செய்தனர். ஓய்வு குறைவு.

மெளரிய அரசன் சேனாதிபதி உதவி கொண்டு போய்ச் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களை நடத்திவந்தார். அக்கால நீதித்துறையின் தலைவன் அரசனே. அனேக வழக்குகளில் அவனே நீதி வழங்கினான். சட்டங்கள் சாசனங்கள் மூலமாக வெளியிடப்பட்டது. அரசனுக்கு பொறுப்புகள் அதிகமாக இருந்தது. குடி மக்களின் உயிரையும் உடமையையும் பாதுகாத்தல், நாட்டில் கொடியவர்களைத் தண்டித்து அமைதி ஏற்படுத்துதல், வேளாண்மை, வணிக வளர்ச்சிக்கு பாடுபடுத்தல் மக்களுக்கு விருப்பமானதையே செய்தல் ஆகியவை அரசனின் முக்கிய கடமைகளாகும். மெளரிய அரசர்கள் எதேட்சை அதிகாரங்களை விரும்பவில்லை. மேலும் அவர்களின் அதிகாரங்கள் மந்திரி சபையால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு வந்தது.

மெளரியர்களின் ஆட்சியில் அரசரிமை பாரம்பரியமானது என்றாலும் முடி சூட்டுவிழாநடைபெறுவதற்கு முன்னர் இளவரசர் ஒருவர் தம்மை மன்னர் என்று கூறிக் கொள்ளமுடியாது. முடிதுறத்தலும் நடைமுறையில் இருந்தது. மன்னருக்கு சிறந்த பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டது. அரசர் பவனி வரும் காலங்களில் அவரது பாதுகாப்பிற்கு முழுக்கவனம் எடுக்கப்பட்டது. சாலையின் இரு பக்கங்களிலும் ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்கள் காவல்புரிந்தனர். அரசன் அல்லது அரசியை இழிவுபடுத்துபவர்கள், அரசவை சூழ்ச்சியில் ஈடுபடுபவர்கள் ஆகியோர்களுக்கு மரணதண்டனை அளிக்கப்பட்டது. அரண்மனையைச் சார்ந்தும் பல பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

மன்னர் பேரரசின் தலைநகரான பாடிபுத்திரத்தில் அரண்மனை அமைந்து வந்தார். பாடிபுத்திரம் சோளை நதியின் வடக்கு கரையில் அமைந்திருந்தது. கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் பாடிபுத்திர அரண்மனைகள் அமைப்பிலும், அழகிலும், வலிமையிலும் பாரதீய அரண்மனைகளையும் மிஞ்சிவிட்டது என்கின்றனர். அரண்மனையின் முன்பு பக்கமுலாம் பூசப்பட்டு மினர்ந்தன. சீன யாத்ரிகள் பாகியான் பாடிபுத்திர அரண்மனையின் அழகையும், வண்ண படிவங்களையும் பாராட்டுகிறார்.

மந்திரி பரிஷத் அல்லது அமைச்சர் குழு: 'வண்டியின் ஒரு சக்கரம் மட்டும் எவ்வாறு வண்டியை இழுக்க முடியாதோ அதே போல அரச நிர்வாகத்தையும் மன்னர் ஒருவரால் மட்டும் நடத்த முடியாது' என்று கௌடில்யர் தெரிவிக்கிறார். எனவேதான் மெளரிய அரசர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக மந்திரி பரிஷத் அல்லது அமைச்சர் குழு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இவர்களைப் பற்றி அசோகர் 'அமைச்சர் குழு மூன்றாவது, ஆறாவது கற்பாறை ஆணைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மந்திரி பரிஷத் அல்லது ஆலோசகர்களை வைத்துக் கொண்டார். தலைமை மந்திரி நான்கு நிரந்திர ஆலோசகர்களை வைத்துக் கொண்டார். பேரமைச்சர், சேனாதிபதி, புரோகிதர், யுவராஜா ஆகியோர் அந்த நான்கு பேர் ஆவார். மெளரிய அமைச்சர் குழுவில் இவர்களையும் சேர்த்து மொத்தம் மெளரிய அமைச்சர் குழுவில் இவர்களையும் சேர்த்து மொத்தம் மெளரிய அமைச்சர் குழுவிடம் இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் வெகு நேரம் பணியாற்றினார்கள். மந்திரிகளின் குணநலன்கள் குறித்து அர்த்தசாஸ்திரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளது. நாட்டின் முக்கியமான துறைகளுக்கு அவர்களே பதவிகள் வழங்கினார்கள். மன்னர் அவசரகாலங்களில் மந்திரி பரிஷத் உறுப்பினர்களைக் கூட்டி ஆலோசிப்பார். மந்திரி பரிஷத்தின் கூட்டங்கள் ரகசியமாகவே நடப்பெறும். அமைச்சர்கள் அனைவரும் அரசனால் நியமிக்கப்படுவர். கௌடில்யர் தலைமை அமைச்சராக இருந்தார்.

அரசரின் நான்கு நிரந்தர ஆலோசகர்கள் தவிர மற்றவர்கள் 'அமாத்யயர்' அல்லது துறைத்தலைவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். மந்திரி ஆட்சியிலுள்ள பதினெட்டு துறைகள் ஒவ்வொரு அமாத்யயரின் கீழ் இருந்தது. அமாத்யயருக்குக் கீழ் அத்தியகர்' அல்லது மேற்பார்வை அதிகாரிகள் இருந்தனர். பல உட்பிரிவு அதிகாரிகளும் இருந்தனர். முக்கியமான துறைகளின் அதிகாரிகள் வருமாறு:

- தெள்காரிக் - வாயிற்பாதுகாப்பு (Douwarik)
- அண்டார் வெஷக் - உள்துறை அதிகாரி (Antarveshik)
- பிராஷஸ்து - சிறைஅதிகாரி (Peashasta)
- சாமார்தர் - வருவாய்துறை (Samaharta)
- சன்னிதத்தர் - கருவூலத்துறை (Sannidhata)
- நாயக் - நகரப்பாதுகாப்புத்துறை (Nayak)
- விவாரிக் - தலைமை நீதிபதி (Vyavahari)
- தண்ட்பால் - தலைமைபோலீஸ் அதிகாரி (Dandpal)

i) பிரதேஷ்தா - ஆணையர் (Predeshta)

ii) அன்டபால் - எல்லைப் பாதுகாப்பு அதிகாரி (Antapali)

மேலும் வேளன்மை, போதுப்பணித்துறை, பொதுப்பணித்துறை, கரங்கத் தொழில், சுப்பல் போக்குவரத்து, வாணிபம், அளவைத்துறை, கங்கவரித்துறை போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும்.

மேற்கூறப்பட்ட அமைச்சரவையுடன் வேறு இரண்டு அமைச்சர்கள் இருந்தனர். நகரமக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட 'பவுரா' என்பதும் மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட 'ஜனதா' என்பதும் ஆகும். அவைகளின் உறுப்பினர்கள் 'சிரோத்தியர்' என்றும், சபைத்தலைவர் சிரஸ்தார் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். சில சமயங்களில் இவைகளை அவைகளும் ஒன்றிணைந்து முக்கிய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றும் உண்டு. புதிய வரிகளைப் போடுவதற்கு முன்பு அரசன் இவற்றுக்கு அவைகளையும் கலந்து ஆலோசித்து அதன் அனுமதியைப் பெறும். அரசன் அமைச்சர்கள், துறைத்தலைவர்கள், அதிகாரிகள் ஆகியோர்களுக்குறைகளைக் கண்டிக்கும் உரிமை இந்த இரண்டு அவைகளுக்கும் உண்டு. இவ்வாறு மைய ஆட்சிமுறை சிறப்பாக நடைபெற்றது.

3) மாகாண ஆட்சி : (Provincial administration)

மௌரியப் பேரரசு பரந்து விரிந்து காணப்பட்டதால், நிர்வாக வசதிக்காக பேரரசு பல மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இவ் மாநிலங்களுக்கு 'இராஷ்டிரங்கள்' என்று பெயர். ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு ஆளுநரின் கீழ் வைக்கப்பட்டது. ஆளுநருக்கு 'இராஷ்டிரபாலர்' என்று பெயர். ஆளுநர்களுக்கு வருடத்திற்கு பன்னிரெண்டாயிரம் பண ஊதியமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. பொதுவாக இந்த ஆளுநர்கள் அவ்வாறு அரச பிரதிநிதிகள் அரசனுக்கு உறவினராகவே இருந்தனர். இவர்களுக்கு மார்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். ஆளுநர்கள் அரசனுக்கு கீழ்ப்படிந்து உண்மை ஊழியராக நடந்து கொள்ள வேண்டும். மக்கள் நன்மைக்காகவே பாடுபட வேண்டும். அரசாணைகளை உடனுக்குடன் நிறைவேற்ற வேண்டும். அரசனின் அனுமதியின்றி எந்த செயலும் செய்யக்கூடாது.

அசோகரின் கல்வெட்டுகள் நான்கு மாகாணங்களைப் பற்றி செய்திகளைத் தருகின்றன. மௌரியப் பேரரசில் கீழ்க்கண்ட மாகாணங்கள் இருந்தன. அவை.

a) பிராச்ச்யா : (Prachya) மகத மாநிலம்

இந்த மாநிலத்தின் தலைநகர் பாடலிபுத்திரம். தற்கால உத்தரப் பிரதேசம், பீகார், வங்காளம், ஒரிசா ஆகிய பகுதிகள் இந்த மாநிலத்தின் அடங்கும். இந்த மாநிலத்தில் அரசனின் நேரடிக்கட்டுப்பாடு நிலவியது.

b) உத்திரபாத் : (Uttarapath) வடமேற்கு மாநிலம்.

இந்த மாநிலத்தின் தலைநகரம் தட்சசீலம் ஆகும். தற்கால உத்தரப் பிரதேசம், பஞ்சாப், காஷ்மீர் ஆகியவை இந்த மாநிலத்தின் அடங்கிய பகுதிகளாகும்.

c) அவந்தி பாத் : (Avantipath) மேற்கு மாநிலம்.

இதன் தலைநகரம் உஜ்ஜயினி ஆகும். தற்கால மானவம், குஜராத், மத்தியப் பிரதேசம் ஆகியவை இந்த மாநிலத்திற்குள் அடங்கும் பகுதிகளாகும்.

d) தட்சண பாத் : (Dakshinapath) தெற்கு மாநிலம்.

இதன் தலைநகரம் அவர்ணகிரி என்பதாகும். மாகாண ஆளுநர்கள் மாகாண ஆட்சியில் முழு அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்ததாகக் கூறமுடியாது. அவர்கள் அரசனின் நேரடிக்கட்டுப்பாட்டில் இருந்தனர். மாகாண ஆளுநர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளின் நடவடிக்கைகள் குறித்த தலைவர்களை நேரடி மூலம் அரசன் பெற்றுக் கொண்டார். ஒற்றர்களால் திரட்டப்படும் செய்திகளை 'குமுஉக்' குறிகளால் (ரகசிய) அரசர்களுக்கு எழுதி அனுப்பும் முறையையும் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

a) ராஜூகர் : இவர் மாநிலங்களின் தலைமை அலுவலர் ஆவார். இவர்களை இன்றைய வருவாய்த்துறை அதிகாரிகளுக்கு ஒப்பிடலாம். இவர்கள் நிலங்களை அளந்து எல்லைகளை நிர்ணயம் செய்வர். இவர்களுக்கு கீழ் நூற்றுக்கணக்கான அலுவலர்கள் இருந்தனர்.

b) பிரதேசிகர் : இவர் கோட்டாட்சித்தலைவர் ஆவார். தனது கோட்டத்தின் வருவாய் மற்றும் அமைதி, பாதுகாப்பு ஆகிய பணிகளைச் செய்வது இவர்களது கடமையாகும்.

c) வச்சபூமிகர் : அரசுக்குச் சொந்தமான விருந்தினர் மாளிகைகள், பண்ணைகள் குளங்கள் போன்றவற்றை நிர்மானிப்பது இவர்களது கடமையாகும்.

d) புருஷர்கள் : இவர்கள் அரசின் அந்தரங்க அதிகாரிகளாவர். அரசின் விருப்பப்படி அவரது ஆணைகளை செயல்படுத்துமாறு ராஜூகர்களை நடத்திச் செல்வர்.

ஒவ்வொரு மாநிலமும் பல மாவட்டங்களாகவும், மாவட்டங்கள் பல ஊர்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. மாவட்டத் தலைமை அதிகாரிகளுக்கு 'ஸ்தானர்கள்' என்று பெயர். ஊர் அதிகாரிகளுக்கு 'கோபாக்கள்' என்று பெயர். மாவட்ட ஸ்தானிகர்களுக்கு உதவிசெய்ய பல உதவி அதிகாரிகள் இருப்பர். அதிகாரிகள் பதவியிலமர்த்தப்பட்ட பின்பு அவர்களின் திறமை, நடத்தை, நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே பணியில் நிரந்தரமாக்கப்படுவர். இவ்வாறு மாகாண ஆட்சி முறையும் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

4. ஸ்தல ஸ்தாபன ஆட்சி:

மௌரிய ஆட்சி ஸ்தல ஸ்தாபன ஆட்சி முறைக்குப் புகழ் பெற்றது. இவர்களது நகர ஆட்சி பற்றி மெகஸ்தனிஸ் எழுதிய இண்டிகா விவரிக்கிறார். இவர்களது ஆட்சியில் பல நகரங்கள் தோன்றின. ஆட்சி முறை வெகுவாக சிறப்பிக்கப்படுகிறது. அக்காலத்தில் பட்டினங்களுள் ஒன்றான பாடலிபுத்திரம் எவ்வாறு ஆட்சி கொண்டது என்பதை மெகஸ்தனிஸ் கூறுகிறார்.

பாடலிபுத்திரம் நகர் முப்பது பேர் அடங்கிய குழு ஒன்று ஆளப்பட்டு வந்தது. இக்குழு ஆறு வாரியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு வாரியத்திலும் ஐந்து உறுப்பினர்கள் இருந்தார்கள். மூன்று வாரியம் தொழிற்சாலை சம்பந்தப்பட்ட அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொண்டது. இரண்டாவது வாரியம் அயல் நாட்டவர்களின் கவனிப்பைத் தேவை ஆகிய பணிகளைக் கண்காணித்தது. மூன்றாவது வாரியம் பதுகா இறப்பு, ஆகியவற்றைப் பதிவு செய்தது. நான்காவது வாரியம் வானிபத்தையும், வர்த்தகத்தையும் கவனித்துக் கொண்டது. ஐந்தாவது வாரியம் பொருள் உற்பத்தி, அதன் விற்பனை பற்றி மேற்பார்வை செய்தது. ஆறாவது வாரியம் விற்பனை வரி வசூலித்தது. நகராண்மைக் கழகத்தலைவர் 'நகரக்கா' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

மௌரியர் காலத்தில் கிராம நிர்வாக முறை சிறப்பாக நடைபெற்றது. கிராம மக்களின் ஆதரவுடனேயே நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடத்த முடியும் என்று நினைத்தார் சந்திரகுப்த மௌரியர் எனவேதான் கிராமங்களில் பஞ்சாயத்துராஜ் முறையை ஏற்படுத்தினார். கௌடபுலியரின் அர்த்த சாஸ்திரம் கிராம நிர்வாக முறை பற்றி விவரிக்கிறார். நிர்வாகத்தின் கடைசிப் பிரிவாக கருதப்படுவது கிராம ஆளும் கிராமத்தின் தலைவர் 'கிராமிக்கா' (Gramika) என்று அழைக்கப்பட்டார். நல்ல அனுபவம் கொண்டவராக இருந்தார். அரசிடமிருந்து சிறிய பணியும் பெறவில்லை. ஒருவேளை கிராம மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். ஐந்து அல்லது பத்து கிராமங்களில் பொறுப்பாக விளங்கிய அதிகாரிக்கு கோபன் (Gopa) என்று பெயர். கோபனின் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் மேற்பார்வை செய்து ஸ்தானிகர் (Sthanika) என்பவர் ஆவார். ஸ்தானிகர் ஆளுநர் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஆளுநர் அரசுக்குக் கட்டுப்பட்டவர். இவ்வாறு மெகஸ்தனிஸ் ஆட்சி முறை வெகு சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

5. நீதித்துறை: Judicial System

அரசனே நீதித்துறையின் தலைவராகக் கருதப்பட்டார். மேற்பார்வையின் கீழ் நீதித்துறை இயங்கி வந்தது. கௌடபுலியர் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் நீதித்துறை பற்றி விவரிக்கக் கூறப்பட்டுள்ள நாட்டில் கீழ்க்கண்ட இரண்டு வகையான நீதிமன்றங்கள் செயல்பட்டன.

a) தர்மஸ்தி நீதிமன்றம்: Dharmasthiya.

இது சிவில் நீதிமன்றமாகும். இதன் நீதிபதி விவாரிக்கா (Vyvaharika) என்று அழைக்கப்பட்டார். இவருக்குத் துணையாக அமாதியர்களும் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கிய மூன்று பிராமணர்களும் உதவி செய்தனர். திருமணம், சிதனம், விவாகரத்து, வீடு, நிலம், கடன், சேமிப்பு, தொழில், விற்பனை ஆகியவை சம்பந்தமான வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டன. வழக்குகளில் வாதம் பிரதிவாதம் நடைபெற்றது.

b) கண்டகசோதனா நீதிமன்றம்: Kankashodhana

இது கிரிமினல் நீதி மன்றமாகும். இதன் நீதிபதி பிரதேஷ்டா (Pradeshta) என்று அழைக்கப்பட்டார். களவு, திருட்டு, நஞ்சுலத்தல், ஏடை, அளவு ஆகியவற்றில் மோசம் செய்தல் போன்ற வழக்குகளை விசாரித்தது.

இவைதவிர நகர நீதிமன்றங்களும், மாவட்ட நீதிமன்றங்களும் இருந்தன. நகர நீதிபதிகள் மகாமாத்திரர்கள் என்றும், மாவட்ட நீதிபதிகள் ராஜாக்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். கிராம நீதிமன்றங்களும் செயல்பட்டன. அரசியல் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப சில சிறப்பு நீதிமன்றங்களும் அமைக்கப்பட்டன.

நீதி வழங்குதல் முறை சிறப்பாகக் காணப்பட்டது. நீதி வழங்குவதிலும் நீதிமன்ற நடைமுறையிலும் ஒரே வகை இருந்தது. கொடுமை மிக்க பழைய குற்றவியல் சட்டங்கள் அப்படியே இருந்தன. கட்டாய உழைப்பு, சாட்டையடி, சித்திரவதை செய்தல், மரண தண்டனை போன்ற தண்டனைகள் நடைமுறையில் இருந்தன. மரண தண்டனைக் கைதிகளுக்கு சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. குற்றமற்றவர்கள் தண்டனை பெற்று விடக்கூடாது என்பதற்காக அசோகர்பல முயற்சிகள் எடுத்தார். நீதி முறை விஷயங்களில் அரசனுக்கு உதவியாக தர்ம சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த மந்திரிகள் பணியாற்றினர்.

6. நிதி நிர்வாகம்: Finance

மௌரியர்கள் காலத்தில் அரசாங்கம் நிலத்திலிருந்து வருகின்ற வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பகுதியைப் பெற்றது. இது தவிர மாநில அரசாங்கங்கள் மூலமும் சுங்க வருவாய் மூலமும் வருமானம் கிடைத்தது. வியாபாரிகள் தொழிலாளர்கள் லைசென்ஸ் பெற கட்டணத்தொகை செலுத்தினார்கள். மதுபான உற்பத்தியாளர்கள் அதற்கென தனிவரி செலுத்த வேண்டும். விற்பனைப் பொருட்கள் மீது வரி விதிக்கப்பட்டது. மிருகங்கள் வெட்டப்படும் போது தனி வரி போடப்பட்டது. இது தவிர மக்கள் அளித்த நன்கொடைகள் மூலமும் அரசாங்கத்திற்குப் பணம் கிடைத்தது.

1. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் நிர்வாக முறை (ADMINISTRATION DURING BRITISH PERIOD)

இன்றைய இந்தியாவில் நிலவும் நிர்வாக முறைகள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலேயரால் அளிக்கப்பட்டவை. அவர்கள் பின்பற்றிய முறைகளைச் சார்ந்தே இந்திய நிர்வாக முறை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய நிறுவன ஆட்சி மற்றும் ஆங்கிலப் பாராளுமன்ற அல்லது மன்னராட்சியின் போது மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்த நிர்வாகப் பண்புகள் இன்று இந்திய நிர்வாக முறைகளின் அடித்தளமாக அமைந்துள்ளன. இந்தியாவில் தமது ஆட்சியின் தேவைக்கேற்ப புதிய நிர்வாக முறைகளை ஆங்கிலேயர் அமைத்துக் கொண்டனர். அந்தகைய முறைகள் முறையாக சோதனைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு பாராளுமன்ற மக்களாட்சி முறையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி

1600-டிசம்பர் 31-ல் ஆங்கிலப் பேரரசியார் கிழத்திசை நாடுகளுடன் வர்த்தகம் செய்யும் முற்றுரிமையை சில வர்த்தகர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவர்கள் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் என்ற பெயரில் செயல்பட்டனர். இந்தியப் பேரரசுகளை வாங்கி ஐரோப்பிய நாடுகளில் விற்பனை செய்து வந்தனர். வாணிபம் செய்ய வந்த அவர்கள் தம்மை காலப்போக்கில் ஆட்சியாளர்களாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். அதற்கான பட்டய உரிமையும் அவர்களுக்கு இருந்தது.

மொகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் நிலவுடமையாளர்களாக மாறியது. அரசியல் பொறுப்பினை வர்த்தகத்துடன் ஏற்றுக்கொண்ட போது எழுத்தர்கள், கணக்கர்கள் போன்றோரை நியமித்துக் கொண்டார்கள். நிறுவனமானது கட்டுப்பாட்டுக்கழகம் மற்றும் நிறுவன நெறியாளர்கள் என்ற இரு கட்டுப்பாட்டு அதிகார அமைப்பைக் கொண்டிருந்தனர். ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தால் அமைக்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டுக்கழகம் மேல்நிலை அமைப்பாகும். நெறியாளர் மன்ற உறுப்பினர்களை நிறுவன உரிமையாளர்கள் நியமித்தனர். ஆங்கில

பேராசிரியர். ஜே. தர்மராஜ்

2 கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பணியாளர்களை நியமித்தனம் முக்கிய பணியாகும். நிர்வாகப் பணியாளர்கள் இருவரைக் கட்டவர்கள் இருந்தனர்.

1. ஒப்பந்தப் பணியாளர்கள்: ஆங்கிலேயர்கள் மட்டுமே இப்பிரிவினரிருந்தனர். நிறுவனத்திற்கு உண்மையாக உழைத்து அதற்கு காப்புத் தொகை தருவது அவர்களுடைய கடமை. அத்தொகையானது 500 பவுண்டுகளாகும். நீதி, அரசியல், நிதி மற்றும் வர்த்தகப் பணிகளில் செயலாற்றினர்.

2. ஒப்பந்தம் சார்பாக பிரதமப்பணியாளர்கள்: இந்தியர்கள், பார்ஸிகள், ஆங்கிலேயர்கள், போர்க்கட்சியர்கள் என்ற பல பிரிவினர் இப்பணியில் இருந்தனர். எந்த விதமான பதவிரத்திலும் கையொப்பமிட்டு தம்மை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. இப்பிரிவினர் எந்தவிதப் பகுப்பிற்கும் உட்படுத்தப்படவில்லை. மீதம் பணிகளை ஆற்றவே நிறுவனத்தால் நியமிக்கப் பட்டிருந்தனர். அவர்கள் பணி நிரந்தரமானதல்ல. பதிவு செய்தல், கணக்கு எழுதுதல், குறிப்பு வைத்தல் முதலிய பணிகளை ஆற்றினர். நியமனத்தில் நிரந்தரமான முறை பயன்படுத்தப்படவில்லை. முறையான பயிற்சி மற்றும் பதவி உயர்வு இல்லை. நிறுவனக்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா மாகாணங்களில் சீரான பணிமுறைகள் பின்பற்றப்படவில்லை.

கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆட்சிமுறையின் முக்கிய சாதனைகள்:

1773-ல் இயற்றப்பட்ட ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் இந்தியாவின் அரசாங்கம் பற்றித் தீர்மானித்ததுடன் கம்பெனி பணியாளர்கள் வர்த்தகம் தவிர பிறபணிகளில் எவ்வாறு செயல்பட வேண்டுமெனக் குறிப்பிட்டது. இது பெரிதும் வங்காளத்திற்கு மட்டும் பொருந்துவதாக இருந்தது. அங்கு ஒரு கவர்னர் ஜெனரலும் அவருடைய பணியாளர்களும் இருந்தனர். கவர்னர் ஜெனரல் சென்னை, கல்கத்தாமாகாணங்களைக் கட்டுப்படுத்தினார். அமைதி மற்றும் போர்க் காலங்களில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கும் அவருடைய ஆலோசனைக்குமுவிக்கும் கட்டுப்பட்டவர். 1833-ல் வங்காள கவர்னர் ஜெனரல் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக ஆக்கப்பட்ட போது வங்காளத்துக்கெனத் தனிப்பட்ட லெப்டினன்ட் கவர்னர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

1773-ஆம் ஆண்டுச் சட்டப்படி வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் கவர்னர் ஜெனரலாக்கப்பட்டார். அவர்காலத்தில் நிர்வாகப் பணியாளர்கள் தமது வர்த்தகப் பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். அவ்வமயம் பொதுப் பணியாளர்கள் என்ற நோக்கத்தில் நிர்வாகப் பணியாளர்கள் என்ற தன்மைக்கேற்பச் செயல்படலாயினர். நிறுவனமானது அரசாங்கமாக மாறி வரிவசூல், சட்டம் ஒழுங்கு ஆகியவற்றைப் பராமரித்தல் போன்ற பணிகளை மேற்கொண்டது. இத்தகை பணிகள் மூலமாக அரசாங்கமானது காவல் அமைப்பாக மாறியது.

இந்திய நிர்வாக முறை

அரசு செயலகம் முக்கிய நிர்வாக அமைப்பாயிற்று. அது நற்காலத்திய நிர்வாக அமைப்புக்கு அடித்தளமாயிற்று. எனவே தொழிற்சாலை நிறுவனத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்புகளிலிருந்து நற்கால நிர்வாக அமைப்பு தோன்றியதெனலாம். சென்னை மற்றும் வங்காளத்தில் கவர்னர் ஜெனரலின் குழுவிடமிருந்து செயலர் இருந்தார். அவருக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு கீழ்நிலைப் பண்பாளர்கள் உதவினர். ஹெஸ்டிங்ஸால் உருவாக்கப்பட்ட இம்முறை பணமவுகாரன்வாலிஸ் பிரபுவால் முழுமையாக்கப்பட்டது.

காரன்வாலிஸ் காலத்தில் தான் சீரான பொதுப்பணித்துறையானது சீரமைக்கப்பட்டது. சம்பள அடிப்படையில் தாராளக்கோட்பாடு பின்பற்றப் பட்டது. அம்முறைவில் காணப்பட்ட பரிதாபத்துக்குரிய குறைகள் நீக்கப் பட்டன. வறுமை மற்றும் நேர்மையின்மை ஆகிய தன்மைகள் களையப் பட்டன. ஒப்பந்த அடிப்படையிலான பணியாளர்கள் பலதுறைகளில் இணைக்கப்பட்டார்கள். அதிகாரிகளின் அதிகாரப் போக்கிற்குக் கட்டுப் படாத அளவுக்கான நிர்வாக அமைப்புகளை ஏற்படுத்தினார். வருவாய்த் துறை, காவல்துறை, குற்றம் மற்றும் நீதிசார்பாக உருவாக்கப்பட்டது.

காரன்வாலிஸ் சட்டத்தொகுப்பு, அது அதிகாரம் என்பதை வரையறை செய்தது. மேல் முறையிடு செய்வதற்கான திட்டவாட்டமான முறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. நீதியைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவது தவிர்க்கப்பட்டது. இன்று செயலில் உள்ள நிர்வாக முறை அப்போதே உருவாயிற்று. சுங்க வரித்துறை வருவாய்த் துறையினின்றும் பிரிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்பிருந்த மாவட்ட அலுவலர் களை விட காரன்வாலிஸ் காலத்தில் நியமிக்கப் பட்டவர்கள் அதிக அதிகாரம் உடையவர்களாக மாற்றப்பட்டார்கள். போக்குவரத்து வசதியின்மை, மற்றும் தூரம் காரணமாகவும், முனிசிபாலிட்டி போன்ற தல அமைப்பு நிறுவனங்கள் இல்லாமையாலும் அதிகாரங்கள் கட்டுப்பாட்டுடன் முறைப்படுத்தப் படவில்லை.

சென்னை மற்றும் கல்கத்தாவில் துறைகளையும் நிர்வாகிக்க குழுமங்கள் அமைக்கப்பட்டன. 1785-ல் சென்னையில் வர்த்தக, வருவாய், படைத்துறை மற்றும் மருத்துவக்குழுமங்கள் தனித்தனியாக இயங்கின. அவற்றிற்கென அலுவலர்கள், அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். நிர்வாகம் சீராக இயங்க வகை செய்யப்பட்டது. அதே ஆண்டில் நெறியாளர் மன்றமானது கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் அரசாங்கம் கவர்னர் ஜெனரலால் நடத்தப்படு மென்று அறிவித்தது. அந்தகைய குழுமங்கள் அல்லது வாரியங்கள் முறையமைவானது கிழக்கிந்திய கம்பெனி அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த வரை மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இந்தியர்களை நிர்வாகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் ஒதுக்கியது. அவருடைய வலிமையின்மையை வெளிப் படுத்தியது. கீழ்நிலைப் பணியாளர்களாகச் செயல்பட்ட அவர்களை மேம்படச் செய்ய எந்த வசதியையும் செய்யவில்லை.

பேராசிரியர். ஜே. தர்மராஜ்

இந்திய சிவில் சர்வீஸஸ் என்ற ஒப்பந்தப் பணியாளர் முறையில் வெவ்வேஸ்லி காலத்தில் (1799-1805) மாற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பயிற்சியளித்தல் என்பது முக்கியமானதாக மாற்றப்பட்டது. கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்புகள் அதிகரிக்கின்றன என்பதை வெவ்வேஸ்லி அறிவித்தார். நிறுவனப் பணியாளர்களை ஒழுங்கமைப்பதில் கவனம் செலுத்தினார். அதற்கான பணிகள் வேகமாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. நெறியாளர் மன்றத்தின் ஒப்புதலுக்குக் காத்திராமல் 1800 மே-ல் கல்கத்தா போர்ட் வில்லியம் கல்லூரியை நிறுவி பயிற்சிக்குவித்திட்டார்.

வர்த்தக நிறுவனத்தின் முகவர்களாகச் செயல்படாமல் அவர்கள் வலிமையான இறைமை கொண்ட ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரிகளாக ஆனார்கள். நவம்பர் 1800-நவம்பர் மாதம் செயல்படத் தொடங்கிய அக்கல்லூரியின் உறுப்பினர்கள் நெறியாளர் மன்றத்தால் நியமிக்கப்பட்டனர். பயிற்சிக்காலம் மூன்றாண்டுகள். கிழக்கிந்திய மற்றும் ஐரோப்பிய பாடங்களில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. வட்டார மொழிகளிலும் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு தொடர்புகள் ஈரிவாக்கம் செய்யப்பட்டன. ஆனால் 27, ஜனவரி 1802-ல் அக்கல்லூரி மூடப்பட்டு விட்டது. ஆனால் 1854 வரை அக்கல்லூரி மொழிப்பயிற்சிக்கல்லூரியாக இயங்கியது.

1805-ல் இங்கிலாந்தில் நெறியாளர் மன்றம் மூலம் மற்றொரு பயிற்சிக் கல்லூரி உருவாக்கப்பட்டது. ஹெர்ட்போர்ட் கோட்டையில் 1806-ல் கிழக்கிந்தியக் கல்லூரி ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1809-ல் அக்கல்லூரி ஹெய்லி பரிக்கு இடம் பெயர்ந்தது. அக்கல்லூரியைக் கட்டுப்பாட்டுடன் செயல்படச் செய்ய வகையேற்பட்டது. அங்கும் நெறியாளர்கள் நியமன முறையைப் பின்பற்றினார்கள். பயிற்சிக்காலம் இரண்டாண்டுகளாக ஆக்கப்பட்டது. எழுத்து மற்றும் வாய்மொழித் தேர்வுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. 1830-ல் அத்தேர்வுகள் கடுமையாக்கப்பட்டன. ஆகவே அதில் பயிலுவதற்குத் தயார் செய்ய சிறப்பு முன்கல்விப் பள்ளி உருவாக்கப்பட்டது. பாடத்திட்டத்தில் கிழக்கிந்திய மற்றும் ஐரோப்பியப் படிப்புகளுடன் மொழிப் பயிற்சிக்கும் முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. பயிற்சியாளர்களில் பெரும்பான்மையினர் உள்நாட்டில் வேலைசெய்யும் பிரிவினர்களாயிருந்தார்கள். விவசாயிகளின் நலன்பேண்ப்பட வேண்டுமெனப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. 31, ஜனவரி 1858-ல் இக்கல்லூரி மூடப்பட்டது.

1800-க்கும் 1833-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட அதிக வேலைப் பளு காரணமாக செயலகம் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது. பாரசீக மொழித்துறை, சமயத்துறை, துணி சார்ந்த துறை, சுங்கவரித்துறை உருவாக்கப் பட்டன. சில துறைகள் இணைக்கப்பட்டன. சில துறைகள் ஒழிக்கப்பட்டன. 1829-ல் கல்கத்தா வரித்துறையானது லாதர்போர்டு ஆப் ரெவினியூ என்று அழைக்கப்பட்டது. 1833-ல் அலகாபாத்தில் வரித்துறையொன்று ஏற்படுத்தப் பட்டது.

1833-ல் இயற்றப்பட்ட பட்டயச் சட்டம் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியை மேலும் 20 ஆண்டுகள் செயல்பட அனுமதித்தவுடன் பலமாற்றங்களையும் உருவாக்கியது. பெரிய அளவினதான வங்காளம் எனது வங்காளம் என்றும் ஆக்ரா என்றும் பிரிக்கப்பட்டது. இந்திய கவர்னர் ஜெனரலிடம் சிலில் மற்றும் பலதத்துறைப் பிரிவுகள் தரப்பட்டன. வர்த்தகத்துறை நீக்கப்பட்டது. இரகசியத் துறையும் கவர்னர் ஜெனரலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. பொது, அயல்நாடு, நிதி, ஆகியன ஒரு செயலரிடமும் மற்றொரு செயலரிடம் இரகசிய, அரசியல், வருமானம், நீதித்துறைகளும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. நெறியாளர் மன்றத்தின் பணிகள் குறைக்கப்பட்டன. இச்சட்டம் இந்தியர்களை அரசுப் பதவியிலிருந்து ஒதுக்கி வைப்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்றது. ஆனால் அது செயல்படுத்தப் படவில்லை. ஆங்கில நீதிபதிகள், மால்டிஸ்டிரேட்டுகளின் பணிகள் அதிகரித் தமையால் இந்தியர்களுக்குப் பதவியளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் எழுந்தது. நீதித்துறையில் இந்தியர்களின் பங்கு அதிகரித்தது. ஆயினும் அவர்கள் கீழ்நிலைப் பணியாளர்களாகவே இயங்கினர்.

1853-ஆம் ஆண்டுப் பட்டயச் சட்டம் இஷ்டப்படி தேர்வு செய்யும் முறையை நீக்கிவிட்டு, வெளிப்படை போட்டித் தேர்வு மூலம் பதவியில் மர்த்தும் முறையை ஏற்படுத்தியது. அப்போட்டித் தேர்வு வண்டனில் நடைபெற்றது. தேர்வாணைக்குழு ஒன்றின் மூலம் அது நடத்தப்பட்டது. அக்குழு 1854-ல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. வயது வரம்பு 19 முதல் 22 வரையென அறிவிக்கப்பட்டது. 1855-ல் வண்டனில் முதல் போட்டித் தேர்வு நடத்தப்பட்டது. மெக்காலே குழுவின் அறிக்கைப்படி அது நடத்தப்பட்டது. இச்சட்டம் கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் பட்டயத்தைப் புதுப்பிக்கவில்லை.

இந்தியாவில் மெக்காலே குழு உருவாக்கப்பட்ட போது இந்திய நிர்வாக அமைப்பில் சிறப்பான மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. எண்ணற்ற குழுக்கள், கற்கும் குழுக்கள், அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதனைத் தொடர்ந்து ஆங்கில அரசு பல குழுக்களை நிறுவி நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்தைக் காண முற்பட்டது. அக்குழுக்களின் அறிக்கைகள் பத்திரிக்கைகளில் வெளியிடப்பட்டன. ஆங்கில ஆட்சியாளரால் அவருடைய முத்திரையின் கீழ் பல குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன.

1854-ஆம் ஆண்டின் மெக்காலே குழுவின் அறிக்கையானது பயிற்சி மற்றும் போட்டியடிப்படையில் பணிக்குமர்த்துதல், அடிப்படையில் ஒரு வேதாகமம் எனப்பட்டது. உயர்நிலைப் பணிக்கான பணியாளர்கள் 18 முதல் 23 வயதுக்கு உட்பட்டத் தேர்வாளர் போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப் படவேண்டுமெனப்பட்டது. திட்டவாட்டமான போட்டித் தேர்வு முறையை இலண்டனில் நடைபெறச் செய்ய வேண்டுமெனவும் மெக்காலே விரும்பினார். அவரது கருத்துப்படி 1858-ல் ஹெய்லிபரி கல்லூரி மூடப் பட்டது. ஆங்கிலப் பல்கலைக்கழகங்கள் மூலம் பயிற்சிகளுக்கு ஏற்பாடு

செய்யப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் பயிற்சி பெற்றவர். இந்தியாவில் ஒரு மாவட்டத்தில், மாவட்டப் பயிற்சிக்காக தகுதிகாண் நிலையில் பணிக்க மர்த்தப்பட்டார்.

1858-க்குப்பின்

1857-ல் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகள் புதிய மாற்றங்களுக்கு வகை செய்தன. அதன் காரணமாக 1858-ஆம் ஆண்டுச்சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இச்சட்டம் நெறியாளர் மன்றம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டுக் கழகம் ஆகியவற்றை நீக்கியது. இந்திய நிலவுடமைப்பகுதிகளும், வருவாயும் ஆங்கில கிழக்கிந்திய நிறுவனத்திடமிருந்து ஆங்கில மன்னரின் கைகளுக்கு மாற்றியது. இந்தியாவுக்கான முதன்மைச் செயலர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட வகை செய்தது. இந்தியா கவுன்சில் என்ற அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் அரசாங்கத்தில் இச்சட்டம் முக்கிய மாற்றங்களை உருவாக்கவில்லை. கவர்னர் ஜெனரல் அதிக அதிகாரம் படைத்தவராகவே விளங்கினார். இந்தியச் செயலர் பொதுப்பணிகளுக்கான பணிக்கட்டுப்பாடுகளைத் தீர்மானித்தார். எம்.வி. பைலி குறிப்பிட்டபடி அப்போதைய அரசாங்கம் கீழ்க்கண்ட தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தது.

1. கிராமப்பஞ்சாயத்து, மற்றும் மதிப்பில்லாத சுய ஆட்சி அமைப்புகள் தரமற்றிருந்தன.
 2. சமூக, பண்பாட்டு, மொழி அடிப்படைகளின்றி மாநிலங்களில் இடங்கள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன.
 3. பொதுவருவாய் மற்றும் செலவுகள் அதிகமாக இருந்தன. குறிப்பாக படைத்துறைச் செலவுகள் அதிகமாயின.
 4. கல்வி, பொதுச்சுகாதாரம், நீர்ப்பாசனம், கூட்டுறவு போன்ற நாட்டின் முன்னேற்றப் பணிகளில் தேவையான கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.
 5. உள்நாட்டு தொழிற்சாலை மற்றும் விவசாய உற்பத்தியில் கவனம் செலுத்தப்பட வில்லை. அதனால் வறுமை, பஞ்சம், தொற்று நோய்கள் பரவலாயின.
 6. பத்திரிக்கைக் கட்டுப்பாடு, பேச்சுச் சுதந்திரம், நடமாட்டம் ஆகியன கட்டுப்படுத்தப்பட்டு அரசியல் ஈடுபாடுகள் தடை செய்யப்பட்டன.
- அதிகாரம் பெரிதும் மையம் நோக்கியதாயிருந்தது. 1858-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் அவற்றைச் சீரமைக்க முற்பட்டது. ஆனால் அம்முயற்சி பொதுவானதாக இருந்தது. 1859-ல் கானிங் பிரடி அமைச்சர்துறை முறையைப் புகுத்தினார். அதனால் அரசாங்கப் பணிகள் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, கவர்னர் ஜெனரலின் கவுன்சில் உறுப்பினர்களிடம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன.

1861-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் தமது துறைகளுக்காக இறுதி ஆணைகளைப் பிறப்பிக்க அனுமதி பெற்றனர். நிதிக்காக நிதித்துறையையும், உள்நுறை

நிர்வாகத்திற்காக உந்துறையையும் அணுகவேண்டும் எனப்பட்டது. இம்முறைகளால் தனித்திறமைகளைச் செயல்படச் செய்ய வகை ஏற்பட்டது. உறுப்பினர்கள்தமது துறைகளுக்குத் தாமே பொதுப்பணிகள் ஆனார்கள்.

1851-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் மூலம் பன்முகப்படுத்துதல் என்ற முறை செயல்படுத்தப்பட்டது. சென்னை, பம்பாய் மாகாணச் சட்ட மன்றங்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டன. இழந்துவிட்ட அதிகாரங்கள் மீட்கப்பட்டு புதிய குழுக்கள் கைகளில் விடப்பட்டன. இது அனைத்து மாகாணங்களுக்கும் பொருத்தச் செய்யப்பட்டது. இவற்றால் வெளியிடப்படும் சட்டங்கள் கவர்னர் ஜெனரலின் ஒப்புதலைப் பெறவேண்டியவையாயிருந்தன. கவர்னர் ஜெனரலின் குழுவில் இந்தியர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும் வகை செய்யப் பட்டது.

இவ்வடிப்படையில் 1886-87-ல் அட்சிசன் குழு அமைக்கப்பட்டது. கற்றறிந்த இந்தியர்களைக்கான போட்டித் தேர்வுகளை இக்குழு பரிந்துரைக்க வில்லை. 'சிலில் சர்வீஸ்' என்ற படைத்துறை சாராத முறையானது. ஆங்கிலத் தன்மை கொண்டதாகவே இருந்தது. ஆனால் இக்குழு தல அமைப்பான மாகாண படைத்துறை சாராத, பணிமுறையை ஆதரித்தது. அதன் மூலம் அப்பகுதியின் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படலாமென குழு கருதியது. மாகாணப்பணியமைப்புக்குக் கீழ் துணை நிலை ஒப்பந்தப்பணி (subordinate civil service) முறை உருவாக்கப்பட்டது. இதன்படி உடன்படிக்கைப் படியிலான ஒப்பந்தப் பணிமுறை நீக்கப்பட்டது. அதற்குப் பதில் மூன்று வகைப் பணிமுறைகள் அமைக்கப்பட்டன.

1. பேரரசு சிவில் துறை அமைப்பு
2. மாகாண சிவில் துறை அமைப்பு
3. துணைநிலை சிவில் துறை அமைப்பு.

முதல் இரு அமைப்புகளும் சமூக சமத்துவ நோக்கில் உருவாக்கப் பட்டன. அதனால் அப்பணியில் இருந்த உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்ட பதவி களுக்கு பதவி உயர்வு செய்யப்பட்டனர்.

1861-ல் துறையமைப்பு முறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அதனால் கவர்னர் ஜெனரலின் குழு உறுப்பினர்கள் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட துறைகளுக்கு பொறுப்பாளிகளாக ஆக்கப்பட்டனர். இதன் மூலம் பல துறைத் தலைவர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டனர்.

1892-ஆம் ஆண்டின் இந்தியா கவுன்சில் சட்டம் சட்டமன்றக் குழுக்களின் பணிகளை விரிவாக்கம் செய்தன. ஆனால் நேரடித் தேர்வுமுறை அங்கீகரிக்கப் படவில்லை. அடிப்படை நடைமுறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நியமனம் செய்வதற்கு முன் அரசாங்கம், எனது நகராட்சிகள், நிலச்சுவான்தாரர்கள் ஆகியோரைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டுமெனப்பட்டது. ஆனால் அவற்றின் பரிந்துரைகளை அரசு ஏற்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை.

1909ஆம் ஆண்டு இந்தியா கவுன்சில் சட்டமான மின்டோ-மார்லி சீர்திருத்தச் சட்டம் 1892-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் விரிவாக்கமேயாகும். அது சட்டமன்றங்களின் அளவினைப் பெரியதாகிற்று. மாகாணச் சட்டமன்றங்களில் அதிகாரத்தில்லாதவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தது. இவ்வாறியர்களுக்கான வகுப்பு வாரி பிரதிநிதித்துவம் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டது. அதனால் வகுப்புப் போராட்டங்கள் எழலாயின. அது நாட்டை பிரிக்க வகை செய்தது. அதே ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட பன்முகப்படுத்துதல் குழு பஞ்சாயத்துகள் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டுமெனப் பரிந்துரைத்தது. தல அமைப்புகளின் மீது அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடுகள் குறைவாக இருக்க வேண்டுமெனப்பட்டது.

1919-ல் மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தச்சட்டம் இயற்றப்பட்டது. தல அரசுகளில் பொதுமக்கள் கட்டுப்பாடு, மாநில அரசுகளில் மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென்றது ஆங்கிலப் பாராளுமன்றம் மற்றும் இந்தியச் செயலரின் கட்டுப்பாடுகள் குறைக்கப்பட வேண்டுமெனப்பட்டது. மாகாண அரசுகளின் அமைப்பு பற்றி இச்சட்டம் கவனம் செலுத்தியது. மாநிலங்களில் ஒதுக்கப்பட்ட துறைகள், "மாற்றப்பட்ட துறைகள்" என்ற பிரிவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு இரட்டையாட்சி உருவாக்கப் பட்டது.

ஒதுக்கப்பட்ட துறைகள், கவர்னர்களின் குழுவில் ஐந்தாண்டுக்கு, குறிப்பிட்ட ஊதியத்துடன் ஆங்கில ஆட்சியாளரால் நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் கைகளில் விடப்பட்டன. அவர்கள் மாநிலச்சட்டமன்றங்களுக்கு பொறுப்பாளிகளாக ஆக்கப்படவில்லை. பாதுகாப்பு, நிதிநிர்வாகம், சட்டம் ஒழுங்கு அமைச்சகம், உள்ளாட்சி போன்ற துறைகள் அவர்கள் கைகளிடம் விடப்பட்டன.

மாற்றப்பட்ட துறைகள் ஆளுநர்களால் நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சர்கள் கைகளில் தரப்பட்டன. அவர்களது பதவிக்காலம் ஆளுநர்களைப் பொறுத்ததாயிருந்தது. தல அறிவு சார்ந்த துறைகள் மாற்றப்பட்ட துறைகளின் கீழ்விடப்பட்டன. சமூகப்பணி, மருத்துவம், சுகாதாரம், கல்வி போன்ற துறைகள் அவர்களிடமிருந்தன.

தல ஆட்சியானது இந்திய அமைச்சர்களிடம் தரப்பட்டமை இச்சட்டத்தின் சிறப்பம்சமாகும். அதனால் தல நிர்வாக அமைப்புகளை வளர்ச்சியுறச் செய்வதில் அமைச்சர்கள் ஆர்வம் காட்டலானார்கள். மாகாணங்களில் கிராமப்பஞ்சாயத்துகளின் வளர்ச்சிக்கான சட்டங்கள் ஏற்படலாயின.

மாநில அமைப்புகளில் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை ஒரே சீரானதாக இருக்கவில்லை. 70 விழுக்காடு உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். அதிகாரப் பிரிவினரின் எண்ணிக்கை 20 விழுக்காட்டினதை தாண்டாமல் பார்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை

இச்சட்டமும் செயல்படுத்தியது. வாக்காளர்களின் தகுதிகள் வரையறுக்கப்பட்டன.

இச்சட்டம் மைய அரசில் எவ்விதமான மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தவில்லை. இந்திய அரசு இந்தியச் செயலர் மூலமாக ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்திற்கு கட்டுப்பாட்டவராயிருந்தார். புதிதாக மேற்கொள்ளப்பட்ட விதிமுறைகளின்படி துறைகளின் எண்ணிக்கை 9 ஆக ஆக்கப்பட்டது. அயலுறவு மற்றும் அரசியல், இயல்வே மற்றும் வாணிபம், தொழில் மற்றும் தொழிலாளர், சல்வி, ககாதாரம் மற்றும் நிலம், படை, உந்துறை, சட்டமன்றம், நிதி, மற்றும் சமயம் போன்ற பிரிவுகள் உருவாக்கப்பட்டன.

இரட்டையாட்சி முறையானது தோல்வியில் முடிந்தது. அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. பலதரப்பட்ட பிரிவுகளைக் கொண்ட அரசாங்கத்தை இரண்டு பிரிவுகளைப் பிரித்தல் என்பது அறிவியலுக்கு உட்பட்டதல்ல. இயற்கைக்கும் முரணானது. அரசாங்கப் பணிகளின் ஒருங்கிணைப்பு என்பதும் இதன்மூலம் சிதைக்கப்பட்டது. மாற்றப்பட்ட துறைகளில் ஆளுநரின் முடிவு இறுதியானதாக ஆக்கப்பட்டது. அமைச்சர்களிடம் கூட்டுப் பொறுப்பு என்ற பண்பினை அவர் நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. அமைச்சர்களின் பணிவெறும் ஆலோசனைப் பணியாகவே காணப்பட்டது. ஆளுநர்கள் அமைச்சர்களுடன் பேசுவதை விட துறைச் செயலர்களிடமே கலந்தாலோசித்தனர்.

நிதித்துறையின் கட்டுப்பாடு மேலோங்கிக் காணப் பட்டது. நிதியானது ஒதுக்கப்பட்ட துறையாகச் செயல்பட்டதால் பிற துறையினர் அனைவரும் நிதித்துறையை எதிர்பார்க்க வேண்டியவர்களாயிருந்தனர். நிதித்துறையானது அமைச்சர்களிடம் மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையுடன் நடத்துகொண்டது. மாற்றப்பட்ட துறைக்குத் தேவையான பணஉதவி தரப்படவில்லை. அவர்களுடைய வேண்டுகோள்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. அதே நேரம் ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளின் மீது அதிகமான ஈடுபாடு காட்டப்பட்டது. இத்தகைய புதிய பரிசோதனைகளுக்கு இந்திய அரசியல் தயாராக இருக்கவில்லை. ஒத்துறையமை இயக்கம் விரைவில் தொடங்கியது. சுயராஜ்யக் கட்சியினரும், காங்கிரசும் அரசில் பங்கேற்க மறுத்தமையால் இச்சட்டம் வலுவழிந்தது.

1923-ல் ஆங்கில அரசு மேல்நிலை சிவில் சர்வீஸ் பணிகளுக்கான அரசுக் குழு ஒன்றை லீ பிரபுவின் கீழ் நியமித்தது. இக்குழு தான் முதன் முறையாக பொதுத் தேர்வாணைக்குழு உருவாக்கப்பட்ட வேண்டுமென்ப பரிந்துரைத்தது. அக்டோபர் 1926-ல் இது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. கூட்டாட்சி பொதுத்தேர்வாணைக் குழுவில் நான்கு உறுப்பினர்களும் ஒரு சேர்மனும் இருந்தனர். அது பணியாளர்களைத்தேர்வு செய்யும் பணியை மேற்கொண்டது. ஒழுங்கு விதிகளைப் பொறுத்தவரை அரசு இக்குழுவைக்

கலந்தாலோசித்தது. இதன் பணிகள் பெருமளவு ஆலோசனைப் பணிகளாகவே இருந்தன. இரட்டையாட்சி முறை தோல்வியில் முடிந்தது.

1935-ல் போர் மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஆங்கில அரசு 1935-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தை ஏற்படுத்தியது. மாநிலங்களில் இரட்டையாட்சி ஒழிக்கப்பட்டது. கூட்டரசுக்கு வழிவகுக்கப்பட்டது. மாநில சுய ஆட்சி ஏற்படுத்தப்பட்டது. மைய அரசில் இரட்டையாட்சி அமுலாக்கப்பட்டது. ஒதுக்கப்பட்ட மற்றும் மாற்றப்பட்ட துறைகள் கவர்னர் ஜெனரலின் கட்டுப்பாட்டில் விடப்பட்டன.

முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் காரணமாக கூட்டாட்சி என்பது குழப்பமான ஒன்றாகவே இருந்தது. கூட்டாட்சி உணர்வு காணப்படவில்லை. இறுதியாக அதிகாரம் பிரிட்டனின் கட்டுப்பாட்டில் விடப்பட்டது. கதேச மன்னர்களைப் பொறுத்தவரை கூட்டரசில் இணைய பல வழிகள் பின்பற்றப்பட்டன. நிதித்துறையில் மேலாண்மையானது காணப்படவில்லை. ஏனெனில் உச்சநீதி மன்றத்தின் தீர்ப்புகள் பற்றிய மேல்முறையீடுகளை இங்கிலாந்தில் பிரிவு கவுன்ஸிலுக்கு கொண்டு செல்லலாமென்று விதி செய்யப்பட்டது.

1919-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் வீழ்ந்ததைப் போன்றே சில மேற்கொள்ளப்பட்ட இரட்டையாட்சி முறையும் தோல்வியுற்றது. மேலும் பெரும்பாலான முக்கிய பிரிவுகள் ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளிலேயே காணப்பட்டன. மாற்றப்பட்ட துறைகளிலும் கவர்னர் ஜெனரலே இறுதி அதிகாரம் படைத்த வராயிருந்தனர். அமைச்சர்களின் கூட்டுப் பொறுப்பை அவர் ஆதரிக்கவில்லை. ஆனால் துறைச் செயலருக்கு அதிக முக்கியத்துவம் நல்கினர்.

மாநில சுய ஆட்சி என்பதும் முன்னவற்றைப் போன்றே ஏற்கப் படவில்லை. 1937-ல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு 1939-ல் கைவிடப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் இந்தியரைக் கேளாமல் இந்தியாவை இரண்டாம் உலகப் போரில் ஈடுபட வைத்ததை எதிர்த்து காங்கிரஸ் அமைச்சரவைகள் பதவி விலகியதேயாகும். மாநிலங்களின் செயல்களைத் தவிர்த்து விட கவர்னர் ஜெனரலுக்கு அதிகாரம் தரப்பட்டிருந்தது. அவரது ஒப்புதலைப் பெற்ற பின்பே சில சட்டவரைவுகளைக் கொண்டு வரமுடியும். நிதி நிலை அறிக்கையான பட்ஜெட் அவரது மேற்பார்வையிலேயே தயாரிக்கப்பட்டது. ஆணைகளைப் பிறப்பிக்கும் அதிகாரமும் அவருக்குத் தரப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய அதிகாரங்களால் சுதந்திரம் அல்லது சுய ஆட்சிக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

1941-ல் செய்தி விளம்பரத்துறை, அயல்நாட்டுப் பாதுகாப்பு போன்ற துறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. வெளிநாடுகளிலிருந்து இந்தியர்களுக்கான துறையானது 1944-ல் பொதுநலத்துறை எனப்பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. 1947 ஜூனில் அது வெளியுறவுத் துறையுடன் இணைக்கப்பட்டது. 1942-ல் உளவுத்துறை, உருவாக்கப்பட்டு 1943-ல் பொருள் வழங்குத்துறையுடன்

இந்திய நிர்வாக முறை

இணைத்து. 1944-ல் உருவாக்கப்பட்ட திட்டத்துறை 1946-ல் ஒழிந்து இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் 1945-ல் கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் நிலங்கள் என்றும் துறையானது தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டது. 29, ஆகஸ்டு 1947-ல் சுதந்திர இந்தியாவில் அனைத்துத் துறைகளின் பெயர்களும் மாற்றம் செய்யப்பட்டன.

ஆங்கில அரசின் தன்மைகள்

இந்திய சிவில் சர்வீஸ், செயலகமுறை, சம்பளம், பதவி உயர்வு, இடமாற்றம், மாநில சிவில் சர்வீஸ்கள், நிதிநிர்வாகம், நிதி ஈடுபாடு, சட்டம் ஒழுங்கு, நீதி நிர்வாகம், தல அரசாங்கம், அதிகாரத் தலைமை போன்ற அடிப்படைகளில் அரசின் தன்மைகளைக் காணவேண்டும்.

இந்திய சிவில் சர்வீஸ்

ஆங்கிலேயர் அளித்த கொடைகளுள் முக்கியமானது இந்தியன் சிவில் சர்வீஸ் என்பதாகும். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரைச் சுட்டிக் காட்டியது, இந்த அமைப்பு மூலம் அதிகாரமானது எனது கொண்டு செலுத்தப்பட்டது. அந்த அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் ஆங்கில அரசுக்கு ஆதாரமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் இல்லையெனில் இந்தியாவில் ஆங்கிலப் பேரரசு செயல்பட்டிருக்க முடியாது. ஒப்பந்தம் மற்றும் உடன்படிக்கையற்ற பிரிவினர் என்ற இரு பிரிவினர் ஆட்சியின் குழு காரணமாக 1886-87-ல் ஏற்படுத்தப்பட்டனர். 1892-ல் அவர்களுடைய பதவிப் பெயர்கள் சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்கள், மற்றும் மாநில சிவில் சர்வீஸ் எனப்பட்டனர்.

1854-ல் மெக்காலேயின் அறிக்கைப்படி தகுதி அடிப்படை என்பது சிவில் சர்வீஸ் முறையில் புகுத்தப்பட்டது. தேர்வில் தமது தகுதியை ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியவருக்கு பணியிடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. 1858 முதல் 1919 வரை இலண்டனில் நடைபெற்ற சிவில் சர்வீஸ் போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் அவர்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். ஆங்கிலேயரும் இந்தியரும் அதில் பங்கேற்றனர். அது இந்தியாவில் ஒரு நிரந்தர பணியமைப்பு முறையாயிற்று. தனித்த அறிவாற்றல் நோக்கம் மற்றும் எண்ணங்களைக் கொண்டவர்களுக்கு இத்துறையானது ஒதுக்கப்பட்டது. "உயர் அதிகாரப் பிரிவினர்" என்று மெக்காலேவால் அழைக்கப்பட்ட பிரிவினர் ஆட்சித்துறைப் பிரிவினர் களாயினர்.

1854-ல் சிவில் சர்வீஸ் தேர்வுக்கான வயது வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆனால் வயது வரம்பு அடிக்கடி மாற்றம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் அது பொதுவாக 19-க்கும் 23-க்கும் இடைப்பட்டதாயிருந்தது. ஆங்கில மொழி, ஐரோப்பிய இலக்கியங்கள், கணிதம், சமஸ்கிருதம், அராபிய மொழி, ஒழுக்க அறிவியல், தத்துவம், தர்க்கம், இயற்கை அறிவியல் சார்ந்த பாடங்களில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பட்டது.

1920-ல் சிவில் சர்வீசுக்குள் நுழைய ஐந்து முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன.

1. இலண்டனில் நடைபெற்ற போட்டித் தேர்வுகளில் வெற்றி பெறல்.
2. இந்தியாவில் தனிப்பட்ட போட்டித் தேர்வுகளில் வெற்றி பெறல்
3. இந்தியாவில் மாநில மற்றும் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவத்தின் அடிப்படையில் நியமனம் செய்தல். இது பெரிதும் திறமையடிப்படையில் மலைநாடுகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிலையை ஒட்டியிருந்தது.
4. மாநில சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்களிடமிருந்து பதவி உயர்வு கிடைவிட்டன் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் மாநில சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்கள் தமது தகுதியடிப்படையில் இந்திய சிவில் சர்வீஸ் பணிக்குச் செல்லலாம். ஆனால் அவர் அதற்கான தகுதியை முன்னர் இழந்தவராகவும் இருக்கலாம். ஆனால் தமது தகுதி காரணமாக அனைத்து சிவில் சர்வீஸ் பணிகளுக்கும் தகுதியுடையவராக இருக்கவேண்டும்.
5. சட்டத்துறையிலிருந்து நியமனம் செய்தல். இந்திய சிவில் சர்வீஸ் பணிகளில் 1/4 பங்கு சட்டத்துறையினருக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். குறிப்பாக மாவட்ட மற்றும் செஷன்ஸ் நீதிபதிகள் இம்முறையில் தேர்வு செய்யப்பட்டனர்.

போட்டித் தேர்வுகள் சுதந்திரமான தன்னிச்சையான அமைப்புகளால் நடத்தப்பட வேண்டும் என்பது ஆங்கிலேயர் நல்கிய மற்றொரு கொடையாகும். அதன்படி 1926-ல் கூட்டரசு பொதுத்தேர்வுக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. அது சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்களைத் தேர்வு செய்தது.

பயிற்சித் திட்டம் பற்றிய அமைப்பு முறையை ஆங்கில அரசு நல்கியது. 1880 முதல் அதற்கான முயற்சிகள் தொடங்கப்பட்டன. கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டை கட்டப்பட்ட போது மேற்கொள்ளப்பட்ட அப்பணி ஆங்கில ஆட்சியின் இறுதி வரை மேற்கொள்ளப்பட்டது. அரசுப் பணி மற்றும் மக்கள் பணியில் உள்ளவர்களுக்கு பயிற்சி தேவையாக்கப்பட்டது. இந்திய மொழிகள் மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதற்காக மொழிப் பயிற்சி தரப்பட்டது. அந்தந்த இடங்களின் சட்டங்களும் வலியுறுத்தப்பட்டன. அதன் மூலம் சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்கள் பொருத்தமானவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர்.

செயலகப் பணியாளர்கள்

ஒரு மைய அமைப்பு மூலம் மனித ஆற்றலைப் பெற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை உருவாக்கியவர்கள் ஆங்கிலேயர். 1920-க்கு முன் தனிப்பட்ட துறைக்கான பணியாளர்களை அந்தந்த துறைகளே தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டன. 1919-ல் நிறுவப்பட்ட செயலக நடைமுறைக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் பேரில் 1920-ல் இந்திய அரசு செயலகத்தின் மேல்நிலை

இந்திய நிர்வாக முறை

ஆடிட்டர் ஜெனரல், படைத்துறை நிதிப்பிரிவுத் தலைவர் ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். நிர்வாகம், பணி ஆகிய பொறுப்புகளில் அவர்கள் இணைந்து செயல்பட்டார்கள். கொள்கைகள் அவர்களால் வரையறுக்கப்பட்டன. பட்டுஜெட் மற்றும் தணிக்கை முதலியன அவர்களைச் சார்ந்திருந்தன.

ஆங்கில அரசுதான் முதல் முறையாக காகிதப் பணத்தை 1860-ல் வெளியிட்டது. பேங்க் ஆப் பெங்கால் என்ற வங்கி தான் காகிதப் பணத்தை அச்சிட்டு, வழங்கி சுற்றுக்கு விட்டது. ஒரு ரூபாய் முதல் 1000 ரூபாய் வரையிலான காகிதப் பணம் வெளியிடப்பட்டது. 1882-ல் மாவட்டக் கருவூலமானது மாவட்ட ஆட்சித்தலைவரின் கீழ் வைக்கப்பட்டது.

நிதிப் பொறுப்பு

1819-ல் முழுமையான சீரான பொருளாதாரக் கட்டுப்பாட்டு முறை உருவாக்கப்பட்டது. 1926-ல் தலைமைத் தணிக்கை அலுவலர் அனைத்து அரசாங்க அலுவலகங்களை சோதனை செய்ய அனுமதி பெற்றார். 1922-ல் "ஜெனரல் பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டி" என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதில் பதவி சார்ந்த மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். நிதியமைச்சர் பதவி முறை காரணமாக அதன் தலைவராகச் செயல்பட்டார். ஆடிட்டர் ஜெனரலின் அறிக்கைகளை ஆய்வு செய்தல், நிதி ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்தது. இவ்விரு அமைப்புகளும் இந்தியாவின் பொது நிர்வாகத்தைக் கட்டுப்படுத்தின. நிதியமைச்சரின் தலைமையின் கீழ் நிலைக் குழுவானது நிதிக்கட்டுப்பாட்டினை மேற்கொண்டது. பொது மதிப்பீட்டுக் குழுவின் பணிகளையும் அது மேற்கொண்டது. மாநிலங்களில் பொதுக் கணக்குக் குழுக்களும் நிறுவப்பட்டன.

1934-ஆம் ஆண்டின் மைய அரசுச் சட்டப்படி 1935-ல் ரிசர்வ் வங்கியை ஏற்படுத்தியது. அது 1 ஏப்ரல், 1935 முதல் செயல்படலாயிற்று. (ஆங்கில கிழக்கிந்திய நிறுவனம் இந்திய நிர்வாகப் பொறுப்பைப் பெற்ற போது வருவாய் என்பது அதன் அடிப்படை தேவையாயிருந்தது. அதனால் ஒப்பற்ற ஊழியர்கள் மாவட்ட அளவில் நியமிக்கப்பட்டார்கள். 1772-ல் வாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ் மேற்பார்வையிடுபவர்களாக மாவட்ட கலெக்டர்களை நியமித்தார். முகலாயர் காலத்தில் அமீல்கள் மற்றும் அமல்குஷர்கள் வருவாய் நிர்வாகத்திற்காக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். 1786-வரை கலெக்டர்கள் பதவியானது ஒரு சோதனை அமைப்பாகவே கொள்ளப்பட்டது. 'நாயிப் திவான்' மற்றும் 'நாயிப்'கள் அவர்களுக்கு உதவினர்.

1781-ல் போர்ட் ஆப் ரெவினியூ உருவாக்கப்பட்டது. அது வருவாய் பணியைக் கட்டுப்படுத்தியது. எண்ணற்ற சிவில் பணியாளர்கள் அதில் செயல்பட்டனர். அவர்கள் அரசுக்கும் கலெக்டர்களுக்கும் இடைப்பட்ட பாலமாகத் திகழ்ந்தார்கள். 1829-ல் டிவிஷனல் கமிஷனர்கள் என்போர் கலெக்டர் களை

மேற்பார்வையிட நியமிக்கப்பட்டார்கள். நான்கு அல்லது ஐந்து மாவட்டங்களுக்கென அவர்கள் செயல்பட்டார்கள். அவர்கள் போர்டு ஆப் ரெவினியூவுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் சட்டம் ஒழுங்கு நிர்வாகம்

1861-ல் இந்திய போலீஸ் சட்டம் இயற்றப்பட்ட பின்னர் தற்காலத்திய போலீஸ் நிர்வாகத்திற்கான அடித்தளம் அமைக்கப்பட்டது. காவலர்கள் பற்றி தனித்தன்மையுடன் கூடிய அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. ஆங்கில ஆட்சியின் போது மாநிலங்களில் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆப் போலீஸ் என்ற உயர்நிலை அலுவலர் மாநில காவல்துறையைக் கட்டுப் படுத்தினார். அவர் ஒப்பந்த சிவில் சர்வீஸ் பணியைச் சேர்ந்தவராயிருந்தார். அதனால் தான் இந்தியன் சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்களும் காவல் பணியாளர்களாக மாற்றப்பட்டனர். மாவட்ட அளவில் சூப்பிரின்டெண்ட் ஆப் போலீஸ் அவருக்கு உதவினார். துணை சூப்பிரின்டெண்ட் ஆப் போலீஸ் என்ற அலுவலர்கள் பெரிய மாவட்டங்களில் சூப்பிரின்டெண்ட் ஆப் போலீசுக்கு உதவிட நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் அனைவருமே ஆங்கிலேயர்கள்

இன்ஸ்பெக்டர், தலைமைக்காவலர், சார்ஜெண்ட்ஸ், காவலர்கள் ஆகியோர் காவல் துறையின் கீழ்மட்டப் பிரிவினர்களாயிருந்தனர். கன அடிப்படைமையில் நிலைய அலுவலர் அல்லது தரோகர் என்பவர் கீழ் காவல் துறையினர் இயங்கினர். 1861-ல் மாற்றியமைக்கப்பட்ட முறைமையும் தரோகர் என்பது மறையவில்லை. ஆனால் அவர் முறையான பயிற்சியுடைய துணை இன்ஸ்பெக்டர் ஆவார். அவருடைய அலுவல்கள் அடிக்கடி சோதனை மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இந்திய போலீஸ் சட்டம் நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன் மாஜிஸ்திரேட் தான் மாவட்ட போலீஸ் தலைவராயிருந்தார். அவருக்கே குற்றம் செய்தவர்களை கைது செய்யது விசாரிக்கவும் குற்றத்திற்கேற்ப தண்டிக்கும் உரிமையும் தரப்பட்டது மாற்றப்பட்ட முறைமையும் மாஜிஸ்திரேட் மாவட்ட சூப்பிரீன்டெண்ட் மீது அதிகாரம் செலுத்தும் நிலையைப் பெற்றிருந்தார். காவலர்கள் அமைப்பு, இடமாற்றம், சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டல், குற்றங்களைக் குறைத்தல் போன்றவை அவருக்கு இருந்த அதிகாரங்கள். ஆனால் ஊதியம், உடையமைப்பு, பயிற்சி போன்றவற்றில் மாவட்ட சூப்பிரின்டெண்ட் ஆப் போலீஸ் ஆனவர் மாநில காவல்துறை இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலுக்குக் கட்டுப்பட்டவராயிருந்தார்.

காவல்துறை மற்றும் மாஜிஸ்திரேட்டுகளின் நிலைகளை மாற்றியமைப்பு பதில் பி.பி. மிஸ்ரா என்பவர் கீழ்க்காணும் கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார். காவல்துறை பணிகளை செயல்படுத்தும் பொறுப்புடையவராயிருந்த மாஜிஸ்திரேட் காவல்துறையினராகச் செயல்படாமல் செயல்முறை அதிகாரியாக மட்டும் இயங்க வேண்டும். அதற்குப் மேலாக நீதித்துறை அதிகாரி என்ற

முறையில் முகலாயர்கள் காலத்திலிருந்து பெளஜ்தார் பெற்றிராத கொளையு வழக்கு நீதி அதிகாரியாகவும் செயல்பட்டார். 1861-ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள்வல்லாட்சியாக மாறின.

1861-ஆம் ஆண்டின் காவல்துறைச் சட்டமும், கிரிமினல் தண்டனைச் சட்டமும் மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட்டின் அதிகாரத்தை வலுவுடையதாக ஆக்கி விடுத்தன. அதற்குக் காரணம் அவர் மாவட்ட காவல்துறையுடன் கீழ்நிலை மாஜிஸ்திரேட்டுகளையும் கட்டுப்படுத்தியதேயாகும். இவ்வாறு அதிகாரம் ஒரு தனிநபர் கையில் ஒரு முகப்படுத்தப்பட்ட போது மாவட்ட அளவில் நிர்வாகத்துறை வல்லாட்சி ஏற்படலாயிற்று.

1902-03 ஆகிய ஆண்டுகளில் போலீஸ் கமிஷன் அறிக்கை அமுலாக்கப் பட்ட போது காவல்துறை நிர்வாகத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. அந்த அறிக்கை மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் ஆனவார். சூப்பிரிண்டெண்ட் ஆப் போலீஸ் மீது கொண்டிருந்த கட்டுப்பாட்டைப் பாதிக்கவில்லை. காவல்துறையின் அன்றாடப் பணிகளில் மாஜிஸ்திரேட் மேலாண்மை கொண்டதைத் தடுக்க வில்லை. புலனாய்வு செய்யும் முறையில் மாற்றம் செய்வதையும் அது குறிப்பிட வில்லை. காவல்துறை நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரை காவல்துறை கமிஷன் கீழ்க்கண்ட செயல்களைப் பரிந்துரைத்தது. அ) ஐரோப்பியப் பணியாளர்கள் முற்றிலும் இங்கிலாந்தில் தேர்வு செய்யப்பட வேண்டும். ஆ) மாநில அரசுப் பணியாளர்கள் இந்தியாவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். இ) மேல்நிலை துணைப் பதவிகளில் இன்ஸ்பெக்டர் மற்றும் சப் இன்ஸ்பெக்டர் இருக்க வேண்டும். ஈ) கீழ்நிலையில் தலைமை காவலர்கள் கும், காவலர்களும் இருக்கவேண்டும். மாநிலமானது பல வரிசைகளாகப் பிரிக்கப் பட்டு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலின் கீழ்விடப்படவேண்டும்.

மாநில அரசுகளால் மேலே கூறப்பட்டுள்ள பல பரிந்துரைகள் செயலாக்கப்பட்டன. அதனால் தேர்வு, பயிற்சி, அமைப்பு மற்றும் ஊதியம் போன்றவற்றில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. காவல்துறையில் பல பிரிவினாக்கும் அது பொருந்துவதாயிருந்தது.

1905-ல் இந்திய டெபுடி சூப்பிரிண்டெண்ட் ஆப் போலீஸ் என்ற பதவி உருவாக்கப்பட்டது. அவர்கள் ஐரோப்பிய அதிகாரிகளுக்குச் சமமான பணிகளை ஆற்ற வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். இருப்பினும் காவல்துறையின் புலனாய்வு, அமைப்பு முறை, காவல்துறையின் விரிவான தன்மை ஆகியவற்றில் மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இந்தியாவில் ஆங்கில அரசு முடிவுறும் வரை இம்முறை நீடித்தது.

நீதிநிர்வாகம்

ஆங்கிலேயரின் நிர்வாக ஆர்வத்தை நீதி நிர்வாக முன் பிரதிபலித்தது. ஆரம்ப காலத்தில் ஒப்பந்த ஊழிய அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

வர்கள் இந்நாட்டின் சட்டங்கள் பற்றி முழுமையாக அறிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் பழைய முறையையே பின்பற்றினார்கள். ஜே. ஹென்டிங்ஸ், இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கலெக்டருடைய பொறுப்பில் வருவாய் மற்றும் நீதிப்பொறுப்புகளை இணைத்தார். முகலாயரின் அமல்குலர் என்பவர்களுடைய பொறுப்புகள் மனத்திற்கொள்ளப்பட்டன. அதன்படி வரிவசூலுடன் சில வழக்குகளையும் தீர்த்து வைத்தனர்.

காரன்வாலில் காலத்தில் நீதித்துறையானது நிர்வாகத்துறையிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. 1793-ல் வெளியிடப்பட்ட காரன்வாலில் சட்டம் கலெக்டர்க்குமிருந்த நீதிப்பணியைத் தவிர்த்தது. அதன்மூலம் கதந்திரமான நீதித்துறைக்கு வித்திடப்பட்டது. ஐரோப்பிய நீதிபதிகளின் கீழ் மாவட்ட, நகர அமைப்புகளை கீழ் நிலையிலும், மாநில மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றத்தை மைய அமைப்பாகவும், சாதர் நியாணி மற்றும் சாதர் நியாமத் அமைப்புகளை உயர்மட்ட அளவிலும் அமைத்தார். கவர்னர் ஜெனரலின் செயல்களைக் குறைப்பதற்காக இடைநிலை நீதிமன்றங்களும் உருவாக்கப்பட்டன.

வில்லியம் பெண்டிங்கின் காலம் வரை இந்தியர்களுக்கு நீதித்துறையில் எவ்விதமான பதவிகளும் தரப்படவில்லை. ஆனால் பெண்டிங்கிற்கு பின்பு வந்த ஜே. ஹென்டிங்ஸ் மெக்கன்ஸி ஆரம்ப நிலையிலுள்ள கீழ்நிலைப் பதவிகளை, ஒரு சிலவற்றைத் தவிர, பிறவற்றை இந்தியர்கள் கையில் தரலாம் எனப் பரிந்துரைத்தார். இடைநிலைப் பொறுப்பும் தவிர்க்கப்பட்டது. ஏனெனில் அது நீதி நிர்வாகத்தின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது. நீதியும் சீராக வழங்கப் படவில்லை. தல மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கக்கூடிய வகையில் மாவட்ட நீதிமன்றங்களின் செயல்கள் மாற்றியமைக்கப்பட்டன.

ஸ்தல சுய ஆட்சி:

புழங்கால கிராமஆட்சி அமைப்புகள் சிலவற்றை வைத்துக் கொண்ட ஆங்கிலேயர்கள் தல சுய ஆட்சியில் சில மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தினர். இந்திய அரசாங்கம் 1864-ஆம் ஆண்டு தீர்மானப்படி இந்நாட்டு மக்கள் தமது தல அமைப்புப் பணிகளைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஆற்றல் உடையவர்கள் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. (பஞ்சாயத்துக்களுக்கு சட்டப் படியான ஒப்புதல்கள் மூலம் பம்பாய், கல்கத்தா ஆகிய பகுதிகளில் சிறு நீதிமன்றங்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டன) 1870-ல் மேயோ பிரபு காலத்திலும் கல்வி, பொதுப்பணி ஆகிய செலவுகளை பஞ்சாயத்துக்கள் ஓல விடுதலை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தது.

"தல சுய ஆட்சியின் தந்தை" என்று போற்றப்பட்ட ரிப்பன் பிரபு காலத்திலும் முக்கிய சீர்திருத்தம் ஏற்கப்பட்டது. 18 மே 1888 மே 18-ம் தேதி தீர்மானப்படி புதிய மாற்றங்கள் செயலாக்கப்பட்டன. கிராமப் பகுதிகளுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பொருளாதாரப் பரவல் முறையும் கொண்டு வரப்பட்டது. அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை

3. மத்திய தலைமைச் செயலகம் (CENTRAL SECRETARIAT)

நிர்வாகத்திற்காக இந்திய அரசில் பல அமைச்சகங்களும், துறைகளும் இயங்குகின்றன. அவை அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து கூறக்கூடியதே மத்திய தலைமைச் செயலகம் என்பதாகும். செயலகம் என்பது அமைச்சர் களுக்கு உதவி செய்து அவர்களுடைய பொறுப்புகளையும் கடமைகளை ஆற்றவும் துணை செய்கின்றது. எனவே தற்காலத்தில் உள்ள மத்திய தலைமைச் செயலகம் பற்றிய செய்திகளைக் காண்பதற்கு முன் கடந்த காலத்தில் அது எத்தன்மையைக் கொண்டிருந்தது என்பதைக் காணவேண்டும். பிற அமைப்புகளைப் போல இதுவும் ஆங்கிலத்தன்மையுடையதாயிருந்தது.

தோற்றமும் வளர்ச்சிபடிநிலைகளும்:

பி.பி. மிஸ்ரா குறிப்பிட்டப்படி 1756க்கு முன் தலைவர் மற்றும் அவரது குழு, கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டையில் பொதுவான துறையாக செயலர்கள் மற்றும் அலுவலர்களுடன் செயல்பட்டனர். இங்கிலாந்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட கடிதப் பொட்டலங்களை குழுவின் முன் வைத்து செயலர் அதன் ஆணைக்குக் காத்திருப்பார். அவ்வாணைகள் வெளியிடப்பட்ட பின் தனிப்பட்ட துறைகளின் செயல்முறைகளுக்கு அனுப்பப்படும். மிஸ்ராவின் கருத்துப்படி கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டையிலிருந்த செயலகம், கொள்கைகளை வகுத்து ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனி அரசு வழங்கும் ஆணைகளின்படி செயல்படுமாறு அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

பின்னர் காரன்வாலிசும், வெல்லஸ்லியும் செயலகம் அமைக்கப்பட உதவி செய்தார்கள். 1919-ஆம் ஆண்டுச் சட்ட மைய மற்றும் மாநில அரசுகள் மேற்கொள்ள வேண்டிய துறைகளைப் பற்றிய சீர்திருத்தங்களைக் குறிப்பிட்டது. இரு அரசுகளுமே கொள்கைகள் மற்றும் நிர்வாகத் துறைகளுக்குப் பொறுப்புடையனவாயிருந்தன. அதனால் செயலகமானது கொள்கையை வகுக்கும், மேற்பார்வையிடும் பணிகளை ஒருங்கிணைக்கும் அமைப்பாகச் செயல்படலாயிற்று. அது நிர்வாக இயந்திர மாயிற்று. இரண்டாம் உலகப் போர் காரணமாக இந்திய அரசு பல பொறுப்புகளை

ஏற்கவேண்டியதாயிற்று. செயலகம் அதற்கான வழிகளை யேற்கவேண்டியதாயிற்று. தேவை நிறைவுக்கெனத் தனிப்பட்ட அலுவலர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். அதனால் நிர்வாக இயந்திரம் விரிவாக்கம் பெறலாயிற்று. 1919-ல் இருந்த செயலகங்களின் எண்ணிக்கை இரண்டாவது உலகப்போரின் 200 ஆக உயர்ந்தது.

1947-ல் இந்தியா விடுதலை பெற்ற போது சிவில் சர்வீஸ் பணியை தேக்கநிலை ஏற்பட்டது. அதற்குக் காரணம் ஆங்கில ஐ.சி.எஸ். அதிகாரிகள் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று விட்டமையேயாகும். அதே சமயம் இந்திய அதிகாரிகள் பாகிஸ்தானுக்குச் சென்றதும் காரணமாகும். 1950-ல் அரசியலமைப்பைச் செயல்படுத்திய இந்திய அரசு நலத்திட்டங்களை செயல்படுத்தும் போது அதிக அளவில் பணியாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். அதற்கேற்ப புதிய அலுவலர்களை நியமிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அவசரமாக தேர்வு செய்தல், பதவி உயர்வளித்தல் போன்றவற்றை நிர்வாகிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

தற்போதைய நிலை:

பலதரப்பட்ட ஆட்சித்துறை அமைப்புகள் மத்திய அரசுத்துறை சார்ந்த இயங்கிய போதிலும் சீரான சொல்லாட்சி காணப்படவில்லை. பொதுவாக மத்திய தலைமைச் செயலகம் எனப்பட்டது. அது பல அமைப்புகளையும் துறைகளையும் உள்ளிட்டது. இதன் மூலமாகவே இந்திய அரசு இயங்கி வருகிறது. மையப்ப்பட்டியலில் உள்ளவற்றைச் செயல்படுத்தவும், துறைகளுக்கிடையே ஒருங்கிணைப்பு செய்யவும், செயலகம் செயல்படும் அது கீழ்க்காணும் பணிகளைச் செய்தது.

1. அரசுக் கொள்கைகளைத் தீர்மானிப்பதில் அமைச்சர்கள் உதவுகின்றனர். இவ்வடிப்படையில் கீழ்க்காணும் செயல்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

- அடிக்கடி கொள்கைகளை உருவாக்கி மாற்றங்களை ஏற்படுத்துதல்
- மசோதாக்கள், சட்டதிட்டங்கள், ஒழுங்குமுறைகளைத் தயாரித்தல்
- பிரிவுகளுக்கேற்ப திட்டமிடல் அதற்கான அட்டவணை உருவாக்குதல்.
- பட்ஜெட் தயாரித்தல், செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துதல், திட்டமிட்டவாறு நிதியைச் செலவிடல், தேவையான மாறுதல்களை உருவாக்கல்
- மேற்பார்வை, கட்டுப்பாடு மூலம் கொள்கைகள் செயல்படுவதைத் தொடர்ச்செய்தல். செய்து முடிக்கப்பட்டவற்றை மதிப்பீடு செய்தல்
- கொள்கைகளை விளக்குதல், ஒருங்கிணைத்தல், பிறப்பகுப்புகள் உதவி செய்தல், மாநில அரசுகளுடன் தொடர்புகொள்ளல்

- அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தைப் பெருக்கக்கூடிய வகையில் வழிமுறைகளை உருவாக்கி முன்பினரின் செயல்பாடுகளைத் தடைமுறைப்படுத்துதல்
- பாராளுமன்றத்திற்கான பொறுப்புகளையும் செயல்களையும் நடைமுறைப்படுத்துதல்

2. செயலகமானது முக்கிய தலைவர்களின் அடிப்படைச் சாரங்களை உள்ளது. அதனால் அரசாங்கம் தனது எதிர்காலக் கொள்கைகளைப் பரிசீலித்துப் பார்க்கலாம். பழைய செயல்களின் மீளமைப்பில் தற்போதைய செயல்களை நடைமுறைப்படுத்துதல். உடனடியாகப் பரிந்து சொன்னதற்கு வகையில் தேவையான விபரங்களைத் தருகின்றது.

3. ஒரு செயலகச் செயல்தர்ப்பு முன் செயலகம் விரிவான ஆய்வுகள் வழிகளில் அந்த செயல்பற்றி கவனித்துச் செயல்பட வகை செய்கின்றது. அது மற்றும் நிதி அமைச்சர்களின் உதவியுடன் செயல்களைத் தீர்மானிக்கிறது. ஆழ்ந்து சிந்தித்து விவாதித்தபின் முடிவுகள் எட்டப்படுகின்றன.

4. இந்திய அமைப்பில் செயலகத்திற்கும் களப்பணிகளுக்கும் இடமிடவில்லை. திட்டவட்டமான பிரிவுகள் காணப்படவில்லை. செயலகப் பணியாளர்கள் களப்பணிக்கும், களப்பணியாளர்கள் செயலகப் பணிக்கும் மாற்றப்படுகின்றனர். அதனால் களப்பணியாளர்களும் அரசின் கொள்கை, முடிவெடுத்தல் போன்ற பணிகளைத் திறம்படச் செயல்படுத்துவர் என்பது உறுதி செய்யப்படுகின்றது.

5. இதன் தொடர்புகள் திட்டக்குழு மற்றும் திட்டக்குழுக்களுடன் தொடர்புகளாக அமைகின்றன.

இவ்வாறு மையத் தலைமைச் செயலகம் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளது. சீரான தன்மை, நிலைத்தன்மை, தொடர்ச்சியான ஆட்சித்துறைக்கு செயலக முறை உதவுகின்றது. அமைச்சகம் என்ற அமைப்பின் மொத்தச் செயல்பாட்டின் மையக்கூறாகத் திகழ்கின்றது. அமைச்சகங்களுக்கிடையில் உட்தொடர்பு, பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பாதல், ஆய்வுவற்றை அமைச்சக நோக்கில் செயல்படுத்துகின்றது. அமைப்பு முறைச் செயலகமானது அரசாங்கம் செயல்படுவதில் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது.

செயல்முறை விதிகள்:

இந்திய அரசாங்கம்பல அமைச்சகங்களையும், துறைகளையும் உடையது. செயல்களைத் திறமையுடன், எளிதில் செய்யவும் அவை பயன்படுகின்றன. இந்திய அரசியலமைப்பின் 77 (3) ஆம் பிரிவு, இந்திய அரசாங்கத்தின் செயல்களுக்கான விதிமுறைகளை உருவாக்க அங்கே காரம் அளித்துள்ளது. அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தவிடவும் அவருக்கு உரிமை உண்டு. கீழ்க்காணும் அத்தகைய விதிமுறைகளாகும்.

1. இந்திய அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டிற்கான உரிமை

இவை அமைச்சர் மற்றும் பல கீழ்நிலை அதிகாரிகள் தமது அதிகாரத்தைக் கொண்டு செலுத்த பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புடைய அமைச்சர் குழுவுக்கேற்பச் செயல்பட உதவுகின்றன. செயல் அளிப்பு விதிகள் அரசியலமைப்பின் 77 (3) ஆம் விதியின்படி உருவாக்கப்பட்டவை. அதன்படி குறிப்பிட்ட அமைச்சகத்தையும் அதன் பணியாளர்களையும் குறிப்பிட்ட பணியைச் செயல்பண்ணிக்கலாம். இத்தகைய பணிகளை உரிமை கொண்ட ஒரு அலுவலர் மேற்கொள்ளும் போது அமைச்சரின் ஒப்புடைப்பாக அவற்றைச் செயல்படுத்துவதில்லை. ஆனால் அரசாங்கத்தின் சார்பில் செயல்படுகின்றன.

அவ்வமயம் அவற்றில் அமைச்சரின் மேலான கட்டுப்பாடு, எவ்விதமான கோபுகளைக் கேட்கும் உரிமை, அல்லது குறிப்பிட்ட வழிகாட்டலை மேற்கொள்ளல் என்ற முறையில் அவை செயல்படுத்தப்படுகின்றன. அதனால் ஒரு அதிகாரி எடுக்கும் முறையான அலுவலரின் முடிவுகளை கேள்வி கேட்க முடியாது. அம்முடிவு அலுவலரால் எடுக்கப்பட்டது, அமைச்சரால் அல்ல என்றும் கூறமுடியாது. எனவே செயல்முறை அளிப்பு உரிமைப்படி அதிகாரம், பொறுப்பு, ஒவ்வொரு துறையின் கடமை ஆகியன சார்ந்தது அந்த அடிப்படையில் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட கடமைகளை அது செய்து முடிக்கின்றது.

முறையான தடுவளரின் அமைச்சரவையானது இரண்டிடுக்கு முறையில் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

✓ அரசாங்க அமைச்சர்கள், துணை அமைச்சர்கள், பாராளுமன்றச் செயலர்கள் போன்றோரின் உதவியுடன் செயல்படும் அரசியல் சார்ந்த அமைச்சர்.

2. அமைச்சரவையின் செயலகம், அது கொண்டுள்ள நிரந்தர அலுவலரான செயலர் அதன் ஆட்சித் துறைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ளது. இது தவிர நிர்வாக அமைப்புகளும் உண்டு. அவை துறைத் தலைவர்களின் கீழ் இயங்கப்படுகின்றன. அவர்களுக்கு கீழ்நிலை அதிகாரிகளும், களப் பணியாளர்களும் உதவி செய்தனர்.

அரசியல் படிநிலை:

அனைத்து மைய அரசின் அமைச்சரவையிலும் நான்கு படிக்களச் அரசியல் நிர்வாகிகள் உள்ளனர்.

1. அமைச்சரவை அந்தஸ்து பெற்ற அமைச்சர்
2. ராஜாங்க அமைச்சர்
3. துணை அமைச்சர்
4. பாராளுமன்றச் செயலர்கள்

அமைச்சரவை அமைச்சர்: இவர் அமைச்சகத்தின் அரசியல் தலைவர். அமைச்சரவையின் உறுப்பினர். சில அமைச்சகங்கள் அரசாங்க அமைச்சர்களின் கீழ் செயல்படுகின்றன. அவர்கள் தனிப்பட்ட துறையொன்றினைக் கொண்டு செயல்படுகின்றனர். உள்துறை, நிதி, பாதுகாப்பு போன்ற முக்கிய அமைச்சகங்கள் அமைச்சரவை அமைச்சர்களின் கீழ் இயங்குகின்றன. பெரும்பாலான நேரங்களில் அயலுறவுத் துறையானது. ராஜாங்க அமைச்சரின் பொறுப்பிலேயே செயல்பட்டது. அமைச்சரவையைச் சார்ந்த அமைச்சர்கள் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளுகின்றனர். அமைச்சரவைக் கொள்கைகளை விதிப்பதில் பங்கேற்கிறார். செயல் அளிப்பு உரிமைப்படி ஒரு அமைச்சகம் பல அமைச்சகங்களின் பொறுப்புகளையும் மேற்கொள்ளலாம்.

இந்தியக் குடியரசுத்தலைவர் குறிப்பிட்ட பணிகளை ஒரு அமைச்சகத்திற்குத் தரலாம். அப்பணி ஒன்றுக்கு அதிகமானதாகவும் இருக்கலாம். அதனை வேறு ஒரு துறைக்கு பொறுப்புடைய அமைச்சரிடமோ அல்லது இலாகா இல்லாத அமைச்சரிடமோ ஒப்படைக்கலாம். அமைச்சர்களின் கூட்டுப் பொறுப்பு காலம் காலமாக செயல்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் அவர்கள் தமது துறைக்கும் அமைச்சகத்திற்கும் பொறுப்புடையவர்கள். கொள்கைகள் தீர்மானிக்கப்பட்ட வுடன் கீழ்நிலைப் பிரிவினரை அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தச் செய்ய வேண்டும். அந்த அமைச்சர் தமது அனைத்துச் செயல்களுக்கும் பாராளு மன்றத்திற்குப் பொறுப்புடையவர்கள். ஒவ்வொரு அமைச்சகமும் பல துறைகளைக் கொண்டுள்ளது. அமைச்சர் அவற்றின் பணிகளை ஒருங்கிணைத்துச் செயல்படுத்தவேண்டும்.

ராஜாங்க அமைச்சர் : இவர் அமைச்சரவை அமைச்சருக்குக் கீழானவர். அமைச்சரவையைச் சார்ந்தவர் அல்ல. அவர் அமைச்சரவை அமைச்சருக்குக் கட்டுப்பட்டோ அல்லது சுதந்திரப் பொறுப்புடையவராகவோ செயல்படலாம். ஒரு அமைச்சரவை அமைச்சரின் கீழ் அவர் இயங்கினால் அவருக்குக் கெனத் துறையொன்று ஒதுக்கப்படும். அல்லது முழுப் பொறுப்புடைய அதிகாரமோ தரப்படும். அவ்வாறு தனிப் பொறுப்புடைய அதிகாரங்களைச் செயல்படுத்தும் போது அமைச்சரவை அமைச்சர்களின் பணிகளைப் போல் இராஜாங்க அமைச்சர் இயங்குவார். தனிப்பட்ட பொறுப்புடைய அமைச்சரை அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் பங்கேற்க பிரதமர் அழைக்கலாம். ஆனால் அவர் துறையை சார்ந்த முடிவுகளை எடுக்க வேண்டிய நிலை இருக்க வேண்டும்.

துணை அமைச்சர் : இவரது நிலை இராஜாங்க அமைச்சரின் நிலைக்கும் கீழானது. இவர் இராஜாங்க அமைச்சரின் அமைச்சரவையுடன் தொடர்புடையவர். பொதுவாக அவருக்கு தனிப்பட்ட அமைச்சகங்கள் ஒதுக்கப்படுவதில்லை. அதனால் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் அவர் பங்கேற்பதில்லை. அமைச்சரவைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளில் அவரிடம் தரப்பட்ட

பணிகளையும் செயல்படுத்துவார். அவருடைய பணிகளும் கடமைகளும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டவை. அவர் பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புடையவராக இருப்பதால் உறுப்பினர்களின் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க வேண்டிய கட்டிடமும் அதனால் உறுப்பினர்களை அமைச்சர் சார்பிலும் அவர் பதில் சொல்லலாம். உடையவர். அமைச்சரவை அமைச்சர் சார்பிலும் அவர் பதில் சொல்லலாம். மசோதாக்கள் சட்டமாக்கப்பட உதவி செய்கிறார். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுடன் தொடர்புகொண்டவர். அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் உறுப்பினர்களுடனும் தொடர்பு வைத்திருப்பவர். அமைச்ச ரொடுவர் செய்கிறவர்களுடனும் தொடர்பு வைப்பதற்கு ஆராயப்படுபணிக்கலாம். துணை அமைச்சரிடம் குறிப்பிட்ட செயல்பற்றி ஆராயப்படுபணிக்கலாம்.

பாராளுமன்றச் செயலர் : ஆங்கில அமைப்பிலான பாராளுமன்றச் செயலர் அமைப்பில் செயல்படுபவர்களுக்குத் தேவையான தகவல் களைத் திரட்டித்தருதல், பாராளுமன்றத்தில் எழும் வினாக்களுக்கு பதிலளிக்க உதவுதல் போன்ற பணிகளையும் ஆற்றுகின்றனர். துணை அமைச்சர்களுக்கும் பொறுப்புகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. சில பொறுப்புகளில் துணை அமைச்சர்கள் கத்திரமாக இயங்கலாம்.

அமைச்சரவைக்குள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட பணிகளைச் செயல்படுத்தும் போது பல நிலைகளில் ஒருங்கிணைத்துச் செயல்பட செயலர் உதவுகின்றனர். துணை அமைச்சர் இராஜாங்க அமைச்சர் போன்ற பிரிவினரிடையே சிக்கல்கள் எழுந்தால் அந்த அமைச்சரவை சிறப்பும் மதிப்பும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகும்.

நிறுவன அமைப்பு முறை
சிறப்பான செயல்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதற்காக அமைச்சரவில் பல துறைகள், பிரிவுகள், இணைகள், பகுப்புகள் காணப்படுகின்றன.

துறைகள்: ஒரு அமைச்சரத்தின் முக்கிய அமைப்பு துறையாகும். எனவே துறை மற்றும் அமைச்சரத்திற்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு அமைச்சரம் தனக்கெனப் பல துறைகளைக் கொண்டிருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக முனிசிபல் வள மேம்பாட்டுத்துறையானது நான்கு துறைகளைக் கொண்டுள்ளது. கல்வித்துறை, இளைஞர் நலம் மற்றும் விளையாட்டுத்துறை, கலை மற்றும் பண்பாட்டுத்துறை, பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டுத்துறை என்று பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சர் அரசியல் தலைவராகச் செயல்படும் போது இந்திய அரசுச் செயலர் அமைச்சரவையின் நிர்வாகியாகச் செயல்படுகின்றார். ஒரு அமைச்சரத்தில் பல துறைகள் காணப்பட்டால் ஒவ்வொரு துறைக்கும்

தரப்பட்ட செயலர்கள் உண்டு. ஒரு அமைச்சர் அதிகப்பட்சம் ஐந்து ஆண்டுகள் தமது அரசு பதவியிலிருக்கும் காலம் வரை பதவியிலிருப்பார். ஆனால் செயலர்கள் எந்தத் துறையில் செயல்பட்டாலும் ஒவ்வொருவரும் வரை பதவியிலிருப்பார். அமைச்சர்களுடைய இலாகாக்கள் மாற்றப்படலாம். தலைவரின் மாற்றம் அல்லது துறைகளில் மாற்றம் ஏற்படும் போதும் அமைச்சரவை கலைக்கப்பட்டு, புது அமைச்சரவை உருவாகும் போதும் அமைச்சர்கள் மாற்றப்படலாம்.

ஆனால் செயலர்கள் அவ்வாறு மாற்றப் படுவதில்லை. எப்போது செயலர் அமைச்சரத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை மேற்கொள்ளுகின்றார். அவர்கள் மூன்று ஆண்டுகள் முதல் ஐந்து ஆண்டுகள் வரை தான் பதவியிலிருப்பார். அதிகாரத் தலைமையையும் அரசியல் தலைமையையும் மாறும் போது அமைச்சர் பதவியும் இலாகாக்களும் மாறும். ஆனால் செயலர்கள் நிரந்தரத் தன்மையுடையவர்கள். இடமாற்றம் அரசினால் செய்யப் படாதவரை அவரது பொறுப்பு மாறாது. ஆட்சித்துறைத் தலைவராக அவர் இயங்குவார். ஒரே துறையிலும் அவர் மூன்று முதல் ஐந்து ஆண்டுகள் வரை செயல்படலாம். மாநில அரசாங்கங்களைவிட மத்திய அரசின் தொடர்புகள் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்படும்.

பிரிவுகள்: ஒரு அமைச்சரத்தின் வேலைப் பளுவிற்கு ஏற்ப அந்த அமைச்சரத்தில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிரிவுகள் உருவாக்கப்படும். கூடுதல் செயலர் அல்லது இணைச் செயலர் பொறுப்புகளைப் பெறுவர். முழுப்பொறுப்பின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப பொறுப்புகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படும். அந்தப் பிரிவினைப் பொறுத்தவரை கத்திரமாக செயல்பட அவருக்கு அதிகாரம் உண்டு.

பகுப்புகள்: அமைச்சரத்தின் பிரிவுகள் சிறு அளவில்தான் பகுக்கப்படும். திறமை, எளிமை மற்றும் வேகம் காரணமாக அப்பகுப்புகள் அமைக்கும். அமைச்சரத்தின் தன்மைக்கும் முக்கியத்துவம் தரப்படும். இது கிளைகள் ஒரு பகுப்பாக அமைக்கப்படும். அவை துணைச் செயலரின் கீழ் இயங்கும்.

கிளைகள் : ஒவ்வொரு கிளையும் இரண்டு கூறுகளை உடையது. அவை கீழ்க்கண்ட செயலரின் கீழ் இயங்கும். கீழ்க்கண்ட செயலர் கிளை அலுவலர் எனப்படுவார்.

கூறுகள் : ஒவ்வொன்றுக்கும் தனிப்பட்ட அதனான தலைவராயிருப்பார். தனிப்பட்ட உதவியாளர்கள் உண்டு. மேல்நிலை மற்றும் கீழ்நிலை எழுத்தாட்சி களும் உண்டு. அவர்கள் கூறுகளின் தலைமை அலுவலர்களின் கீழ் இயங்குவர். குறிப்பெழுதல், குறித்து வைத்தல் போன்ற பணிகள் உதவியாளர்களால் மேற்கொள்ளப்படும். எழுத்தாட்சிகளும் அப்பணியைச் செய்வர். அவர்கள் அனைவரும் செயல் உதவியாளர்கள் எனப்படுவர்.

சாய்வு மேஜை அலுவலர் முறை : குறிப்பிட்ட அமைச்சகத்தின் பணிகளை மேற்கொள்ள இத்தகைய முறை உருவாக்கப்பட்டது. குறிப்பிட்ட மேஜையிலிருந்து கீழ்மட்டத்தில் செயல்படும் அலுவலர்களை இம்முறை கொண்டுள்ளது. அவற்றில் கீழ்நிலைச் செயலர் மற்றும் கூறுகளின் அலுவலர்கள் செயலாற்றுகின்றனர். அந்தந்த அலுவலர் தமது பணியைச் செய்கின்றார். தனிப்பட்ட எழுத்தர்கள், ஸ்டெனோகிராபர்கள் செயல்படுவர். பணிகளை விரைவில் முடிக்க இந்த அலுவலர்கள் உதவுகின்றனர்.

கால விரயத்தைத் தடுத்தல் இம்முறையின் முக்கிய நோக்கம் ஆகும். அதன்படி தேவையற்ற குறிப்புகளை எடுத்தல் தவிர்க்கப்படுகின்றது. இந்த அலுவலருக்கு பழைய கோப்புகளும், ரெக்கார்டுகளும் தரப்படும். அலுவலர் அந்த அடிப்படையில் தமது கருத்துக்களைக் கூறி ஆணையிடுவார். அதனை மேல்நிலையிலுள்ளவர்கள் நடைமுறைப்படுத்துவார்கள். 1950ஆம் ஆண்டின் இடைப்பகுதியில் சில துறைகளில் இம்முறை அமுலாக்கம் செய்யப்பட்டு பின்னர் பல துறைகளுக்கும் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது. இம்முறையானது ஆங்கில ஓயிட் ஹால் முறையிலிருந்து பெறப்பட்டது.

செயலக அலுவலர்கள்:

ஒரு அமைச்சகத்தின் செயலகம், அமைச்சர் தனது பணிகளைச் செவ்வனே ஆற்ற உதவி செய்யும் மேல் நிலை மற்றும் துணை நிலை அலுவலர்களைக் கொண்டது. ஒரு அமைச்சகம் அல்லது துறையின் பணியாளர்கள் குற்றவியல் சாராத சிவில் அலுவலர்களைக் கொண்டது. ஒரு துறையில் கீழ் மட்டத்திலிருந்து மேல் மட்டம் வரை எவ்வித குறுக்கீடுகளும் இல்லாத சீரான அமைப்பு இயங்கும். அது பற்றிக் கீழே காணலாம்.

செயலர் : செயலர் ஒரு துறையின் நிர்வாகத் தலைவர். ஒவ்வொரு அமைச்சகத்தின் கட்டுப்பாட்டிலும் பல துறைகள் இருக்கும். ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒரு செயலர் இருப்பார். ஒரு மூத்தநிலை செயலர் அத்துறையின் பிரதிநிதியாகச் செயல்படுவார். அனைவருமே செயலர்கள் தான். ஆனால் மூத்த செயலர் தமது பணிகளுடன் பிறசெயலர்களின் பணிகளையும் ஒருங்கிணைக்கின்றார். ஒரே அளவு ஊதியம் பெற்றாலும் அவர்கள் சம அந்தஸ்து உடையவர்களாக இருப்பதில்லை. பாதுகாப்பு அமைச்சகம் மூன்று துறைகளுடன் மூன்று செயலர்களையும் கொண்டது. பாதுகாப்புச் செயலர்

பாதுகாப்புப் பணிப்பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் செயலர், பாதுகாப்பு வழங்குதலுறைச் செயலர் என்ற மூன்று பிரிவுகள் உள்ளன. மேலே கண்ட வற்றுள் பாதுகாப்புச் செயலரின் பணி முக்கியமானது. அத்தனும், உரிமை ஆய்வற்றில் அவர் மேம்பட்டவர். ஆனால் அவர்களின் வேண்டிய வித்தியாசம் காணப்படலாம்.

தனிப்பட்ட பெயர்ப்பட்டியலிலிருந்து செயலர்கள் தேர்த்தெடுக்கப் படுகின்றனர். ஒவ்வொரு பதவிக்கும் பெயர்ப்பட்டியல் உண்டு. மேல் நிலையில் கடுமையான வாடிக்கும் முறை மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. அதில் துறை அதிகாரிகள், பயிற்சியாளர், அமைச்ச செயலர், மற்றும் பிரதமரின் அமைச்சகம் அடங்கும். இறுதியான ஒப்புதல் பிரதமரால் வழங்கப்படும். தனிப்பட்ட அமைச்சகங்களில் நியமனம் செய்ய அத்துறையைச் சேர்ந்த செயலரின் பெயரை பணியமர்த்தும் குழு ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றது. அதனை பிரதமர் இறுதியில் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். செவ்வாகத் தடைய அமைச்சர்கள் தமது செயலர்களைத் தாமே தேர்த்தெடுத்துக் கொள்ளுகின்றனர்.

ஐ.ஏ.எஸ் அலுவலர்களை உள்மீட்ட செயலர்களின் எண்ணிக்கை அடிக்கடி மாற்றத்திற்குள்ளாகக் கூடியது. 1960களில் அந்த அளவு 50 க்கு மேல் காடாக இருந்தது. சில துறைச் செயலர்கள் சிறப்புத் தன்மை கொண்டவர் களாயிருந்தனர். அவர்களுடைய பணிகளும் பலதரப்பட்ட கவனயாழிக்குந்தன. அமைச்சகம் அல்லது துறையின் செயலாளர் ஒரு தொடர் செயல் அலுவலர், அவர் அமைச்சரின் பிரதம ஆலோசகராக கொண்கைகளைத் தீர்மானித்தல் மற்றும் நிர்வாகத்தில் உதவுகின்றனர்.

எந்தத் துறையைச் சார்ந்தவராயிருந்தாலும் அவர் இந்திய அரசுச் செயலர் எனப்படுகின்றார். அவரது துறை அமைப்பைப் பொறுத்தவரை அவருடைய ஈடுபாடுகள் விரிவானவை. அவரது பொறுப்புகள் முழுமையானவை. பிரிக்க இயலாதவை. கொள்கை முடிவு எடுப்பதற்கு முன் அமைச்சருக்குத் தேவையான விபரங்களைத் தருகின்றார். பல தரப்பட்ட கொண்கைகள் மற்றும் மாற்றங்களின் தன்மைகளைப் பற்றி அமைச்சருக்கு கருக்கமாக எடுத்துரைக்க வேண்டும். அமைச்சருக்கு கொண்கைகளைத் தீர்மானிக்க உதவுகின்றார். அக்கொண்கைகள் செயல்படுத்தப்படுவதையும் கவனிப்பதும் அவருடைய பொறுப்புகள்.

செயலர், தமது துறையைப் பொறுத்த வரை முக்கிய தேசிய, சர்வதேசக் குழுக்களில், மாநாடுகளில் பங்கேற்கிறார். அமைச்சர்களின் வெளிநாட்டுப் பயணங்களின் போது உடன் செல்லுகின்றார். பாராளுமன்றத்தின் குழுக்களில் துறை சார்பில் பங்கு பெறுகின்றார். செயலர்கள் எடுத்த முடிவுகள் அரசின் முக்கிய முடிவாக நீதிமன்றங்களாலும் ஏற்கப்படுகின்றன. அவரிடம் நேரடியாகத் தரப்படும் பொறுப்புகளுக்கு பொதுவான அல்லது குறிப்பிட்ட முடிவுகளை எடுக்கக்கூடாமைப்பட்டவர். வாரத்தோறும் செயல் பணிகளைப்

பற்றிய குறிப்புகளைக் கண்காணிக்கின்றார். ஒப்பறையகை, உடன்படிக்கைகளை ஆகியவற்றை இந்திய அரசு மற்றும் வெளிநாட்டு அரசுகள் சார்பில் செய்து கொள்ளுகின்றார். ஒருங்கிணைப்பாளர், கொள்கை வரையறுக்கும் உதவியாளர், மதிப்பீட்டாளர், மறு ஆய்வு செய்பவர் என்ற பல பணிகளை ஆற்றுகிறார்.

ஒரு செயலர் கோப்புகளில் மட்டும் மூழ்கிவிடக்கூடாது. பணிகளில் மட்டும் ஆழ்ந்து விடக்கூடாது. அனைத்து செய்திகளையும் அறிந்து கொள்ள அவருக்கு அவகாசம் வேண்டும். அரசாங்கம் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்களைத் தேர்ந்து கொள்ளவேண்டும். அதற்கேற்ப எதிர்காலத் திட்டங்களை அமைக்க வேண்டும். இவையனைத்தும் அவரது பணிகளாகும். திறம்படச் செயல்பட வேண்டியது அவருடைய பணி. குறைபாடுகளைக் களைவேண்டுமெய்யின் அவருடைய கட்டுப்பாட்டிலுள்ள அலுவலர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்தினால் மட்டும் போதாது. இவையெல்லாம் கோபால்சாமி ஐயங்கார் என்பவரின் கருத்தாகும்.

ஒரு துறை அல்லது அமைச்சகத்தின் செயலருடைய செயல்முறைகளை குறிப்பிட்ட அமைச்சர்களே உருவாக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தப் படுகின்றது. அமைச்சகத்தின் நிலை ஆணைகள் வாயிலாக ஒவ்வொரு நிலையிலும் முடிவுகள் எவ்வாறு எட்டப்பட வேண்டுமென்பதும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. செயலரின் துறை ஈடுபாடு அமைச்சர்களின் தன்மையைப் பொறுத்தே அமையும். அமைச்சர் ஒருவர் செயலர் மீது எந்த அளவுக்கு நம்பிக்கை வைக்கின்றாரோ அந்த அளவுக்கு செயலரின் செல்வாக்கு மேலோங்கி நிற்கும்.

கூடுதல் செயலர் : செயலரின் வேலைப்பளுவைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதற்காக கூடுதல் செயலர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆனால் பொதுவாக உயர்நிலை இணைச்செயலர் ஒருவரின் பதவி மற்றும் சம்பளத்தை பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே அவர்களது நியமனம் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இன்று வேலைப்பளு காரணமாகத் தான் கூடுதல் செயலர் நியமிக்கப் படுகின்றார். கூடுதல் செயலர் வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு செயலருக்கு உதவி செய்கின்றார். அதிக வேலைப்பளு உள்ள அமைச்சகங்களில் மட்டுமே கூடுதல் செயலர்கள் நியமிக்கப்படுகின்றனர். ஒரு அமைச்சகத்தின் வேலைப்பளு கூடும் போது துறைகளில் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப் படுகின்றது. அந்தகைய புதிதான பிரிவுகள் கூடுதல் செயலரின் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கப்படுகின்றன. அவருடைய தனித்த செயல்களும், பொறுப்பு களும் அவரால் சுதந்திரமாக மேற்கொள்ளப்படும் போது செயலர் அவற்றை மேற்பார்வையிடுகின்றார்.

இந்திய அரசாங்கத்தில் அரசாங்கத் துறைகளும் அமைச்சகங்களும் விரிவடையும் போது கூடுதல் செயலர் வரின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்

படுகின்றது. இணைச்செயலர்களின் கோப்புகள் செயலருக்கு கூடுதல் செயலர் மூலம் அனுப்பப்படுகின்றன. ஆனால் நிலையான ஆணைகளின்படி கூடுதல் செயலரே சில விஷயங்களில் தாமே முடிவு எடுக்கலாம். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட பெயர் கூடுதல் பதிவேட்டிலிருந்து கூடுதல் செயலர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

இணைச் செயலர் : இந்திய அரசாங்கத்தின் செயலக அமைப்பு முறையில் இது முறைப்படியான ஒன்று. ஒரு துறை அல்லது அமைச்சகத்தில் இணைச் செயலர் முக்கியமான ஆட்சித்துறைப் பணியாளராக உள்ளார். ஒரு அரசாங்கத்தில் முடிவு எடுத்தல் என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று.

அமைச்சகத்தின் ஒரு பிரிவுக்கு இணைச் செயலர் பொறுப்பாளியாகச் செயல்படுகின்றார். அவருக்கு அதிக அளவில் செயல்பட சுதந்திரம் தரப் பட்டுள்ளது. அந்தத் துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள செயல்களை அவர் செய்கின்றார். அவ்வமயம் அவருடைய பொறுப்புகள் கூடுகின்றன. இணைச் செயலர்கள் சில விஷயங்களில் நேரடியாகத் துறை அமைச்சர்களிடம் தொடர்பு கொள்ளுகின்றனர். ஆனால் துறைச் செயலர் இத்தகைய பணிகளைப் பற்றி அறிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். அமைச்சருக்கும் இணைச் செயலருக்கு மிடையில் உள்ள நேரடித் தொடர்பு அவருக்குத் தெரிய வேண்டும். சிறிய அமைச்சகத்தில் ஒரு இணைச் செயலராவது செயல்படுவார். கூடுதல் செயலர்களைப் போல் இணைச்செயலர்களும் ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகளாகவே உள்ளனர். ஆனால் அப்பணிக்களை உரிய பங்கு தீர்மானிக்கப்படவில்லை. ஐ.ஏ.எஸ் பதவியே இத்தகைய பணிக்கு ஆதாரம். பெயர்பட்டியல் முறையும் இணைச்செயலர் நியமனத்தில் ஏற்கப்படுகின்றது.

நெறியாளர் : இந்திய அரசுப் பணிகளில் உள்ள துறைகளில் இணைச் செயலருக்கு அடுத்த நிலையில் நெறியாளர்கள் உள்ளனர். அவர் துணைச் செயலரை விட மேம்பட்ட நிலையினை உடையவர். திரந்தர ஆணைகள் மூலம் அவரது பணிகள் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. துறை மற்றும் அமைச்சகத்தைச் சேர்ந்த செயலர்கள் மூலம் பணிகள் தரப்படுகின்றன.

துணைச் செயலர் : ஒரு அமைச்சகத்தில் துணைச்செயலர் ஒரு பகுதிக்குப் பொறுப்பாளராக உள்ளார். அத்துறையின் பணிகளைச் செயல்படுத்து கின்றார். முக்கியப் பணிகளில் செயலர், இணைச் செயலர், கூடுதல் செயலர் ஆகியோரின் ஆணைகளைக் கவனிக்கின்றார். அத்தகைய ஆணைகள் நேரடியாகவோ அல்லது எழுத்து வடிவிலோ தரப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் நிரந்தர ஆணைகளின்படி யே துணைச் செயலர் செயல்படுகின்றார்.

தமது பணிகளைச் செய்வதில் இணைச் செயலருக்கு தமது பணிகளை ஆற்ற உதவுகின்றார். துணைச் செயலரிடமிருந்தே கொள்கைகள் உருவாக்கப் பட முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு உருவான கொள்கைகள் இணைச் செயலர் போன்ற மேல்நிலை அதிகாரிகளின் ஒப்புதலைப் பெற

செயல்படுத்தப்படுகின்றன. துணைச்செயலர் கீழ்நிலைச் செயலர்களுக்கு வழிகாட்டி அவர்களை நெறிப்படுத்தி மேற்பார்வை செய்கின்றனர்.

கீழ்நிலைச் செயலர் : துறையின் கிளைப் பிரிவு ஒன்றின் அதிகாரியாகச் செயல்படுகின்றார். எனவே அவரை கிளை அதிகாரி எனலாம். துணைச் செயலர் மற்றும் தனக்குக் கீழ் உள்ள அதிகாரிகளுக்கிடையில் பாலமாகத் திகழ்கின்றார். தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பிரிவு முறையாகத் செயல்படச் செய்வதில் கீழ்நிலைச் செயலர் உதவிச் செயலருக்குக் கட்டுப் பட்டவராக உள்ளார். பணிகள் வேகமாக விரைவில் முடிக்கப்பட வேண்டு மென்பதில் கீழ்நிலைச் செயலர் அதிக கவனம் செலுத்துகின்றார். துறையின் சட்டம் ஒழுங்கு அவரது பொறுப்புத்தான் தனக்குக் கீழுள்ள அதிகாரிகளுக்கு வழிகாட்டுகின்றார்.

அமைச்சகத்தின் பெரும்பாலான செயல்களுக்கான வழிமுறை பற்றிய முடிவுகள் கீழ்நிலைச் செயலரால் துவக்கி வைக்கப்படுகின்றன. பின்னர் அவை உயரதிகாரிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு அவர்களுடைய ஒப்புதலைப் பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு செயலிலும் கீழ்நிலைச் செயலர் தமது கருத்தைக் கூற வேண்டியவராக உள்ளார். அப்போது தமது சொந்தக் கருத்துக்களுடன் கீழ்நிலை அலுவலர்கள் தரக்கூடிய ஆலோசனைகளையும் எடுத்துக் கொள்ளுகின்றார். குறிப்பிட்ட முடிவுகளை எடுத்து தமது ஆலோசனை மற்றும் கருத்துக் களுடன் துணைச்செயலரின் அனுமதிக்காக அனுப்புகின்றார்.

செயலர், கூடுதல் செயலர், சிறப்புச் செயலர், இணைச்செயலர், ஆகியவர்களின் பொறுப்புகள் உயர்மட்ட மேலாண்மை அதிகாரம் சார்ந்தவை. அவற்றுள் நெறியாளர், துணைச் செயலர், மற்றும் கீழ்நிலைச் செயலர்களின் பங்கும் காணப்படும். இடைநிலைப் பிரிவினர்களாக அவர்கள் இயங்குகின்றனர். ஆனால் முறையான, சம்பிரதாயமான கட்டுப்பாடுகள் இல்லை.

மத்திய தலைமைச் செயலகப்பணி:

மத்திய தலைமைச் செயலகத்தில் மூன்று வகையான பணிகள் உள்ளன. 1) மத்திய செயலகப்பணி, அதில், a) தேர்ந்தெடுக்கும் பிரிவு, b) முதல் தரப் பிரிவு, c) பிரிவுத் துறை அலுவலர்கள், d) உதவியானவர்கள் பிரிவு என்ற நான்கு பகுப்புகள் உள்ளன.

2) மத்திய தலைமைச் செயலக ஸ்டெனோகிராபர் பணிகள், இதிலும் நான்குபடி நிலைகள் உள்ளன. a) தனிச்செயலர் பணி, b) 'A' மற்றும் 'B' பிரிவினரின் இணைக்கப்பட்ட பணி. c) 'C' பிரிவு பணியினர். d) 'D' பிரிவு பணியாளர்கள்

3) மத்திய தலைமைச் செயலக எழுத்தர் பணி என்பது மூன்றாவது பிரிவு. இது இரண்டு பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது. a) மேல்நிலை எழுத்தர் பிரிவு. b) கீழ்நிலை எழுத்தர் பிரிவு.

தேர்ந்தெடுக்கும் பிரிவினைத் தவிர முதல்நிலைப் பிரிவினர், தனிச் செயலரின் பிரிவு மற்றும் அனைத்துப் பிரிவுகளிலும் விரிவாக்கப் பணி முறை அமைப்பு பின்பற்றப்படுகின்றது. படிநிலை அமைப்பு அடிப்படையில் தான் பதவிக்கமர்த்தலும், பதவி உயர்வு தகுதலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பதவி நிலையிலும் அமைச்சக மற்றும் துறைப் பணியாளர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் தனியாகவோ, கூட்டாகவோ அமைச்சர் அல்லது துறைக்குப் பொறுப்புடையவர்கள்.

தேர்ந்தெடுக்கும் பிரிவு, முதல் நிலைப் பிரிவினர், புதிய தனிச்செயலர் பிரிவு ஆகியன ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட பணிகளாக உள்ளன. செயலக ஒட்டு மொத்த அடிப்படையிலேயே பதவிக்கு அமர்த்துதல், பதவி உயர்வு வழங்குதல் ஆகியன மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தனி நபர் மற்றும் பயிற்சி துறையானது ஒழுங்கமைத்தல், பல துறைகளின் ஒட்டு மொத்தத் தேவைகளை மதிப்பிடல், பதவி உயர்வுப் படிக்களைத் தீர்மானித்தல் மற்றும் ஒருமுகப் படுத்தப்பட்ட பணியமர்த்தும் முறைகளைப் பின்பற்றல், போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் தேர்வு செய்தல் போன்ற பணிகளை ஆற்றுகின்றது.

மத்திய தலைமைச் செயலகப் பணியென்பது செயலகத்திற்கான பணியாளர்களைத் தருவதுடன் நின்று விடுவதில்லை. மைய அரசுக்குத் தொடர்புடைய கீழ்நிலைப்பிரிவுகளுக்கான பணியாளர்களையும் தருகின்றது. கீழ்நிலைச் செயலர் பதவி வரையிலுள்ள அந்தணை பதவிகளுக்கும் பணியாளர்களைத் தருகின்றது. இது அனைத்து அமைச்சகங்களுக்கும் பொதுவானது. பணியிலுள்ள அனைத்து உறுப்பினர்களின் பதவி உயர்வுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறது. 1966-ல் மூன்றாவது லோக்சபா குழுவின் தீர்மானப் படி பன்முகமயமாக்கல் என்ற கோட்பாடு நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது. மத்திய தலைமைச் செயலகப் பணியின் இரண்டு கீழ்நிலைப் பிரிவுகளுக்கும் இது பொருந்தும் எனப்பட்டது.

உள்துறை அமைச்சகம் கீழ்நிலை உதவியாளர்கள் மற்றும் பிரிவு அலுவலர்கள் என்ற பகுப்புகளை உருவாக்கியது. அவை இப்போது நிர்வாகத் துறையின் பொறுப்பாக உள்ளது. ஆனால் முதல்நிலைப் பணிக்கான பதவி உயர்வு பிரிவு அதிகாரிகளுக்கு மட்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. தனிநபர் மற்றும் பயிற்சித் துறையானது முதல்நிலைப் பிரிவினரைக் கொண்டு செலுத்துவதாக உள்ளது. பிரதிநிதியாக அனுப்புவதும் பின்பற்றப்படுகின்றது. அதனால் ஒரு துறை யிலுள்ளவர் வேறொரு துறைக்கு நிர்வாகப் பொறுப்புக்குத் தற்காலிகமாக அனுப்பப்படலாம். பயிற்சியானது செயலக பயிற்சி மற்றும் மேலாண்மை அமைப்பு மூலம் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. மூன்று மற்றும் நான்காம் படி நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு பணியேற்பதற்கு முன் பயிற்சியும் தரப்படுகின்றது.

நிர்வாகப் பிரிவு அமைப்புகள்

அரசின் கொள்கைகள் பன்முகப்படுத்துதல் முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் போது ஒரு அமைச்சகம் இணைக்கப்பட்ட அலுவலகங்கள் மூலம் நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. அவை துணை நிலை அமைப்புகளாகும். நிர்வாக முழுமையின் தலைமையாளர்கள் கீழ்க்கண்ட பெயர்களில் அமைக்கப்படுவார்கள். டைரக்டர் ஜெனரல், இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல், கமிஷனர், கண்ட்ரோலர், முதன்மை கண்ட்ரோலர், ரிஜிஸ்டிரார் ஜெனரல் என்ற பெயர்கள் உண்டு. செயலகத்தில் உருவாக்கப்பட்ட அரசின் கொள்கைகளை செயல்படுத்துதல் நிர்வாகப் பிரிவினரின் முக்கியப் பணி அவர்களுடைய பணி கீழ்க்கண்டதாகவும் இருக்கும்.

அமைச்சர்கள் கொள்கைகளைத் தீர்மானிப்பர். செயலர்கள் அக்கொள்கைகளை உருவாக்குவதற்குத் தேவையானவற்றைத் தருகின்றனர். நிர்வாகத் தலைமையானது நிர்வாகப் பணிகளைச் செயல்படுத்துகின்றது. ஒப்புமைத் தோக்கில் அமைச்சர் உள்ளமாகவும், செயலர்கள் மூளைகளாகவும், நிர்வாகத் தலைவர் கையாகவும் இயங்குகின்றனர்.

நிர்வாக முகமைகள் அல்லது இணைப்பு அலுவலகங்கள்

நிர்வாக முகமைகள் அல்லது இணைப்பு அலுவலகங்கள், அமைச்சகம் உருவாக்கும் கொள்கைகளை செயல்படுத்துவதற்கான நிர்வாகக் கட்டளைகளை இடுவதற்காக அந்தந்த துறைகளில் இயங்குகின்றன. செயல்பாட்டுத் தகவல்களின் சுரங்கங்களாகச் செயல்பட்டு அனைத்து நுட்பப் பணிகளிலும் அமைச்சகத்திற்கு துணை செய்கின்றன. தேவையான புள்ளி விபரங்கள் மூலமாகவே கொள்கைகள் தீர்மானிக்கப்படும். முன் அனுபவம் தொழில் நுட்ப மற்றும் பிற தேவையான தகவல்கள் அடிப்படையிலும் இணைப்பு அலுவலகங்களின் பொறுப்புகளைச் செயல்படுத்தத் துணை செய்கின்றன.

ஒவ்வொரு பிரிவுக்கேற்ப இத்தகைய அமைப்புகளின் உள் கட்டமைப்பு மாறுபடும். இதன் தலைவர் தொழில்நுட்பம் கொண்டவராயிருப்பார். அவருடைய அந்தஸ்தும் கூடுதல் மற்றும் இணைச் செயலர்களின் அந்தஸ்தை விட மாறுபட்டிருக்கும். நெறியாளர் முதல் துணைச் செயலர் வரையிலும் அலுவலர்களுக்கும் பொருந்தும். இப்பிரிவினருக்குக் கீழ் தொழில்நுட்ப மற்றும் தொழில் சார்ந்த அலுவலர்கள் இருக்கின்றனர். செயலக அலுவலர் முதல் தொழில்நுட்ப பிரிவினருக்கிடையிலான விகிதம் ஒவ்வொரு அலுவலகத்திலும் மாறுபடும். அவை பணிகளின் அடிப்படையில் வேறுபட்டேனவே நிர்வாக முகமைகளில் சீரான ஒத்தத்தன்மை காணப்படுவதில்லை.

தொடர்பு வகைகள்

நிர்வாக முகமை மற்றும் செயலகத்திற்கு இடையிலான தொடர்புகளைப் பொறுத்த வரை அமைப்பு முறையில் பல பலகைகள் உள்ளன. இரவில்

போர்டு இரயில்வே அமைச்சகம், அஞ்சல் மற்றும் நந்திதுறை, தகவல் தொடர்பு அமைச்சகம் போன்றவை முழுமையாக இணைக்கப்பட்ட தொடர்புகளைக் கொண்டவை. இரண்டாவது அலுவலர் இணைப்பு முறையாகும். அமைச்சகத்தின் மூத்த அதிகாரி நிர்வாகத் தலைவராவார். குறிப்பிட்ட துறையில் பணியாற்றுவார். ஒருபணியாளர் இரட்டைப் பணிகளை ஆற்றும் போது ஐயப்பாடுகளுக்கு வகை ஏற்படுகின்றது. மூன்றாவது பிரிவில் பொது அலுவலகம் இணைப்புப் பணிகளுடன் இயங்குகின்றது. அதாவது நிர்வாகத் தலைமை மற்றும் செயலகம் ஆகியவற்றிற்கு கட்டுப்பாட்டுச் செயல்படுகின்றது. நான்காவது முறையில் முறைப்படுத்தப்பட்ட செயலகத்தின் மதிப்பு செயலக முகமையின் தலைவருக்கும் தரப்படுகின்றது.

ஆனால் செயலகம் மற்றும் நிர்வாக முகமை அல்லது இணைப்பு அலுவலகங்கள் பிரிந்து செயல்படுவதே நடைமுறையில் உள்ளது. அதிகாரப் பிரிவு மற்றும் பொதுச் சிறப்புத் தன்மைகளில் இப்பாடுகளை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் ஒரே சீரான கொள்கைகளை வரையறுக்கலாம். அமைச்சகம் மற்றும் துறைக் கோட்பாடுகளுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகள் களையப்படும். இது பயன்தரத்தக்க செயலாகும். ஆனால் இதில் வஞ்சகம் மற்றும் மோசக்காரன் சாத்தியக் கூறுகள் உள்ளன. தாமதம், சச்சரவு, நம்பிக்கையின்மை போன்றவை செயலக மற்றும் அத்துடன் இணைந்த அதிகாரிகளிடையே காணப்படும்.

கீழ்நிலை அலுவலகங்கள்:

கீழ்நிலை அலுவலகங்கள் களப்பணி நிறுவனங்களாக உள்ளன. சீரான செயல் நடத்தை மற்றும் அரசின் கொள்கைகள், செயல்கள் ஆகியவற்றைச் செயல்படுத்தும் முகமைகளாக உள்ளன. இவை அனைத்து அலுவலகங்களிலும் செயல்படுகின்றன. அமைச்சகத்தின் நேரடி அமைச்சரின் கீழ் அவை இயங்குகின்றன. அவற்றின் நிர்வாக நடைமுறைகள் குறைவானவை. நேரடியாக அமைச்சர்களின் கீழ் செயல்படுவதால் அமைச்சருக்கு உதவியாக உள்ளன. சிறப்புத் தன்மை கொண்டவைகளாகவும் உள்ளன. தீர்மானிக்கப்பட்ட கருத்துக்களின் படி ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்பு பகுக்கப்படாமையால் அத்தகைய அலுவலகங்கள் கீழ்நிலை அமைப்புகளாகவே உள்ளன. அவற்றின் பணிகள் விரிவானதாகவும், சிக்கலானதாகவும் உள்ளன.

கீழ்நிலை அலுவலகமாக உள்ளமையானாலும் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் அமைப்புகளாக உள்ளன. அதற்கு கீழ்ப்பணி என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டுள்ளது. கீழ்நிலை அலுவலகங்களும் செயலகத்திற்கு இணையாகவே செயல் படுகின்றன. எனவே தான் 1947-ல் உருவாக்கப்பட்ட ஊதியக்குழு இத்தகைய பணி அமைப்புகளை நீக்கிவிடலாமென்ப பரிந்துரைத்தது. முறையற்ற தேவையில்லாத படிநிலையிலுள்ள

பணியமைப்புகள் நீக்கப்பட்டால் கிண்கண்கள் குறையும். செயல்முறை, கல்வித் தகுதி, தேவையான பணியாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை, பணியாளர்களின் வகை ஆகியவை தேவை மற்றும் பகுத்தாய்வு நோக்கில் செயல்படுத்தப்படும்.

மதிப்பீடு : இந்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாக இயந்திரம் மற்றும் அதன் செயல்முறைகள் என்ற நோக்கில் ஆட்சித்துறைச் சீர்திருத்தக்குழு தனது பரிந்துரைகளின் போது மையச் செயலகத்தின் செயல்களை கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகின்றன.

தேவையற்ற பணிகள் அதிகரித்து விட்டதாக மைய செயலகம் இயங்குகின்றது. அதனால் அளவுக்கு அதிகமான விரிவாக்கமும் தேவையற்ற அளவு பணியாளர்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. இதனால் பொறுப்புகளை மங்கிப் போகச் செய்யும் நிலை ஏற்படும். அதனால் நிர்வாகத் துறை மூச்சு திறை வேண்டிய நிலையை எட்டுகிறது. அதனால் காலவிரயம், காலதாமதம் ஏற்படுகின்றது. மேலும் அளவுக்கதிகமான அளவு பணியாளர்களால் தரத்தையும் பாதிக்கின்றது. இவற்றால் உயர்மட்ட அதிகாரிகளின் பணிகள் அதிகரிக்கின்றன.

மைய, மாநில உறவுகள் சார்ந்த பிரிவுகள் நோக்கில் சில கருத்துக்களை நிர்வாகச் சீர்திருத்தக்குழு தெரிவித்தது. அதன்படி மைய மாநில அமைப்புகள் கீழ்க்கண்டவாறு இருக்கவேண்டுமென்பட்டது.

1. மாநிலங்களுக்கு துவக்கம் மற்றும் தலைமைப் பொறுப்புகள் தரப்பட வேண்டும். தகவல்கள் பரிமாற்றம், செய்திகளைத் தருதல், நல்ல திட்டங்கள், செயல்முறை அதாவது ஒரு நாட்டின் ஒரு பகுதியில் மேற்கொள்ளப்படும் முறையற்ற இடங்களுக்குப் பொருந்தும் தன்மை ஆகியன கணக்கிடப்படவேண்டும்.

2. மாநில அரசுகளின் வளர்ச்சி மூலம் வளர்ச்சிப் பிரிவினரை மனத்தீர் கொண்டு தேசியத் திட்டங்களை உருவாக்குதல். அதற்கான தேவையான மனித சக்தி மற்றும் புள்ளி விபரங்களைப் பயன்படுத்துதல்.

3. தேசிய அளவில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளல் அவை மாநிலங்களால் மேற்கொள்ளப்பட முடியாத அளவிற்கு மேம்பட்டதாயிருக்க வேண்டும்.

4. அடிப்படைத் தன்மை மற்றும் நிலைகளில் பயிற்சித் திட்டங்களை உருவாக்குதல், (எ.கா) பயிற்சியாளர்கள், திட்டமிடுவோர், நிர்வாகப் பிரிவினர் ஆகியோருக்கான பயிற்சிகளைத் தருதல்.

5. முன்னேற்றத்திற்கான தடைகளைக் களையவும், இடையில் தோன்றும் இடர்பாடுகளைக் களையவும், திருத்தங்களை மேற்கொள்ளவும், சரிப்படுத்திக் கொள்ளவும் தேவையான மதிப்பீட்டு முறைகளை மேற்கொள்ளல்.

6. மாநிலப் பிரதிநிதிகளுடன் பேசுவதற்கான வழிமுறைகளை அமைத்துத் தருதல், அதன் மூலம் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளல், அவற்றினடிப்படையில் புதிய வழிகாட்டும் நெறிகளை உருவாக்குதல்.

7. ஒருங்கிணைப்புப் பணிகளில் ஈடுபடுதல் அவை மைய அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட வகை செய்தல்.

8. பன்னாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு அமைப்புகளுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துதல்.

மைய - மாநில உறவுகள் காரணமாக மைய அரசுச் செயலகத்தின் பணிகள் பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றன. அதனால் மைய மற்றும் மாநில அரசுகளின் செயல்களைப் பற்றித் தீர்மானிக்க வேண்டிய அவசியம் எழுகின்றது. செயலகத்தின் செயற்பாடுகள் குறித்து ஐயங்கள் எழும்போது அவை மட்டுப் படுத்தப்பட வேண்டியவையாயுள்ளன.

செயலகத்திற்கும் நிர்வாக முகமைகளுக்குமிடையில் ஏற்படக்கூடிய சச்சரவுகளும் பிளவுகளும் கவனிக்கப்பட வேண்டும். அவை அடிக்கடி எழுகின்றன. அதனால் செயலகப் பணி மற்றும் அமைச்சகப் பணி களுக்கிடையில் ஒருங்கிணைப்பு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை சீர்திருத்தக்குழு வற்புறுத்தியது. ஆனால் அதற்காக எந்த ஒரு பிரிவும் ஒழிக்கப் படவேண்டுமெனக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் சீரான நடைமுறைக்காக நிர்வாக அமைப்புகள் செயலகத்துடன் இணைக்கப்பட வேண்டும். அந்த இணைப்பு கீழ்க்காணும் தன்மைகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

a. நிர்வாக அமைப்பின் முக்கிய நோக்கம் முன்னேற்றம் மற்றும் மேம்பாடு பற்றிய தாகையால் செயல்துறை அல்லது அமைச்சகத்தின் பணிகளுடன் நெருக்கமுடையதாயிருக்க வேண்டும்.

b. திட்டமிடல், ஒருங்கிணைப்பு வளர்ச்சிப் பணிகளை மதிப்பீட்டில் மற்றும் அமைச்சரவைக்கு மேற்கண்ட நிலைகளில் ஆலோசனை வழங்கிட வேண்டும்.

c. கொள்கைகள் அடிக்கடி தேவைக்கேற்ப மாற்றப்பட வேண்டும் அல்லது திருத்தப்பட வேண்டும். அதன் மூலம் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படும். கொள்கைகளை உருவாக்க கள அனுபவம் மூலம் தேவையான கருத்துக்கள் தரப்பட வேண்டும். அதனால் சிறப்பான கொள்கைகள் உருவாகும்.

மற்றவகைகளில் நிர்வாக சீர்திருத்தக்குழுவின் பரிந்துரைப்படி கொள்கை உருவாக்கல் மற்றும் நிர்வாக அமைப்புகளுக்கிடையிலான தொடர்புகள் நீடிக்கப்படவேண்டும்.

அறிவியல் நோக்கில் மற்றும் தொழில்நுட்பச் சார்பில் கொள்கைகளைத் துறைகளும் அமைச்சகங்களும் உருவாக்க வேண்டும். அதற்கேற்ப கொள்கை உருவாக்குவதில் நிபுணர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

முடிவுகள் எடுக்கப்படும் போது இரண்டு நிலைகளில் அது கொள்ளப்பட வேண்டும். முடிவுகளின் தன்மை, அமைச்சர்களின் ஆகியனவே அவை. மைய அளவில் அல்லது இடைப்பட்ட கீழ்நிலைச் செயலர் அல்லது இணைச் செயலர் முடிவெடுக்க உயர்மட்ட அளவில் இணைச் செயலர், கூடுதல் செயலர் மற்றும் முடிவெடுக்க வேண்டும். இவற்றுடன் மேஜை நடத்தை முறையில் எட்டப்படல் அவசியம்.

ஆனால் இந்திய அரசாங்கம் மேலே சொல்லப்பட்ட பரிந்துரைகளை வரவேற்றது. ஆனால் பாரம்பரிய நடைமுறைகள் வேரூன்றி விட்டன என்பதையும் பறக்கலாகாது என்றது. ஆழந்த பற்றுதல் வலிமையுடைய உறுப்பாட்டுடன் கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப் படுத்தப்பட வேண்டும். அதிகாரப் பரவல் முறைக்கு முக்கியத்துவம் தரவேண்டுமென்பதை, திடத் தன்மையைக் கட்டுப்படுத்துதல், மூத்த அலுவலர்களின் மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்கள் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

மேஜை அலுவலர் மூலம் அதிகாரவர்க்கப் படிநிலைகள் பற்றி வினாக்கள் எழுப்ப முடியாது. அதனை வலியுறுத்தவும் முடியாது ஆனால் முடிவெடுக்க செய்வதில் அதன் பங்கு மேலானது என்பதை மறக்க முடியாது. எனவே ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்து, செயல்களின் தன்மையைக் கண்டு உயர்நிலை ஆட்சித்துறை இயங்க வேண்டும்.

(பகுத்தறிவு, எளிமை, திறமை, செலவுகள் குறைப்பு ஆகியன மிகவும் முக்கியமானவை. எனவே மைய அரசுத் தலைமைச் செயலகம் வலுவான அமைப்பாகச் செயல்பட வேண்டியது அவசியம். அதனால் மைய செயலகமும், இந்திய அரசுகம் பலன்பெறும்.)

4. உள்துறை அமைச்சகம் (MINISTRY OF HOME AFFAIRS)

இந்திய அரசாங்கம் பல துறைகளைக் கொண்டது. கொள்கைகளைத் தீர்மானிக்கும் மத்திய அரசு அமைச்சகங்களையும் கொண்டது. செயல், தேவை, தன்மைகளுக்கேற்ப அவை பல அமைப்புகளாயுள்ளன. 1961-ஆம் ஆண்டின் செயல்முறை விதிகளின்படி பல பிரிவுகள் உள்ளன. விவசாயம், வர்த்தகம், கல்வி, வெளியுறவு, சுற்றுச்சூழல், மனித வளமேம்பாடு தகவல் தொடர்பு, பாராளுமன்றம் எனப் பல அமைச்சகங்கள் காணப்பட்டாலும் உள்துறை அமைச்சகம் முக்கியமானதாக உள்ளது. பலமான, ஈர்ப்பு சக்தியுடையது. உள் துறையானது உள்நாட்டுச் செயல் அமைச்சகத்துடன் இணைந்தது.

1843-ல் ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனி மேற்கொண்ட மாற்றங்களின் காரணமாக எழுந்தது. வங்காள அரசாங்கம், உயர்நிலை அரசிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்ட போது உள்துறை அமைச்சகம் உருவாயிற்று. படைத்துறை, நிதி மற்றும் அயலுறவு போன்ற பிற துறைகளுக்குச் சம்பந்தப்படாத செயல்களையும் இது உள்ளடக்கியுள்ளது. அது செயல்படுத்தும் பணிகளும் நிரந்தரமானவையல்ல. சூழல்களுக்கேற்ப அவை செயல்படுகின்றன. புதிய செயல்கள் புகுத்தப்படும் போது அத்துறையின் செயல்பாட்டு எல்லை விரிவடைந்தது. சில நேரங்களில் ஏற்கனவே நடைமுறையிலிருந்தவை நீக்கப்படுதலும் உண்டு. இத்தகைய பன்முகத்தன்மை சுதந்திரத்திற்குப் பின்பும் நீடித்தது.

உள்துறை அமைச்சகத்தில் மார்ச் 1964-ல் தனியாக புதிய ஆட்சித்துறை யாக ஆட்சித்துறைச் சீர்திருத்தத்துறை உருவாக்கப்பட்டது. மைய அரசில் ஆட்சித்துறையில் சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவர இத்துறை ஏற்படுத்தப் பட்டது. 1965-ல் அஸ்ஸாம் ரைபிள்ஸ் என்ற பிரிவானது வெளியுறவுத் துறை அமைச்சகத்திலிருந்து உள்துறை அமைச்சகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. 1970-ல் தனிநபர் மற்றும் சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்கள் பற்றிய செயல்கள் அமைச்சகத்திலிருந்து தனிநபர் துறை என்றும் பிரிவுக்கு மாற்றப்பட்டது. அத்துறையும் 1970-ல் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டதேயாகும். 1985 வரை அது

1985-ல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தனிநபர், பொது குற்றங்கள் மீது பொதுப்பணியின் அங்கமாகச் செயல்பட்டது. 1973-ல் ஆட்சித்துறை சிந்தித்துக்கொண்ட தனிநபர் துறையுடன் இணைக்கப்பட்டது. பின்னர் அமைச்சகச் செயலகத்துடன் இணைந்தது. 1977-ல் ஜனதா அரசு ஏற்பட்ட போது அது உள்துறை அமைச்சகத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. 1983 ஜனவரை இந்த முறை செயலில் இருந்தது. பின்னர் அது மீண்டும் தனித்துவமான மாற்றப்பட்டது. 1985 செப்டம்பரில் ஷெட்யூல்ட் ஜாதியின் மீது ஷெட்யூல்ட் பிரிவினர் ஆகியோர் பற்றிய செயல்கள் உள்துறை அமைச்சகத்திடமிருந்து மாற்றப்பட்டன. அவை புதுத்துறையான நலத்துறை அமைச்சகத்திடம் விடப்பட்டன. 1985 முதல் உள்துறை அமைச்சகமான நான்கு துறையாகப் பகுக்கப்பட்டன. அவை

1. உள்நாட்டுபாதுகாப்புத்துறை
2. மாநிலங்கள் துறை
3. உள்துறை
4. ஆட்சிமொழித்துறை

இவற்றுள் மாநிலங்கள் துறை மைய, மாநில அரசுகள் தொடர்பு பற்றி குறிப்பிட்டுகின்றது. மாநிலங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள், யூனியன் தேசங்களின் ஆட்சி ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றது. உள்துறையானது மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு அயல்நாட்டினர் பதிவு, தவிர்க்கப்பட்ட பிரிவினரின் புனர் வாழ்வு ஆகியன பற்றியும் கூறுகின்றது. ஆட்சிமொழித் துறையானது ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தினை அமுல்படுத்துகின்றது. குறிப்பாக இந்திய மொழி இத்தியாவின் ஆட்சிமொழியாகப் பயன்படுத்தப்படுதலைப் பற்றி கூறுகின்றது.

1996-ல் உள்துறை அமைச்சகம், அமைச்சரவை அந்தஸ்துடைய உள்துறை அமைச்சரிடம் விடப்பட்டது. உள்துறை அமைச்சரே அமைச்சகத்தின் பணியாளர் யாரிடம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானித்தார். சி. விஷயங்கள் அமைச்சர்கள், துணை அமைச்சர் மற்றும் இராஜாங்க அமைச்சர் போன்ற பிரிவினரால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இருப்பிலும் உள்நாட்டு பாதுகாப்பு போன்ற முக்கிய அம்சங்கள் உள்துறை அமைச்சரால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சில நேரங்களில் அவை பிரதமரின் பார்வைக்கு சென்றடைகின்றன. சில விஷயங்கள் அரசியல் செயற்பாட்டுக்கு குழுவினரால் விவாதிக்கப்படுகின்றன. அந்தக் குழுவானது முழு அமைச்சரவையையும் சார்ந்ததாகும். தற்போது உள்துறைப் பாதுகாப்பானது முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. அதனால் உள்துறை அமைச்சகம் முக்கியமானதாக உள்ளது.

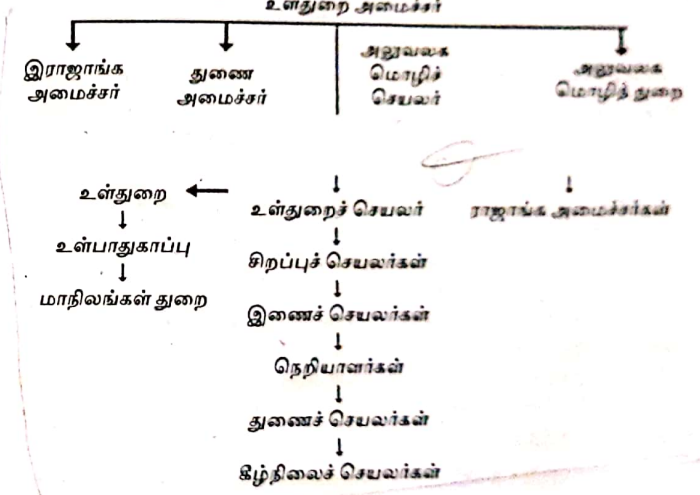
1993-94 ஆம் ஆண்டுகளில் இராஜாங்க அமைச்சர்களைப் பொறுத்தவரையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அது உள்துறை அமைச்சரவைப் பாதித்தது. ஒருமைப்பாட்டுணர்வு நோக்கினாலான செயல்கள் மீறப்பட்டு போது உள்துறைச் செயலர் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்பாகவே பணியும்

64 பேரரசியல், ஜே. தர்மராஜ்
மேற்கொள்ள மத்திய அரசு வேண்டியவரானார். 1995-ல் மைய அமைச்சரவை யில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்ட போது உள்துறை அமைச்சரும் மாற்றப் பட்டார்.

உள்துறை அமைச்சகத்திற்கு ஒரு துணை அமைச்சர் இருப்பார். அவர் இராஜாங்க அமைச்சருக்கு உதவி செய்கின்றார். உள்துறைச் செயலர் உள்துறை அமைச்சகத்தின் ஆட்சித்துறைத் தலைவராவார். அவர் மூத்த ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரியாவார். அவர் ஜம்மு காஷ்மீர் விவகாரத்துறைக்கும் செயலராவார்.

ஆட்சி மொழித் துறையானது உள்துறை அமைச்சகத்தைச் சேர்ந்தாயிருப்பினும் அதற்கெனத் தனிப்பட்ட செயலர் உள்ளார்.

இரு சிறப்புச் செயலர்கள் உள்துறைச் செயலருக்கு அலுவலகப் பணிகளுக்கு உதவி செய்கின்றனர். அவர்களுக்குக் கீழ் அதிக எண்ணிக்கையுடைய இணைச் செயலர்கள் நெறியாளர்கள், துணைச் செயலர்கள், கீழ்தலைச் செயலர்கள் உள்ளனர். உள்துறை அமைச்சகம் கீழ்க்கண்ட அமைப்பு முறையைக் கொண்டது.

உள்துறையைச் சார்ந்த பல்வேறு அதிகாரிகளும் ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் ஐ.பி.எஸ் அதிகாரிகளாவர். இத்துறையில் கீழ்தலை அலுவலகங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. உள்துறை அமைச்சகத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் களங்கிய கலந்தாய்வுக்குழு உள்ளது. உள்துறை அமைச்சரின் தலைமையில் கீழ் அவை கூடுகின்றன. உள்துறைப் பணிகள் பற்றிய விவாதங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

செயல் பகுதிகள்

உள்துறை அமைச்சகத்தின் பணிகள் நான்கு துறைகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவை கீழ்க்காண்பவவாகும்.

1. உள்துறை :

உள்துறை அமைச்சகத்தின் பலதரப்பட்ட கொள்கைகளை வரையறுப்பதில் உள்துறையின் பங்கு முக்கியமானதாக உள்ளது. தனிப்பட்ட கொள்கைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் போது அவற்றைச் செயல்படுத்துவது தனிப்பட்ட துறைகளாகும். குடியரசுத் தலைவர், துணைத் தலைவர், பிரதம அமைச்சர், பிற அமைச்சர்கள், பாராளுமன்றச் செயலர்கள், மாநில ஆளுநர்கள், லெப்டினன்ட் கவர்னர்கள், தலைமை கமிஷனர்கள் ஆட்சித்துறை அலுவலர்கள் பதவியேற்றவுடன் அவை செய்திகளாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அதே போல் பதவி விலகல், பதவி நீக்கம் மற்றும் ராஜினாமா போன்ற செய்திகளையும் வெளியிடுகின்றது.

மேலே கூறப்பட்ட வர்களுக்கு எழக்கூடிய சிக்கல்களிலும் தனது கவனத்தைச் செலுத்துகின்றது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அமைச்சர்கள் ஆகியோரின் ஒழுங்குமுறைகளையும் கண்காணிக்கின்றது. லோக்சபா மற்றும் ராஜ்யசபா உறுப்பினர் களின் நியமனத்திலும் ஈடுபடுகின்றது. நிதி நெருக்கடி தவிர் எஞ்சியுள்ள பல தரப்பட்ட நெருக்கடி முறைகளும் உள்துறை அமைச்சகத்தால் கவனிக்கப்படுகின்றன. பரிசளித்தல், அலங்கரித்தல் போன்ற செயல்களும் இத்துறையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

தேசிய கீதம், தேசியக்கொடி, தேசியக் சின்னம், தேசிய விழாக்கள், அலுவலக உடைமுறைகள் மொழிவாரி சிறுபான்மையினர், அரசியல் மற்றும் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் ஒய்லூதியம், மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு, பிறப்பு, இறப்புக்காணப் பதிவு செய்தல் போன்றவைகளும் உள்துறையின் பணிகளே. மாநில ஆளுநர்களால் வெளியிடப்படும் ஆணைகளுக்காக குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெறுவதும் இத்துறையின் கடமை. மாநிலங்கள் இயற்றும் சட்டங்களை அதன் ஆளுநர்கள், குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காகப் பெற முயலும் போது, அதற்கான முன்னேற்பாடுகளை இத்துறை செய்கின்றது.

குடியரசுத் தலைவரின் முன் ஒப்புதலுடன் மாநிலத்தில் ஆளுநரின் ஆணைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதும் இத்துறை தான். மாநிலங்களில் இயற்றப்படும் சட்டங்களுக்கு குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெற, மைய, மாநிலச் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டுச் செயல்படுகின்றது. மன்னிப்பு வழங்கல், தண்டனைகளைக் குறைத்தல், மரண தண்டனைகளைப் பற்றிப் பரிசீலித்தல் ஆகியனபற்றிய கருத்துக்களிலும் ஈடுபடுகின்றது.

குடியுரிமை, இயல்புபடுத்துதல், அயல்நாடு மற்றும் பொது நல நாடுகளில் இருந்து இடம் பெயர்தல், சட்டநிதியாக வெளிகாடு மற்றும் பொது நல

நாடுகளில் மாநாடுகள் நடத்துதல், மற்றும் பன்னாட்டு நிதிமன்றத்தின் செயல்களை கணித்தல் ஆகியன இத்துறைப் பணிகள் மைய மாநில அரசுகளுக்கு உட்பட்ட பரிசீலிப்புகள், முன்வெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள், உயர்மட்ட அதிகாரிகள் இறந்துவிட்டால் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நடைமுறைகளைக் கண்காணித்தல், சருணை அடிப்படையில், அரசியல், சமூக மற்றும் பிறத்துறைகளில் சிறப்புப் பணிகள் ஆற்றியவர்களுக்கு உதவுதல் முதலியனவும் அதன்பணிகளாகும்.

2. உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புத்துறை :

நாடு முழுவதிலும் சட்டம் ஒழுங்கைப் பாதுகாப்பது உள்துறையின் முக்கிய பொறுப்பாகும். நாட்டின் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு பல துண்டுகளுக்கு உள்ளாகி அமைதி பாதிக்கப்படும் போது இத்துறையின் பணி முக்கியத்துவமாகின்றது. 1980களில் பல வழிகளில் நாட்டின் சட்டம், ஒழுங்கு பாதிக்கப்பட்ட போது இத்துறையானது பல நெருக்கடிகளைச் சந்தித்தது. சாதி மற்றும் சமூகச் சிக்கல்கள், தீவிரவாதம், பிரிவினைவாதம் மாணவர்களின் போராட்டம், தீவிரவாதிகளின் வன்முறை, விவசாயச் சிக்கல்கள், மற்றும் சமய அடிப்படையிலான செயல்கள் ஆகியன கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. பல குழப்பங்களுக்குப் பின்னர் அரசாங்கம் அமைதி அடைந்தாலும் வேறு துறைகளில் சிக்கல்கள் எழுகின்றன. அவை எதிர்பாராமல் எழுகின்றன பஞ்சாப், வடகிழக்கு, மகாராஷ்டிரா, தமிழ்நாடு ஆகிய மாநிலங்கள் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புத்துறையின் கவனத்தை சந்தித்தன. 1990-ன் ஆரம்பக் காலத்தில் இளைஞர்கள் மற்றும் மாணவர்களின் கிளர்ச்சித் தன்மையுடைய போக்கால் இத்துறையானது அத்தகைய குறைகளைக் களைய வேண்டிய நிலையிலிருந்தது.

இந்திய அரசியலமைப்பின்படி பொதுத்தன்மை, காவல்துறை ஆகியவை மாநில அரசுகளின் பொறுப்புகள். உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புத் துறையானது அனைத்துக்கும் பொறுப்பான ஒருங்கிணைப்பு முகமையும் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்குக் காரணமாகின்றன. சட்டம் ஒழுங்குபற்றிய செயல்களையும் கண்காணிக்கின்றது. தேவைக்கேற்ப மாநிலங்களுக்குத் தேவையான வழி காட்டலையும், உதவியையும் தருகின்றது. மாநில அரசுகளுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டு செயல்படுகின்றது. அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டு மாநில அரசுகளின் ஆட்சித்துறை செயல்படுவதையும் கண்காணிக்கின்றது.

உள்நாட்டு பாதுகாப்புத்துறையானது, பொதுப் பாதுகாப்பு, காவல் துறை மற்றும் சிறை நிர்வாகம் ஆகியவற்றையும் கவனிக்கின்றது. அல்லாஹ் ரைபிள்ஸ், எல்லைப்புறப் பாதுகாப்புப் படை, இந்திய திபேத்திய எல்லைப் புறப்படை, மத்திய ரிசர்வ் காவல்படை போன்ற படைத்துறை சார்பற்ற பகுப்புகளையும் கட்டுப்படுத்துகின்றது. அல்லாஹ் ரைபிள்ஸ் என்ற பிரிவானது வடகிழக்குப் பகுதியில் சிக்கல்களைத் தீர்க்க உதவுகின்றது. எல்லைப்புறப் பாதுகாப்புப் படை, இந்திய திபேத்திய எல்லைக் காவல்படை ஆகியன

வடக்கு எல்லைப் பகுதியைப் பாதுகாக்கின்றன. மத்திய ரிசர்வ் போலீஸ் படைவாது சிக்கல்கள் ஏற்படும் காலங்களில் பெருமளவு சாதாரண போலீசுகளைத் தீர்த்து வைக்கின்றது. தேசிய பாதுகாப்புப் படையானது தீவிரவாதத்தை ஒடுக்குவதற்காக ஏற்பட்டது. மத்திய தொழிற்சாலை பாதுகாப்புப் படையானது பாதுகாப்பு மற்றும் முறைகேடுகளைத் தவிர்க்கும் பணிகளை மேற்கொண்டுள்ளது.

உள்துறை அமைச்சுமாவது இந்திய காவல்பிரிவுக்கு ஒரு கட்டுப்பாட்டிப் பிரிவாக உள்ளது. அதில் I, எப்ரல் 1994-ல் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை 3472 ஆக இருந்தது. உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புப் படையானது. ஐ.பி.எஸ் அதிகாரிகளின் பணிகளைப் பற்றிய பல செயல்களைக் கவனித்தது. அவர்களுடைய பற்றாட்சம் பணம் மற்றும் பதவி உயர்வு பற்றிப்பேசியது. தேசிய குற்ற பதிவேடுகளை சம்பளம் மற்றும் பதவி உயர்வு பற்றிப்பேசியது. தேசிய குற்ற பதிவேடுகளைப் பீரோ, கூட்டிணைவுத்துறை, காவல்துறை பதிவேடுகள் மற்றும் முன்னேற்றத்துறை, கைரேகை மற்றும் கொலை வழக்குத்துறை, முந்திய புலனாய்வுத்துறையின் பரிசோதனைக் கூடம், சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல் தேசிய காவல்துறை அகாடமி ஆகியன உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பில் கவனம் செலுத்துகின்றன.

தேசிய காவல்துறை அமைப்பின் அறிக்கை, போலீஸ் பதக்கம், ஐ.பி.எஸ் அதிகாரிகளின் மாநாடுகள், பன்னாட்டு குற்றக்காவல்துறை அமைப்புடன் தொடர்பு கொள்ளல் ஆகிய பணிகளைச் செய்தது. நாட்டில் சட்டம் ஒழுங்கைப் பாதுகாத்தல் என்பதும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துதல் என்பதும் உள்துறை அமைச்சுமாவது நவீனமயமாக்கல் முறையில் காவல்துறையை கொண்டு செலுத்த வேண்டுமென்ற நிலையுடன் காவலர் பதவிக்கு ஆட்களைத் தேர்வு செய்தல், பயிற்சியளித்தல் அவர்களுடைய கல்வி வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தல் போன்ற பலதரப்பட்ட பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியதாயுள்ளது.

சிறைகள் என்பன முக்கியமான பணிகளுக்கு அடிப்படைகளாக உள்ளன. சிறைத்துறையின் மேம்பாடு மற்றும் முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுக்கவும் சிறைகளின் நிர்வாகத்தைச் சீரமைக்கவும் இயலவில்லையென்றாலும் அவை தொழில்களில் முறையாக ஈடுசெய்யும் வகையில் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவை 1992-1993ல் உருவாக்கப்பட்டவை. உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு என்பது இத்துறையின் மற்றொரு முக்கியமான பணியாகும். உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதல், பொருள்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய சேதங்களைக் கட்டுப்படுத்துதல், அதாவது அயலவர் படையெடுப்பின் போது பாதுகாத்தல் என்பது மற்றொரு முக்கியப்பணி. பாதுகாப்புக்கான வழிகாட்டல்களையும், பயிற்சியையும் துறை நல்குகின்றது. ஊர்க்காவல்படை, தீயணைப்புத் துறை போன்றவற்றில் ஒருங்கிணைப்பையும் மேற்கொள்ளுகின்றன. ஊர்க்காவல்படையென்பது தன்னிச்சையான அமைப்பு, தேவைக்காலங்களில் ஆட்சித்துறைக்கு அது உதவுகின்றது.

முக்கியமான சட்டங்களாகக் கருதப்படும் பயங்கரவாத அழிவுச் செயல்கள் தடுப்புச் சட்டம் (1965) பயங்கர வாதத்தால் தாக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கான சிறப்பு நிதிமன்றச் சட்டம் (1964), 1965 ஆம் ஆண்டில் அதுவரை இரகசியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துதல், 1969 ஆம் ஆண்டின் சிறப்புப் பணிகள் நிலைநாட்டும் சட்டம் 1967 ஆம் ஆண்டின் சட்டத்திற்குப் புறம்பான செயல்களைத் தடுக்கும் சட்டம், 1968 ஆம் ஆண்டின் படைக்கருவிகள், நெருப்புக் கருவிகள் வெடிமருந்து சட்டம், நாட்டின் குற்ற வழக்குச் சட்டம் ஆகியவற்றை அமுல்படுத்துவதும் உள்துறை அமைச்சுத்தின் பொறுப்பாகும்.

இந்தியாவில் வெளிநாட்டவர் நடமாட்டத்தைக் கண்காணிக்கின்றது. அயல்நாட்டினரை நாடுகடத்துதல், பாகிஸ்தானிய அகதிகளை விடுவித்தல் போன்றனவும் இத்துறைப் பணிகளேயாகும். உள்நாட்டுத் துறைகளின் புனர்வாழ்வுப் பிரிவானது பாகிஸ்தானியிருந்து வந்த அகதிகள் புனர்வாழ்வுக்கான பணிகளைச் செய்துதரல், அதற்கான நிட்டங்களைத் தீட்டுதல், பாகிஸ்தான் கட்டுப்படுத்திய காஷ்மீர் பகுதிகள், பர்மா அகதிகள், ஸ்ரீலங்கா, உகாண்டா, திபேத் பகுதிகளிலிருந்து வந்த இந்திய அகதிகள், இராஜஸ்தானுக்குள் நுழைந்து விட்ட பாகிஸ்தான் தேசியவாதிகள், 1971-ல் ஏற்பட்ட பாகிஸ்தான் சிக்கல் காரணமான செயல்கள் ஆகியவற்றையெல்லாம் இத்துறை சமாளிக்கின்றது. தண்டகாரணியா திட்டம் மூலம் 1958-ல் அகதிகள் சிக்கல் களுக்கு முடிவுகள் வகை செய்யப்பட்டது. கிழக்குப் பாகிஸ்தானியிருந்து இடம்பெயர்ந்த இந்துக்களைக் குடியமர்த்துவதும் அதன் பணியாயிருந்தது.

3. மாநிலங்கள் துறை:

உள்துறை அமைப்பு சார்ந்த இத்துறையானது மைய மாநில உறவுகளையும், மாநிலங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்புகளை உடையது. புதிய மாநிலங்கள் உருவாவதையும் இத்துறை கண்காணிக்கின்றது. இருக்கக்கூடிய மாநிலங்களின் எல்லைகளை மாற்றியமைக்கச் செயல்படுகிறது. முந்தையை இந்திய கதேச மன்னர்களின் ஆட்சிப் பிரிவுகள் பற்றிய முடிவுகளையும் எடுக்கின்றது. 1990-ல் சர்க்காரியா கமிஷனின் பரிந்துரைப்படி இந்திய மாநிலக்குழுவின் செயல் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துகின்றது. அக்குழுவில் பிரதமர் தலைவராக உள்ளார்.

மத்திய மற்ற மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள், யூனியன் பிரதேச முதல்வர்கள், யூனியன் பிரதேச நிர்வாகிகள், ஆறுமத்திய அமைச்சர்கள் அதாவது உள்துறை அமைச்சரையும் சேர்த்து, பிரதமரால் நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் ஆகியோர் அமைச்சரையும் சேர்த்து, பிரதமரால் நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் ஆகியோர் உறுப்பினர்களாயிருந்தனர். இது ஒரு ஆலோசனை மன்றமாகும். இது ஆய்வு செய்தல், வாதிடல் மற்றும் செயல்களை நடைமுறைப்படுத்துதல், மைய மாநில அரசுகளின் செயல்கள்

மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் பணிகளைக் கட்டுப்படுத்துதல் போன்ற பணிகளையும் ஆற்றுகின்றது.

மாநிலங்கள் துறையானது புலனாய்வுக் குழுக்களின் செயல்முறைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட உதவுகின்றது. மாநிலங்களிலும் இத்தகைய பணிகள் செயல்படுத்தப்பட வகை செய்கின்றது. பல மாநிலங்களில் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்களைப் பரிசீலிக்க குழுக்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. மாநில அரசுகளுடன் இத்துறை இணக்கமான உறவுகளைக் கொள்ளுகின்றது. தேவைக் காலங்களில் அவற்றிற்கு வழிகாட்டல்களையும் தருகின்றது. அதன் மூலம் இனச்சிக்கல்களுக்குத் தீர்ப்பளிக்கின்றது. தேசிய ஒருமைப்பாட்டினைக் காக்கின்றது. 1990 பிப்ரவரியில் இதற்காக தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குழு உருவாக்கப்பட்டது. பயங்கரவாதம் ஏற்படுத்தும் வன்முறைகள், சாதிக்கலவரங்கள், பிரிவினை மற்றும் பிரிந்து செல்ல எடுக்கப்படும் முயற்சிகளைக் கட்டுப்படுத்துதல் போன்ற பணிகளையும் செய்கின்றது. அவ்வப்போது ஏற்படும் அபாயங்கள், ஆபத்துகள் ஆகியவற்றைத் தவிர்க்க இத்துறை முயற்சிக்கின்றது. அதற்கு எப்போதும் விழிப்புடன் அவற்றைத் தவிர்க்க இத்துறை முயற்சிக்கின்றது. அதற்கு எப்போதும் விழிப்புடன் இயங்குகின்றது. நாடில்லாமல் இருக்கும் இந்தியர்களைப் பற்றி முடிவு செய்கின்றது. இராஜஸ்தான் குஜராத் எல்லைப்பகுதி மக்களுக்கு அடையாள அட்டைகளை இந்தத்துறை வழங்கியுள்ளது.

இந்திய அரசுச் சட்டங்கள் யூனியன் பிரதேசங்களில் அமுலாக்கம் செய்வதை மேற்பார்வை இருக்கின்றது. காவல்துறை, சிறைகள், சீர்திருத்தப் பணிகள் பொது ஆணைகள், பொதுப்பணிகள் சார்ந்தவை முதலானவற்றை இத்துறைகள் காணிக்கிறது மாநிலங்களிலும், யூனியன் பிரதேசங்களிலும் சிறப்பு வளர்ச்சிப் பணிகள் நடைபெறுவதை மேற்பார்வையிட்டு செயல்பட வகைசெய்கின்றது. துணைச் விநியோகம், மின்சக்தி, தொழிற்சாலைகள், விவசாயம், மின்வளம், கல்வி, சுகாதாரம், சமூக நலம், கிராமப்புற வளர்ச்சி சுற்றுலா மற்றும் போக்குவரத்து போன்ற பணிகள் அதன் பணிகளுள் அடங்கும்.

4. ஆட்சி மொழித்துறை:

மைய மொழி பெயர்ப்பு துறைசார்ந்த அனைத்துப் பணிகள் இதன் மூலம் செய்யப்படும். கேந்திரிய ஹிந்தி சமிதி, ஹிந்தி சலாகர் சமிதிகள் போன்ற அமைப்புகள் பல தரப்பட்ட அமைச்சகங்களால் உருவாக்கப்பட்டுச் செயல்படுத்தப்படுகின்றன, அரசியலமைப்புக்கும், மைய செயலக ஆட்சி மொழிப் பணி ஆகியவற்றிற்கும் பொறுப்புடையதாகும். இந்திய அரசியலமைப்பின் அரசியலமைப்பு பற்றிய செயல்கள் 1963-ஆம் ஆண்டின் இந்திய அலுவலக மொழிச்சட்டம் ஆகியவற்றை நடைமுறைப்படுத்துகின்றது. ஆங்கிலம் தவிர பிறமொழிகளைச் செயல்படுத்த இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப்

பெறுகின்றது. மாநில நிதி மன்றங்களில் ஆங்கிலம் பயன்படுத்தப்படுவதையும் இது செயல்படுத்துகின்றது. இந்திய யூனியனில் இத்தி மொழியைப் பயன்படுத்துவதில் பங்கு வகிக்கின்றது. அதற்கான முழுப்பொறுப்பும் இத்துறையைச் சாரும். இந்தியை இந்தியாவின் அலுவலக மொழியாகப் பயன்படுத்தத்தக்க வகையில் அனைத்து வகையான முயற்சிகளையும் இத்துறை மேற்கொள்ளுகின்றது.

தற்காலத்திய தொடர்புகள்:

நவம்பர், 1994 முதல் ஜம்மு காஷ்மீர் பற்றிய செயல்கள் உள்துறை அமைச்சகத்திடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டன. ஜம்மு காஷ்மீர் விவகாரத்துறை என்ற தனித்துறைக்கு அச்செயல்கள் மாற்றப்பட்டன. அத்துறை பிரதமரின் நேரடிப்பார்வையில் உள்ளது. காஷ்மீர் பகுதி சார்ந்த உள்துறைச் செயல்கள் புதிய துறைக்கு மாற்றப்பட்டது. உள்துறைச் செயலரே ஜம்மு காஷ்மீர் விவகாரத்துறைக்கும் செயலராக உள்ளார். இதனால் ஜம்மு காஷ்மீரில் ஒருங்கிணைந்த செயல்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

1993 அக்டோபரில் ஏற்பட்ட ஹரைத்தபால் சிக்கல் திறம்படச் சமாளிக்கப்பட்டது. தீவிரவாதினைச் சமாளிக்க தொடர்ந்து முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. அப்பகுதி மக்களின் உதவியும் நாடப்பட்டது. அதனால் மக்களின் நம்பிக்கையும் கூட்டு முயற்சியும் வளர்ந்தன. ஆழமான சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதில் அந்த முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டது. ஆனால் சிறப்பான செயல்கள் நடக்கவில்லை.

1994-95ல் அஸ்ஸாம், மணிப்பூர், நாகலாந்து, திரிபுரா போன்ற சிக்கல் மிகுந்த மாநிலங்களில் புதிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆத்திர பிரதேசம், பீகார் போன்ற பகுதிகள் நகலடைந்து துயரமடைந்தன. பீகார், குஜராத், கர்நாடகா, மத்திய பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, உத்திர பிரதேசம், மேற்கு வங்காளம் போன்ற பகுதிகளில் சமூகம் சார்ந்த சிக்கல்கள் எழுந்தன. உத்தர பிரதேசத்தின் மத்திய காட்டுப் பகுதிகளில் உத்தரகாண்ட் மாநிலம் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சிகள் எழுந்தன.

பஞ்சாபில் பயங்கரவாதம் ஒடுக்கப்படுதல் முக்கியமாகச் செய்யப்படவேண்டிய அருஞ்செயலாகும். அதனால் அங்கு 23, பிப்ரவரி 1992-ல் மக்கள் அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது. 1995-ல் பஞ்சாபின் முதலமைச்சர் யோர்த்த சிங் கொலை செய்யப்பட்டார். அதனால் அம்மாநிலத்தில் அமைதி பற்றிய தன்மை நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. நீண்ட நாட்களாக அஸ்ஸாமில் நிலவிய போடோச் சிக்கல் தீர்த்து வைக்கப்பட்டது. 20, செப்டம்பர் 1993-ல் அஸ்ஸாம் அரசாங்கம், அகில போடோ மாணவர் யூனியன், போடோ மக்கள் செயற்குழு ஆகியவற்றிடையே உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. நவம்பர் 1993-ல் டெல்லியில் லெஜிஸ்லேடிவ் அசெம்பிளி, மக்களால் தேர்த்தெடுக்கப்பட்டது.

அக்டோபர் 1993-ல் தேசிய மக்கள் உரிமைக்குழு ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக அமைந்தது.

நவீனமயமாக்கல் என்ற அடிப்படையில் உள்துறை அமைச்சகம் சிறப்புப் பணிகளை ஏற்பாடு செய்தது. குற்றப் பதிவேடுகள் கணினிமயமாக்கப் பட்டன. பங்களாதேஷ் தேசிய செய்திகள் தேசிய செய்தி அமைப்பு மூலம் செயல்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

1991 அக்டோபரில் உள்துறை அமைச்சகத்தில் கொள்கைத் திட்டப்பிரிவு உருவாக்கப்பட்டது. அதன்படி கொள்கை வரையறையில் திறமை, அறிவாற்றலுடன் அதிக அளவு அமைப்புச் செயல்கள் உருவாக்கப்பட்டன. கொள்கை உருவாக்கலிலும் புதிய உத்திகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. கொள்கை திட்டமிடும் அமைப்பானது 1861-ஆம் ஆண்டின் காவல்துறைச் சட்டத்தை தற்காலத்திற்குப் பயன்படச் செய்யும் வகையில் மாதிரிச் சட்டங்களை உருவாக்கும் வகைகளை மேற்கொண்டது. தேசிய கொள்கைக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் பேரில் இந்தச் செயல்கள் கொண்டு வரப்பட்டன.

5. நிதி அமைச்சகம் (MINISTRY OF FINANCE)

ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தால் 1810ஆம் ஆண்டில் நிதி அமைச்சகம் உருவாக்கப்பட்டது. அது முதலில் தனிப்பட்ட நிதித் துறையாகச் செயல்பட்டது. 1843-ல் உயர்நிலை அரசாங்கம் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. அப்போது படை, வெளியுறவு மற்றும் உள்துறைகளுடன் நிதித்துறையும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

சுதந்திரமடைந்த பின் நிதித்துறைக்கு அமைச்சக அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. அதில் செலவு, பொருளாதாரச் செயல்கள் மற்றும் வருவாய் என மூன்று பிரிவுகள் காணப்பட்டன. ஆனால் நிதி அமைச்சகத்திலுள்ள துறைகளின் எண்ணிக்கை அடிக்கடி மாற்றப்பட்டது. வருவாய், செலவினம், பொருளாதாரப் பணிகள் நிறுவனச் சட்டங்கள் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் இன்ஸ்யூரன்ஸ் என ஐந்து பிரிவுகளாக 1963-ல் பகுக்கப்பட்டன. ஆனால் 1994-ல் அந்த எண்ணிக்கை மீண்டும் மூன்றாக ஆக்கப்பட்டது.

மைய அரசின் பொருளாதாரப் பணிகளை ஆற்றுவது நிதித்துறையின் முக்கிய பணியாகும். நாட்டின் பொருளாதாரத்தை மேலாண்மை செய்கின்றது. செலவுகளை நடைமுறைப்படுத்தி மேற்பார்வை செய்கின்றது. வரிகளை வசூலிப்பதும் இதன் பொறுப்பேயாகும். நாட்டின் வளர்ச்சி மற்றும் பிற பணிக்களுக்கான ஆக்க மூலங்களை ஒருங்கிணைக்கின்றன. நிதி அமைச்சகத்தின் மற்றொரு முக்கியப் பணி பொதுச் செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதாகும். வரி செலுத்துபவர்களின் விருப்பங்கள் தொடர்ந்து பாதுகாக்கப்படாமையால் நிதித்துறையானது செலவின முறைகள் பற்றி எண்ணி முறையாகச் செயல்பட்டு பாதுகாப்பு முறைகளை மேற்கொள்ளுகின்றது. இந்த அமைச்சகம் செல்வாக்குடைய முக்கியமானதொன்று. எனவே மூத்த அமைச்சர் ஒருவரிடம் இப்பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்படுகின்றது. இரண்டு இராஜாங்க அமைச்சர்களும், ஒரு துணை அமைச்சரும் அவருக்கு உதவுகின்றனர். ஆனால் இந்த எண்ணிக்கையானது அடிக்கடி மாறக் கூடியது. இத்துறையின் அமைச்சர்களின் பணிகள் பிரதமரால் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன.

நிதித்துறை அமைச்சகத்தின் ஆட்சித்துறைத் தலைவர் நிதித்துறை செயலர் ஆவார். அவருக்குக் கீழ் துணைவர்களும் எழுத்தர்களுமும் உள்பட இத்துறையைச் சேர்ந்த மேல்நிலைப் பணிகளில் ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகள் உள்ளனர். 1983-க்குப் பின் நிதித்துறைச் செயலரின் அதிகாரிகளும் நியமிக்கப்பட்டனர். வி.பி. சிங் காலத்தில் கோபி அரோராவுக்குப் பதிலாக பி.மல் நியமிக்கப்பட்ட போது இம்முறை மாற்றப்பட்டது.

பி.மல் ஜவன் பொருளாதார மேதையாக இருந்த போதிலும் ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரியல்ல. 1983-ல் மாண்டெக் அகுவாலியா நிதிச் செயலர் அமைக்கப்பட்டார். அவரும் பொருளியல் நிபுணராயினும் எந்தத் துறையையும் சார்ந்தவரல்லர். இதற்கு முன் அகுவாலியா நிதி அமைச்சகத்தின் பொருளாதார அமைச்சகத் துறையில் செயலராகச் செயல்பட்டார். அவர் தன் அமைச்சரின் நிழல் பிரதிநிதியாகக் கருதப்பட்டார். இதனால் ஐ.ஏ.எஸ் பிரிவினர் தமது எதிர்ப்புகளைத் தெரிவித்தனர். நிதி அமைச்சகத்தின் செயலர் பதவியானது மிகச் சிக்கல் உடையதாயிருந்தது. செலவுகளைப் பொறுத்தவரற்றத்தினாலும் காரணமாக பிற்துறை அமைச்சகங்களின் பணிகள் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

நிதித்துறை அமைச்சகம் தனது அதிகாரிகளை பிற துறைகளில் இருந்து பெற்றுக் கொண்டனர். இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்குப்பணி, பொருளியல், வரவாயத்துறை, மைய சங்கத்துறை மற்றும் எக்ஸ்சைஸ் பணி, இந்திய ரயில்வேயின் கணக்குப் பிரிவு மத்திய செயலகப் பணி ஆகியவற்றிலிருந்து அவர்கள் பெறப்பட்டனர்.

1985-ல் இந்த அமைச்சகத்தில் பொருளாதார, புலனாய்வு அமைச்சகம் உருவாக்கப்பட்டது. இணைச்செயலர் பதவிக்குச் சமமான டைரக்டர் ஜெனரல் நியமிக்கப்பட்டார். புலனாய்வு, குற்றப்பிரிவு மற்றும் பொருளாதார சட்டங்கள் மூலமாக பொருளாதார குற்றங்கள் தவிர்க்கப்பட்டன. இந்த அமைச்சகத்தின் பணிகள் மூன்று துறைகளாக கீழ்க்கண்டவாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பொருளாதாரப் பணித்துறை : பொருளாதாரப் பணித்துறையானது செயலர் ஒருவரின் மேலாண்மையின் கீழ் செயல்படுகின்றது. பொருளாதாரப் பணி சார்ந்த சிறப்புச் செயலர் ஒருவர் பொருளாதார ஆலோசகர்களுடன் செயல்படுகின்றார். இத்துறையில் எட்டு பிரிவுகள் உள்ளன.

1. பொருளாதாரப் பிரிவு
2. வங்கிப் பிரிவு
3. இன்ஸ்யூரன்ஸ் பிரிவு
4. பட்ஜெட் பிரிவு
5. முதலீட்டுப் பிரிவு
6. வெளிப்புற நிதித்துறை

7. பணம் மற்றும் நாணயத்துறை

8. ஆட்சித்துறைப் பிரிவு

உள் மற்றும் வெளித்துறை பொருளாதாரத் துறைமேலாண்மை செய்வதில் பொருளாதாரத்துறையானது பொருளியல் தன்மைகள் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்கின்றது. பண வீச்சுத்தை கட்டுப்படுத்தவும், பொருளாதாரத்தை வளம் பெறச் செய்யும் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்ய அரசுக்கு ஆலோசனை தருகின்றது. வங்கிப் பிரிவானது வங்கிய பற்றிய செயல்கள் அனைத்துக்கும் பொறுப்புடையது. பொருத்துறை வங்கிகளின் மேலாண்மைப் பணியைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. உள் துறை நிரிய வங்கிகளையும், பிற பொருளாதார அமைப்புகளின் பணிகளையும் கட்டுப்படுத்தும்.

இன்ஸ்யூரன்ஸ் பிரிவு தேசிய இன்ஸ்யூரன்ஸ் பிரிவின் பல பிரிவுகளையும் செயல்படுத்துகின்றது. அதில் வாழ்க்கை மற்றும் பொது இன்ஸ்யூரன்சுகள் அடங்கும். இன்ஸ்யூரன்ஸ் நிறுவனங்களின் கொள்கைகளை வளர்ப்பது மற்றும் பணிக்கமர்த்துதல் பணிபற்றிய செய்திகளை தடைமுறைப் படுத்துதல், செயற்பாடுகளைக் கொண்டு சேலுத்துதல், இன்ஸ்யூரன்சுக்கு உதிரான பொதுமக்களின் எதிர்ப்புகளைச் சமாளித்தல் போன்றவை இந்த அமைப்பின் பணிகளாகும்.

பட்ஜெட் பிரிவானது மைய மற்றும் மாநில அரசுகள் பட்ஜெட் தயாரிப்பதில் உதவுகின்றது. குடியரசுத் தலைவரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் நிதிப் பிரிவுப் பகுதிகளுக்கும் இது பொருத்தக்கூடியது. அவை பாராளுமன்றத்தில் ஒப்புதலுடன் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. முதலீட்டுப் பிரிவு பங்கு வந்தகப் பணிகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. 1992 வரை 22 திறுவனங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. பொதுமக்கள் நலனுக்காக சட்டதிட்டங்கள், நிதிமுறைகள் ஆகியவற்றிற் கேற்ப தமது பணிகளை இப்பிரிவு தீர்மானித்து செயல்படுத்துகின்றது. சந்தை களின் பொருளாதார முதலீடு மேம்பட வேண்டுமென இந்தப் பிரிவு இயங்குகின்றது. முதலீட்டாளர்களின் பாதுகாப்புக்கும் இது உத்தரவாதம் தருகின்றது.

வெளியுறவு நிதித்துறையானது, பன்னாட்டு அமைப்புகளிலிருந்து இந்தியா பெறக்கூடிய பொருள் உதவிகளைச் செயல்படுத்துகின்றது. மற்ற நாடுகளுக்குத் தரப்படும் பொருளாதார உதவியையும் இவ்வமைப்பு கண்காணிக்கின்றது. பன்னாட்டு நிதி நிறுவனம், உலக வங்கி, ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி போன்றவற்றிடம் பெறும் உதவிகளையும் இது செய்கின்றது. நிர்வாகப் பிரிவானது பொருளாதாரப் பணிகளின் மேலாண்மை மற்றும் விழிப்புணர்வு பற்றிய செயல்களில் ஈடுபடுகின்றது. கீழ்நிலை மற்றும் துறை சார்ந்த பிரிவுகளின் செயல்களையும் கவனித்துக் கொள்ளுகின்றது.

பணிகள் :

உள்நாட்டு நிதி, நாணயம், நாணயங்கள் அச்சிடல், தங்கம், வெள்ளியைச் சேமித்தல், தங்கம் மற்றும் வெள்ளி ஏற்றுமதி, இறக்குமதி, மத்திய அரசு

வாங்கக் கூடிய கடன்களுக்கு வட்டி விகிதத்தைத் தீர்மானித்தல், கொடுக்கப்படும் கடன்களுக்கு வட்டி விகிதத்தைத் தீர்மானித்தல், மற்றும் தணிக்கைப் பிரிவுகளைக் கையாளுதல் போன்ற பலவிதமான முக்கியமான பணிகளை பொருளாதாரப் பணித்துறை செய்கின்றது. அத்தகைய செலாவணியைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. பட்ஜெட் தயாரிப்பு, அயல்நாட்டு மற்றும் இந்தியர் அல்லாத பிரிவினரின் முதலீடு, அந்நியச் செலாவணியை மூலங்களைக் கண்டறிதல் போன்ற பணிகளும் ஆற்றப்படுகின்றன. ரயில், பட்ஜெட் தலரி பிற வரவு செலவுகளடங்கிய பட்ஜெட்டைத் தயாரிக்கின்றது. யூனியன் பிரதேச பட்ஜெட்டையும் தயாரிக்கின்றது. குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி நடைபெறும் மாநிலங்களுக்கான பட்ஜெட்டையும் தயார் செய்கின்றது. பொருளாதார நெருக்கடிகளைச் சமாளிக்க வேண்டியதும் இதன் கடமை. இந்திய அரசியலமைப்பின் 360 ஆம் விதியின் படி கடமைகளை ஆற்றப்படுகின்றன.

அயல் நாடு மற்றும் மாநிலங்களிடமிருந்து பணம் பெறுதல் கட்டுக் கொடுத்தல் என்பன தேசியப் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய பண்புகளாகும். இதற்காக இந்த துறையானது பலவித அமைப்புகளுடன் தொடர்பு கொள்ளுகின்றது. பன்னாட்டு புனர்வாழ்வு வங்கி, பவுண்டேஷன் அமைப்பு, பொதுநல நிதியகம், ராக்பெல்லர் பவுண்டேஷன், தொழில்நுட்ப அமைப்புக் கூட்டுறவுக்கான பொதுநல நிதி, இந்திய கன்சார்டியம் அமைப்பு போன்றவை அத்தகைய அமைப்புகளாகும். கொழும்புத் திட்ட உறுப்பு நாடுகளுக்கும் இந்தியா செய்யும் உதவிகளைக் கையாளுகின்றது. சிறப்பு பொது ஆப்பிரிக்க உதவித் திட்டம், நேபாளம், பூட்டான், பங்காளதேஷ் அல்லாத பிறநாடுகளுக்கு உதவுதல் போன்றவற்றையும் செயல்படுத்துகின்றது.

முதலீட்டைப் பொறுத்தவரை கூட்டுப் பங்கு நிறுவனங்கள் தரக் கூடிய பணம், ஸ்டாக் எக்ச்சேஞ்சுகளை ஒழுங்குபடுத்தி வளரச் செய்தல், தொழிலாளர் பிராவிடெண்ட் பண்ட நிதியில் முதலீடு செய்ய வழிகாட்டுகிறது. இன்ஸ்யூரன்ஸ் கார்ப்போரேஷன், யூனிட்டி ரஸ்ட் ஆப் இந்தியா, ஜெனரல் இன்ஸ்யூரன்ஸ் கார்ப்போரேஷன் ஆப் இந்தியா ஆகியவற்றின் முதலீடுகளைக் கவனிக்கின்றது. மூலதன மார்க்கெட்டுகளிலிருந்து முதலீடுகளைப் பாதுகாப்புகள் முதலியவற்றைப் பெற வகை செய்கின்றது. மத்திய அரசு வாங்கும் மற்றும் கொடுக்கும் தொகைக்கான வட்டி விகிதங்களைத் தீர்மானிக்கின்றது.

வங்கிகளைப் பொறுத்தவரை பொருளாதாரப் பணித்துறை அனைத்து இந்திய வங்கிகளையும் மேலாண்மை செய்கின்றது. அவை தேசிய மயமாக்கப்பட்டவையா? இல்லையா? என்பது முக்கியமிக்கப்படும். இந்தியாவில் செயல்படும் அனைத்து வெளிநாட்டு வங்கிகளையும் கவனிக்கிறது. கூட்டுறவு வங்கிகள், இந்தியா ரிசர்வ் வங்கி, சீட்டுகள், மற்ற பிற வங்கிப் பணிகள் அல்லாத நிறுவனங்களின் வைப்புத் தொகைகளை

பெற்றுக் கொள்ளல், விவசாயம் மற்றும் கிராமப்புற வளர்ச்சிக்கான தேசிய வங்கி ஆகியவற்றின் செயல்முறைகள் இதன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வருகின்றன.

இந்தியப் பொருளாதாரப் பணிகளை இத்தத்துறை மேலாண்மை செய்கின்றது. பணியாளர்களின் கடமைகளையும் அதிகாரங்களையும், இந்திய ஆடிட்டர் மற்றும் கட்டுப்பாட்டாளரின் பணிகளையும் ஒழுங்கமைக்கின்றது. இந்தியாவின் தற்செயல் நிதியை கட்டுப்படுத்தி நிர்வகிக்கின்றது. நிதிக்குழு, சேசியத் திட்டங்கள், பொது பிராவிடெண்ட் பண்டத் திட்டம், தேசிய டெபாசித் திட்டம், கட்டாய டெபாசித் திட்டம் ஆகியவற்றைச் செயல்படுத்துகின்றது. தேசிய சேமிப்பு நிறுவனம் மற்றும் சிறுசேமிப்பு போன்றவற்றையும் கவனிக்கின்றது. உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு பொருளாதாரப் பணிகளும் இது ஆலோசனை நல்குகின்றது.

இந்தத் துறையானது பாராளுமன்றம் இயற்றும் பொருளாதாரச் சட்டங்களைச் செயல்படுத்துகின்றது. கீழ்க்காணும் சட்டங்கள் அவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டவை.

தர்மஸ்தாபனைசட்டம் (1890)

இந்தியபாதுகாப்புச்சட்டம் (1906)

நாணயம் பற்றிய ஆணை (1940)

முதலீட்டுச் சிக்கல்கள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் (1947)

நிதிக்குழுவின் பல்வேறு வகையான பிரிவுகள் சட்டம் (1951)

இந்திய யூனிட்டி ரஸ்ட் சட்டம் (1963)

ஆசிய முன்னேற்றச் சட்டம் (1966)

செலவினத்துறை :

மைய அரசின் அனைத்துச் செலவுகளையும் செலவினத்துறை கட்டுப்படுத்துகின்றது. இது ஒரு செயலரின் கீழ் இயங்குகின்றது. அவருக்கு இரண்டு கூடுதல் செயலர்கள் உதவி செய்கின்றனர். பல இணைச் செயலர்களும் உதவுகின்றனர். இத்துறையில் கீழ்க்காணும் ஏழு பகுப்புகள் உள்ளன.

1. திட்டமிட்ட நிதிப்பிரிவு I
2. திட்டமிட்ட நிதிப்பிரிவு II
3. நிறுவனப்பிரிவு
4. செலவு கணக்குக்களை
5. கணக்குகலின் கட்டுப்பாட்டு ஜெனரல்
6. பணியாளர் ஆய்வு அமைப்பு
7. நிதிக்குழுப்பிரிவு

பணிகள் :

செலவினத் துறையானது அனைத்து நிதிவிதிமுறைகள், ஒழுங்குமுறை ஒப்படைப்பு அதிகாரம் மற்றும் பண ஒதுக்கீடு ஆகிய செயல் களைக் கவனிக்கின்றது. மைய அரசின் அனைத்துத் துறைகளும் அமைச்சர்களும் இதன் பார்ப்பட்டவை. மைய, மாநில அரசுகளின் சட்டங்களில் உள்ள பொருளாதாரத் தன்மைகளைக் கவனிக்கின்றது. மாநிலத் திட்டங்கள், மாநில நிதி, திட்ட பட்டெஜட், திட்டச் செலவுகளுக்கான முன்பணம் வழங்குதல் போன்ற பணிகளை ஆற்றுகின்றது. இயற்கை இடர்களின் போது பாதுகாப்புக்காக உதவி செய்கின்றது.

இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்குத் துறையின் நிர்வாக அதிகாரம் கொண்டது இந்த அமைப்பு. இந்திய சிவில் கணக்கு மைய ('A' பிரிவு) சிவில் கணக்கு பிரிவின் அலுவலர்கள் கணக்குத் ('B' பிரிவு) தணிக்கையாளர் ஜெனரல், மற்றும் பதவியில் பிரிவுகள் ஆகியவற்றைச் செயல்படுத்துகின்றது. இவை தவிர தேர்வுகள் நடத்தி ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல், பயிற்சியளித்தல், முதலிய வற்றின் மூலம் 'C' மற்றும் 'D' பிரிவு அலுவலர்களுக்கு உதவுகின்றது.

செலவினத்துறையானது மைய மற்றும் மாநில அரசுகளின் அரசுக் கணக்கு முறைகளுக்கான பொதுவிதிகளைத் தீர்மானிக்கின்றது. கணக்கு வகைகள், விதிகளை உருவாக்குதல், திருத்துதல், சட்டவிதிப்புத்தகங்களை வெளியிடல் போன்ற பணிகளையும் செய்கின்றது. மைய சிவில் கணக்கு அலுவலகங்களில் கணக்கு முறைகள் தரமான வழிகளில் மேற்கொள்ளப்படுவதைக் கவனிக்கின்றது. மாதாந்திரக் கணக்குகளை ஒருங்கிணைப்பதும் இக்குழுவின் பணியாகும். ஆண்டிறுதிக் கணக்குகளை வெளியிடுகின்றது. ஆண்டுக்கான வரவு, அளிப்புத் தொகையானது குறிப்பிட்ட தலைப்புகளில் தரப்பட்டிருப்பதைக் கவனித்தல் இதன் பணியேயாகும். மத்திய கருவூல விதிமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்துகின்றது. அமைச்சகங்களுக்கு உதவி செய்கின்றது. துறைகளுக்கும் கணக்குகளை மேலாண்மை செய்வதில் வழிகாட்டுகின்றது. நடுவணரசுக் கணக்குகள் ரிசர்வ் வங்கி கணக்குகளுடன் ஒத்துப் பார்க்கின்றது. ஒதுக்கப்பட்ட வைப்பு நிதிகளை அமைச்சகங்கள் துறைகள் ஆகியன கையாள் வேண்டிய முறைகளைத் தருகின்றது.

வருவாய்த்துறை :

வருவாய்த்துறைச் செயலரின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் ஒரு கூடுதல் செயலரின் உதவியுடன் வருவாய்த்துறை செயல்படுகின்றது. எண்ணற்ற இணைச் செயலர்களும் உதவி செய்கின்றனர். இத்துறையானது மறைமுக மற்றும் நேரடி வரி முறைகளைச் சேர்ந்த வருவாயைக் கண் காணிக்கின்றது. சட்டம் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட இரண்டு போர்டுகள் மூலம் இது நிர்வகிக்கப்படுகின்றது. நேரடி வரிகளுக்கான மையபோர்டு, கலால் மற்றும் சுங்கவரிகளுக்கான மைய போர்டு என்பனவே அவை. வரிச் சட்டங்களின் பின்னணியில் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதில் மூன்று நோக்கங்களைத்

கொண்டுள்ளன. 1. வரிகொடுப்பவர் மற்றும் வரிவசூல் செய்பவர்களிடையே நம்பிக்கைச் சூழலை உருவாக்குதல். 2. வரி ஏய்ப்பு, விதியை திரும்பப் பெறுதல் மற்றும் வரிப்பாக்கிகளைக் குறைத்தல் 3. அரசாங்கத்தின் சமூகப் பொருளாதார விதிமுறைகளின் சட்டங்களை நிலை நாட்ட ஊக்குவிப்புப் பணிகளை மேற்கொள்ளுதல்.

1988-ல் மைய பொருளாதார புலனாய்வு பிரிவு உருவாக்கப்பட்டது. டைரக்டர் ஜெனரல் எனப்பட்ட உயர்தர தலைமை அதிகாரியின் கீழ் செயல்பட்டது. டைரக்டர் ஜெனரல் கூடுதல் செயலர் அந்தஸ்துக்குச் சமமானவர் ஆவார். இத்துறை யானது புலனாய்வு மற்றும் பணிகளை ஆய்வு செய்தல், பொருளாதாரச் சட்டங்களைச் செயல்படுத்துதல், பொருளாதாரக் குற்றங்கள் செய்வோரைக் கண்டறியும் அமைப்புகளைக் கண்காணித்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்கின்றது. அந்தியச் செலாவணி மூலம் நடைபெறும் மாநிலங்களைக் கவனித்தல், கள்ளக்கடத்தல் தடுப்புச் சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் ஆகியன இத்துறையின் பணிகளேயாகும்.

பணிகள் :

வருவாய்த் துறையானது பல துறைகளுக்கும் கட்டுப்பாடு மற்றும் நிர்வாகப் பணிகளைக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக வருமான வரித்துறை, மயக்க மருந்துகளை, நேரடி வலிகளுக்கான மைய போர்டு, மற்றும் கலால், சுங்கவரித்துறை ஆகியன அப்பணிகளைப் பெற்று வருகின்றன. மாதகராட்சி வரி, பெரும் மூலதனவரி, அதிக அளவு இலாபவரி, வியாபார இலாபவரி, எஸ்டேட் வரி, செலுத்துவரி, செலவினவரி, நன்கொடை வரி போன்ற வரிகளை இது மேற்கொள்ளுகின்றது. பல அளவு கவினாவான முத்திரைகளை பகிர்ந்தளிப்பதும் இத்துறை தான். பில் ஆப் எக்ஸ்சைஸ், காசொலைகளை, பிராமிசரி நோட்டுகள், இன்ஸ்யூரன்ஸ் பாலிசிகள், கடன் பத்திரங்களை வெளியிடல், வருவாய் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் கலால் வரி வருவாயை நிர்வகித்தல்.

மயக்க மற்றும் போதை மருந்து மற்றும் மதுபானம் ஆகியவற்றைத் தடுப்பதில் இப்பிரிவு கவனம் செலுத்துகின்றது. கஞ்சா பவரிடல், உற்பத்தி செய்தல், விற்பல், ஏற்றுமதி செய்தல், மயக்க மருந்து பொருட்கள் நிர்வாகம், மனநலச்சார்புடைய பொருட்களின் 1985 ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் முதலியன. இதனால் கவனிக்கப்படுகின்றன. மைய கலால் வரித்துறை, தங்கக் கட்டுப் பாட்டு நிர்வாகம், சுங்கவரிச் சட்டம் (1975) ஆகியன இதில் உள்ளடங்கியுள்ளன. கடல், ஆகாயம் மற்றும் நிலவழி சார்ந்த கங்கம், இறக்குமதி மற்றும் ஏற்றுமதிப் பொருட்கள், இறக்குமதி தடைசெய்யப்பட்ட அல்லது கட்டுப் படுத்தப்பட்ட பொருட்கள் ஆகியவற்றால் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் இப்பிரிவினைச் சார்ந்தவையேயாகும்.

விற்பனை வரி என்பதும் இத்துறை சார்ந்ததே. இதனைப் பொறுத்தவரை அ. 1956-ஆம் ஆண்டின் விற்பனை வரிச்சட்ட ஏற்றச்சட்டம், 1956-ஆம்

ஆண்டின் மத்திய விற்பனை வரிச் சட்டம் ஆகியன பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆ. மாநிலங்களுக்கிடையில் நடைபெறும் வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபம் பிய வரி விதிக்கின்றது. இ. அதிக அளவு கலால் வரி விதிப்பதன் மூலம் விற்பனை வரியை மாற்றியமைக்கப்பலவித வழிகளைக் கையாளுகின்றது. ஈ. அனைத்து மசோதாக்களையும் கவனிக்கிறது. குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுடன் மாநிலங்களில் விற்பனை வரி விதிப்பதை முன் அறிவுறுத்தல்கள் மூலம் மேற்கொள்ளுகின்றது. உ. யூனியன் பிரதேசங்களின் விற்பனை வரிவிதிப்பு பற்றிய செய்திகளைக் கவனிக்கிறது.

இறுதியாக தவறான பொருளாதாரச் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதில் பங்கேற்கின்றது. அந்நியச் செலாவணியை நிலைநாட்டல், கள்ளக் கடத்தலைத் தவிர்த்தல், பொருளாதார அடிப்படையிலான செயல்களை புலனாய்வு, ஆய்வு செய்தல் 1975-ஆம் ஆண்டின் அந்நியச் செலாவணிச் சட்டத்தை மீறுவார் மீது நடவடிக்கை மேற்கொள்ளல் போன்றவற்றிலும் கவனம் செலுத்துகின்றது. வருமான வரித்துறை மூலம் வெளிப்படுத்தப்படாதபொருட்களை பறிமுதல் செய்கின்றது.

மதிப்பீடு :

1991 முதல் நிதித்துறையின் செயற்பாடுகள் பெருமளவில் விரிவடைந்துள்ளன. உலகமயமாக்கல், தனியார்மயமாக்கல் பொதுத்துறை களில் மூலதனம் செய்யாமை போன்றவை இத்துறையின் கூடுதல் பொறுப்பு களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளன. பொது மக்களின் திறனாய்வு இந்தியப் பொருளாதாரக் கருத்துக்களில் திருப்பங்கள் ஏற்படும் போது நிதித்துறையின் மீது அதிகக் கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. தனியார் துறையினை ஒழுங்கமைவு செய்யாமை, பொருளாதார படி நிலைகளை ஒழுங்கு படுத்தாமை போன்ற காரணங்களால் புதிய எதிர்ப்புகளுக்கான வாய்ப்புகள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் அரசு அதற்கான நடவடிக்கைகளை இன்று வரை எடுக்கவில்லை.

ஆனால் நிதித்துறையானது சுதந்திரமான பொருளாதாரக் கோட்பாட்டிற்கான வழிகளை வகுத்துள்ளது. அது ஆழமாக மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளது. அந்த நிலையில் பல வழிமுறைகளை குறிப்பிட்ட அளவில் செயல்படுத்துகின்றது. இருப்பினும் 1995க்குப் பின் பணவீக்கம் ரூபாயின் திடத்தன்மையற்ற மதிப்பும் காணப்படுகின்றது. அதனால் பொருளாதாரம் முழுமையுடையதாக இல்லை. ஹர்ஷத் மேத்தா விவகாரத்துக்குப் பின் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு மற்றும் பரிமாற்ற போர்டு தனது பணிகளை இறுக்கி யுள்ளது. அது நிதி அமைச்சகத்தின் வழிகாட்டலின் படி செய்யப்பட்டுள்ளது. புதிய அளவில் மூலதன முறைகளில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் முன்னேற்றமான வர்த்தகத்தில் ஊக்கக் கொள்கை இன்றும் நிலவுகின்றது.

மூலதனம், உலகளாவிய சேமிப்பு, நேரடியான வெளிநாட்டு முதலீடு ஆகியன மேற்கொள்ளப்பட்டு முன்னேற்றத்திற்கான வழிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன. வங்கித் தொழிலை மேம்படுத்துவதற்கான வழிகளும் செய்யப் பட்டுள்ளன. அதில் சீர்திருத்தங்களும் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளன. வரிமுறைகள் எளிமையானவையாக ஆக்கப்பட்டள்ளன. வரிவிதிப்பதற்கான வழிமுறை களும் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. தற்சமயம் நிதி அமைச்சகமானது மிகுவும் நெருக்கடியான கால கட்டத்திலுள்ளது. பலவிதமான எதிர்ப்பு களையும் சமாளிக்க வேண்டியதாயுள்ளது.

நிதி அமைச்சகம் மேற்கொள்ளும் அளவுக்கதிகமான கட்டுப்பாடுகள் பற்றி கடுமையான விமர்சனங்கள் எழுவதை மறக்க முடியாது. அரசாங்கச் செலவினங்கள் அதிகரித்து விட்டதும் எதிர்க்கப்படுகின்றது. பட்ஜெட் முறையில் பழைய முறைகள் கையாளப்படுத்தும் முறைக்கு பொதுவான எதிர்ப்பு பால் ஆப்பிள் காலம் முதல் காணப்படுகின்றது. இருப்பினும் தராளக் கோட்பாட்டின் மூலம் உண்மையான நடைமுறைகள் செயல்படுத்தப்பட்டு, உலகளாவிய நிலையில் பொருளாதாரத்துறை நிதியமைச்சகத்தின் பணிகளை விரிவுபடுத்தியுள்ள தென்பதை மறக்க முடியாது.

6. பாதுகாப்பு அமைச்சகம் (MINISTRY OF DEFENCE)

இந்திய அமைச்சகங்களுள் மற்றொரு முக்கிய அமைச்சகம் பாதுகாப்பு அமைச்சகம். அது பழமையானதுமாகும். இந்தியாவின் உயர்மட்ட அரசாங்கத்தால் படைத்துறை ஒன்று பொதுத்துறையிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட பின் 1776க்குப் பின் பாதுகாப்புத் துறை உருவாயிற்று. 1843-ல் நான்கு செயலகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்ட பின்பு இவ்வமைச்சகம் செல்வாக்குப் பெற்றது. 1905-ல் மூன்று மாநிலங்களின் படையமைப்புகள் இந்தியப் படைத் துறை என ஒன்றாக இணைக்கப்பட்ட போது பாதுகாப்பு அமைச்சகம் அதன் நிர்வாகப் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டது.

1906-ஆம் ஆண்டில் படைத் துறையானது படையமைப்புத் துறையாயிற்று. 1938-ல் அது மீண்டும் மாற்றப்பட்டு பாதுகாப்புத் துறை என்ற பெயரினைப் பெற்றது. 1942-ல் இரண்டாவது உலகப்போரின் போது இத்துறையானது போர்த்துறை மற்றும் பாதுகாப்புத் துறை என்று இரு பிரிவுகளாக ஆக்கப்பட்டது. இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவுக்கு வந்த பின்னர் மீண்டும் அவை இணைக்கப்பட்டு பாதுகாப்புத்துறை என்று பெயரிடப்பட்டது. அதுவே பாதுகாப்பு அமைச்சகமாக ஆயிற்று. 1962-ல் பாதுகாப்பு உற்பத்தித்துறை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. 1965-ல் பாதுகாப்பு அளிப்புத் துறையொன்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அது பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்பட்டது.

1945-டிசம்பரில் பாதுகாப்பு அமைச்சகம் மூன்று துறைகளைக் கொண்டிருந்தது. அவை கீழ்க்கண்டவையாகும்.

- 1/ பாதுகாப்புத்துறை
- 2/ பாதுகாப்பு உற்பத்தி மற்றும் அளிப்புத்துறை
- 3/ பாதுகாப்பு ஆய்வு மற்றும் வளர்ச்சித்துறை

மூத்த கார்பினெட் அமைச்சரின் கீழ் இத்துறை இயங்குகின்றது. இத்துறையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இராஜாங்க மற்றும் துணை அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். 1993 வரை பாதுகாப்புத்துறை அமைச்சகமானது

தேவையடிப்படையில் பிரதமரின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கி வந்தது நிர்வாகப் பொறுப்பினை மூன்று செயலகங்கள் கவனித்து வந்தார்கள். அவர்களைத் தனித் தனித்தனித்துறைகள் இருந்தன. அவர்களையெல்லாம் சமமான ஊதியத்தைப் பெற்றார்கள். இருப்பினும் பாதுகாப்புச் செயலர் மற்ற இருவரையும் விட உயர்வான அந்தஸ்தும், மதிப்பும் கொண்டவராயிருந்தார். அவரது துறைப் பணிகளுடன் பாதுகாப்புச் செயலர் பிற ஒதுக்கீட்டையும் பணிகளையும் மேற்கொண்டார். அவருடைய கட்டுப்பாட்டில் மற்ற இருத்துறைகளின் செயல்களும் ஒதுக்கீட்டைக் கிட்டின. அவை ஒவ்வொன்றும் முறையான படிநிலை அமைப்பும் பணியாளர்கள் செயல்படுகின்றனர். இம் மூன்று துறைகளும் கீழ்க்கண்ட பணிகளை மேற்கொள்வதில் ஈடுபட்டன.

பாதுகாப்புத்துறை தரைப்படை, விமானப்படை மற்றும் கப்பற்படை ஆகிய மூன்று பிரிவுகளுக்குமான கொள்கைகளை வரையறுக்கும் பிரிவுகளை பாதுகாப்புத் துறை விளங்குகின்றது. அத்துடன் பிரதேசப்படை, துணை நிலை விமானப் படை, தேசிய மாணவர்ப்படைப்பிரிவு, சிவ் பாதுகாப்புப்படை, எம்மை மற்றும் கடற்கரை காவல்படைப்பிரிவு போன்றவற்றிற்கும் செயல் முறைகளை உருவாக்குகின்றது. இவ்வாறு பாதுகாப்பு பற்றிய பலவகை அம்சங்களும் பாதுகாப்புத்துறையைச் சார்ந்துள்ளன.

இணைப்பு, செயல்படல், காப்பு மற்றும் விடுதல் போன்ற வழிகளில் நிலத்தைப் பொறுத்தவரை செயல்படுகின்றன. பாதுகாப்பிற்காக நிலம், சொத்து, கன்டோன்மென்ட் அமைப்பு, அவற்றின் ஆட்சிப் பிரிவுகள், வீட்டு வசதி, வாடகைக் கட்டுப்பாடு, உணவுப் பொருட்களை வாங்குதல் மூலம் படைத்துறைத் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படுகின்றன. பாதுகாப்புக் கணக்குத்துறை மற்றும் கான்டன் டென்ட் துறை போன்ற துறைகளும் இறிடல்களும்.

இத்துறையானது பலவித சட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் பணிகளையும் செய்கின்றது. 1961-ஆம் ஆண்டின் படைத்துறை ஒய்வுதியப் பிரிவினருக்கான விதிமுறைகளின்படி ஒய்வுதியம் வழங்குகின்றது. 1961-ஆம் ஆண்டின் கப்பல் படைப்பிரிவினர் ஒய்வுதிய விதிமுறைகளும் பின்பற்றப்படுகின்றன. சில சிறுவகைக் கடமைகளையும் ஆற்றுகின்றது. பாதுகாப்பு மதிப்பீடு மூலம் வழங்கப்படும் பணி, கள அளவீடு மற்றும் பலவிதமான வரைபடம் மற்றும் விளக்கப்படம் ஆகியவற்றைத் தயாரித்தலும் இதன் பணிகளினாலாகும். ஒய்வு பெற்ற படைவீரர்களின் ஒய்வுதியம் பற்றிய செயல்களையும் கவனிக்கின்றது.

பாதுகாப்புத்துறைச் செயலர் இத்துறையின் தலைமைப் பொறுப்பாளர். அவருக்கு இரண்டு கூடுதல் செயலர்களும், ஒன்பது இணைச் செயலர்களும் பலநெறியாளர்களும் துணைச் செயலர்களும் உதவி செய்கின்றனர்.

பாதுகாப்புக்கான உற்பத்தி மற்றும் அளிப்புத்துறை :

பாதுகாப்புக்கான பொருட்களின் உற்பத்தியை இத்துறை கண்காணிக்கின்றது. பாதுகாப்பு ஆய்வு மற்றும் வளர்ச்சி அமைப்பின் வளர்ச்சி முறைகளையும் மேற்பார்வை செய்கின்றது. பாதுகாப்புக்குத் தேவையான பாதுகாப்புத்திட்டங்கள் செயல்கள் ஆகியவற்றை அமுலாக்குப் பணியையும் இது செயல்படுத்துகின்றது. பாதுகாப்புக்கான கருவிகளை உற்பத்தி செய்வதும் இதன் பணியேயாகும். பாதுகாப்புக்கான கருவிகளை உற்பத்தி செய்வதும் பிரிவினை இத்துறை கட்டுப்படுத்துகின்றது. பாரத் எர்த் மூவர்த் செயல்படுத்தும் இடம் பணியேயாகும். பாரத் எலக்ட்ரானிக்ஸ் நிறுவனம், நிறுவனம், பாரத் டைனமிக்ஸ் நிறுவனம், பாரத் இஞ்சினியரிங் நிறுவனம், கோவா கார்டன் ரீச் ஷிப் பில்டர்ஸ் அண்ட் இஞ்சினியரிங் நிறுவனம், மாயா கான் ஷிப்பார்ட் நிறுவனம், ஹிந்துஸ்தான் ஏரோநாடிக்ஸ் நிறுவனம், மாயா கான் டாக்ஸ் நிறுவனம், மிஸ்ராநாது நிகாம் நிறுவனம், பிரகாடூல்ஸ் நிறுவனம் போன்றவை இதனுள் அடங்கும்.

இத்துறையானது வேறு பல அமைப்புகளையும் உருவாக்கிக் கட்டுப் படுத்துகின்றது. துப்பாக்கித் தொழிற்சாலை, பாதுகாப்புப் பொருள் உற்பத்தித் துறை, தரப்படுத்தும் நெறியாளர் மன்றம் ஆகியனவும் இத்துறையினால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. பாதுகாப்புத் துறைப் பொருட்களின் தரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதும் இதன் பணி. விமான உற்பத்தித் துறையை வளர்ச்சி யடையச் செய்தல், பாதுகாப்புப் பொருட்களின் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதிக்கான திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயல்படுத்துதலும் இத்துறையின் பணியாகும்.

இந்திய உற்பத்திப் பொருட்களை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதில் இன்று அதிக ஆர்வம் காட்டப்படுகின்றது. சிறு ஆயுதங்கள், உதிரி பாகங்கள், மின்னணுப் பொருட்கள், போயிங் விமானங்களுக்கான பாகங்கள் ஆகியன ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. இத்தகைய ஏற்றுமதித் தேவைகள் கட்டாயமாக ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அதன் மூலம் நமது உற்பத்தியானது முடங்கிப் போகாமல் இருக்க முயற்சி எடுக்கப்படுகின்றது. இவற்றின் மூலம் பாதுகாப்புச் செலவுகள் குறைக்கப்பட்டுச் சரிக்கட்டப்படுகின்றன. நவீன மயமாக்கல் என்ற கோட்பாட்டைப்புகுத்தவும் வகை செய்கின்றது.

பாதுகாப்பு உற்பத்தி மற்றும் அளிப்புத்துறைச் செயலரின் கட்டுப் பாட்டில் இத்துறை இயங்குகின்றது. ஒரு கூடுதல் செயலர், ஐந்து இணைச் செயலர்கள், எண்ணற்ற துணைச் செயலர்கள் மற்றும் நெறியாளர்கள் இதில் உள்ளனர்.

பாதுகாப்பு ஆராய்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சித்துறை

அறிவியல் நோக்கில் ஆய்வு செய்து, வடிவமைத்து, விரிவாக்கி, பரிசோதித்து, மதிப்பீடு செய்து திட்டங்களை விளக்கி நடைமுறைப் படுத்துவது இதன் பணியாகும். தேசிய பாதுகாப்பு அடிப்படையில் அவை

மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சோதனைச் சாலைகளையும், முகமைகளையும் வழிநடத்திக் கொண்டு செயல்களையும் செயல்படுத்தும், செயல் திட்டங்கள், மற்றும் ஆய்வு சார்ந்த வளர்ச்சிக்கான செயல் வடிவங்களை விரிவாக்கித் தருகின்றது. இவற்றுள் விமானத்துறை வளர்ச்சி முகமையும் அடங்கும். தொழில்நுட்பம் சார்ந்த மாற்றங்கள் இத்துறையினால் உருவாக்கப் படுகின்றன. வடிவமைப்பு மற்றும் பயன்படுத்துதலுக்கு ஏற்படையவை என்று சான்றளிப்பது இத்துறை தான். படைத்துறை விமானங்கள் அவற்றினைச் சேமித்தல், மற்றும் கருவிகளைச் சேகரித்தல் முதலியனவும் இத்துறைப் பணிகளே.

பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் ஒருங்கிணைப்பு முகமை என்பதை நோக்கிப் பல பணிகளை ஆற்றுகின்றது. அயல்நாட்டு நிறுவனங்களுடன் இயந்திரங்கள் பற்றிய விஷயங்களைச் செயல்படுத்துகின்றது. தொழில்நுட்பங்களைப் பெற வகை செய்கின்றது. பாதுகாப்பு அமைச்சர் தரைப்படை, விமானப்படை, கப்பற்படை நிர்வாகிகள், உள்ளாக்கப் பணி முகமைகள், பலதரப்பட்ட ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துதல், படைத்துறைச் செயற்பாடுகள், தொடர்த்து செயல்கள், போர்க்காலங்களில் ஏற்படும் அச்சங்களுக்கு விடைகாணல் போன்றவற்றில் ஆலோசனை தருகின்றது. தேசிய பாதுகாப்பு நோக்கில் அறிவியல், தொழில்நுட்பம் ஆகியன எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதிலும், பணியாளர்களைப் பயன்படுத்துவதிலும், பொருட்களைச் சேமிக்கும் முறைகளிலும் இது உதவுகின்றது. துறைக்கான நிலம் வாங்குதல் அதற்கான பணிகளில் ஈடுபடுதல் முதலியவும் துறையின் பணிகளாகும்.

அயல்நாட்டு ஆராய்ச்சி அமைப்புகள் பற்றிய செயல்கள், உள்நாட்டு அரசாங்க முகமைகள், இந்திய விஞ்ஞானிகளுக்கு பயிற்சியளித்தல், துறையிலுள்ளவர்களுக்கு தொழில்நுட்ப பயிற்சி தருதல், வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களில் பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்தல், தொழில்நுட்பம் சார்பாக உள்ள அயல்நாட்டு கல்விக்கூடங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளல், போன்றவற்றின் மூலம் துறையின் மேம்பாட்டிற்கு வழிகோலு கின்றது. தனிநபர்கள் மற்றும் அமைப்புகளுடன் பணம் மற்றும் தொழில்நுட்ப வசதிகளைச் செய்து தருகின்றது. துறையின் தனிப்பட்ட செயற் பாடுகளைக் கவனிக்கின்றது. அவை தேசிய பாதுகாப்பு சார்ந்தவையாக இருக்க வேண்டும். அறிவியல் அணுகுமுறையில் இது செயல்படுகின்றது. பாதுகாப்பு அமைச்சகம் மேற்கொள்ளும் ஆயுதங்கள் பற்றும் தொழில்நுட்பங்கள் முதலியவற்றில் ஆலோசனை வழங்கிக் கண்காணிக்கின்றது.

பாதுகாப்பு ஆராய்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சி நெறியாளர் ஆனவர் துறையின் செயலராவார். அவர் பாதுகாப்பு அமைச்சரின் அறிவியல் ஆலோசகராகவும் செயல்படுகின்றார். D.S கோத்காரி என்பவர் இத்துறையில் மேற்கொண்ட முயற்சிகளுடன் இத்துறையின் வளர்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

பாதுகாப்புத்துறையின் நிதிப்பிரிவு, நிதித்துறை ஆலோசகரின் (பாதுகாப்புப் பணிகள்) இயங்குகின்றது. பாதுகாப்பு பட்ஜெட் (படையில் செலவினங்களை அவர் கவனிக்கின்றார். துறையின் கணக்குகளின் கட்டுப்பாட்டாளர்மூலம் இவைமேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

பலவகைக் குழு முறைகளுடன் பாதுகாப்பு அமைச்சகம் நிறுவிய இயங்குவது அத்துறையின் சிறப்பியல்பாகும். குறிப்பிட்ட காலத்தில் பாதுகாப்பு அமைச்சர் அந்த குழுக்களின் கூட்டங்களைக் கூட்டுகின்றார். கூட்டத்தில் இராஜாங்க அமைச்சர்கள், பாதுகாப்புச் செயலர், துறை உற்பத்தி மற்றும் அளிப்பு பகுதிச் செயலாளர், பாதுகாப்பு ஆராய்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சித்துறைச் செயலர், நிதி ஆலோசகர், பிரதமரின் தலைமைச் செயலர் அமைச்சரவைச் செயலர், வெளியுறவுத் துறைச்செயலர், முப்படைத் தலைமைப்பொறுப்பாளர்கள் ஆகியோர் பங்கேற்கின்றனர்.

கூட்டத்தில் பாதுகாப்பு அமைப்பு பற்றிய முன்னேற்றங்கள், துறை தேவை காரணமாக ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. கொள்கை முக்கூறுக்காகவும் அவை கூட்டப்படுகின்றன. மாநில பாதுகாப்பு அமைச்சர்கள் மாநிலக் கூட்டங்களைக் கூட்டுகின்றனர். அதில் துறைச்செயலர், துறை ஆலோசகர் ஆகியோர் பங்கேற்கின்றனர். செயல்திட்டங்கள் அப்போதே மதிப்பீடு செய்யப்படுகின்றன. பாதுகாப்புப் படைத்தலைவர்களிடம் குழுவின் கூட்டம் முக்கியமானதாகும். பாதுகாப்புப் படையினர் கொள்ள வேண்டிய அனைத்துச் செயல்களைப் பற்றியும் விவாதிக்கின்ற படைத்துறை அல்லது பாதுகாப்பு அமைச்சகத்திற்குத் தேவையான ஆலோசனைகளையும் வழங்குகின்றது.

தற்போதைய நிலை:

தற்போது பாதுகாப்புத் துறையின் மேல்நிலை அதிகாரிகளிடம் அமைதியற்ற சூழல் நிலவுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. பாதுகாப்புத் துறை காணப்படும் அரிப்புத் தன்மையே அதற்குக் காரணம் எனப்படுகின்றது. இந்நிலை 1989-ஆம் ஆண்டிலிருந்து நிலவுவதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. படைக்கருவிகளில் முன்னேற்றமின்மை புதிய ஆயுதங்களுக்கு இடம் தராமல் ஆகியன காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. 1961-62 முதல் உள்நாட்டுப் படைக்கருவிகளுக்கான உற்பத்திச் செலவு குறைவாயிருந்தது. 1995-1996 இந்நிலை நீடித்தது. சிறு சினைப்படையெடுப்புக்கு முந்தியிருந்த நிலையாகும்.

அமெரிக்காவில் இது கிளிண்டனின் நிர்வாகத்தின் போது பாதுகாப்புத்துறைக்கு முன்னேற்றமான படைக்கருவிகள் தரப்பட்ட போது இது பாதுகாப்பு ஆராய்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சி அமைப்பு பணச்சிக்கலால் தவிர்ந்தது. 'அக்னி' மற்றும் 'பிரகாஷ்' ஏவுகணைகளில் தேக்கம் காணப்பட்டது. அணுசக்தியால் இயங்கும் நீர் மூழ்கிகளின் மீது கவனம் செலுத்தப்படாமையாலும், நாட்டின் பாதுகாப்புத்தன்மையில் தொய்வு ஏற்பட்டது.

கார்டினெட் அத்தன்மையான பாதுகாப்புத்துறை அமைச்சர் இவ்வாறையால், அது பிரதமரின் அமைச்சகத்துடன் தொடர்புடைய ஒரு அங்கமாக உள்ளது. அதனால் சிக்கல்கள் ஏற்படும் போது அத்துறையானது நிதித் துறையைச் சார்ந்தே இயங்க வேண்டியதாயினது.

சிலர் சீனாவில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள பாதுகாப்பு மற்றும் செலவு வழிகள் பின்பற்றப்பட வேண்டுமெனக் கூறுகின்றனர். வேறு நாடுகளில் உள்ள துறைகளுக்கு உதவுவதை மேற்கொள்ளலாம் என்கின்றனர். விமானிகள், படைத் துறை மற்றும் கப்பற்படைத் துறை அதிகாரிகளின் பயிற்சிக்கு அதிகமான நிறுவனங்களை உருவாக்கவேண்டும் நட்பு நாடுகளின் அதிகாரிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். பாதுகாப்பு பற்றிய, செய்திகளைப் பிறநாடுகளுடன் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். இவற்றின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு வளர்ச்சிக்காகவும், ஆராய்ச்சிக்காகவும், ஆயுதங்களுக்காகவும் பயன்படுத்தலாம்.

7. வெளியுறவு அமைச்சகம் (MINISTRY OF EXTERNAL AFFAIRS)

வெளியுறவு அமைச்சகத்திற்கான துவக்கம் 1783-ஆம் ஆண்டிலேயே ஏற்பட்டதெனலாம். ஆங்கில கிழக்கிந்திய நிறுவனம் அரசுப் பணிக்கு ஏற்றிருந்த போது வெளிநாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ள வெளியுறவுத் துறை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 1843-ல் அரசாங்கப் புனரமைப்பு மேற்கொள்ளப்பட்ட காலம் வரை இந்த நிலை நீடித்தது. அது அரசியல், வெளியுறவு மற்றும் அரசியல்துறை என மூன்று பிரிவுகளாக இயங்கியது. 1914-ஆம் ஆண்டில் அத்துறையானது வெளியுறவு மற்றும் அரசியல்துறை என்ற பெயரால் பெற்றது. வெளியுறவுப் பிரிவு அயல்நாட்டுத் தொடர்புகளைக் கவனித்தது. அரசியல் துறையானது இந்திய சுதேச மன்னர்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் கவனித்தது. 1937-ல் அரசியல் துறையானது ஆங்கில அரசரின் பிரதிநிதியாக ஒப்படைக்கப்பட்டது. 1945-ல் பொதுநல அரசுத் தொடர்பு அலுவலகம் உருவாக்கப்பட்டது. 1947-ல் இரண்டு துறைகளும் இணைக்கப்பட்டன. வெளியுறவு மற்றும் பொது அரசுத்தொடர்புத்துறை உருவாக்கப்பட்டது. 1952-ல் அத்துறையானது வெளியுறவுத்துறை அமைச்சகம் என்ற பெயரால் பெற்றது.

அமைப்பு:

வெளியுறவு அமைச்சகமானது மூத்த அமைச்சர் ஒருவரின் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. 1995-டிசம்பரில் இரண்டு இராஜாங்க அமைச்சர்கள் இருந்தனர். பின்னர் இத்துறையின் பணிகள் மூன்று அமைச்சர்களிடம் அரசாங்க ஆணை மூலம் பிரித்துத் தரப்பட்டது. காபினெட் அமைச்சர் சீனா, ஜப்பான், மத்திய ஆசியா போன்ற ஆசியநாடுகள், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, பிரிட்டன், ரஷ்யா ஆகிய ஐரோப்பிய நாடுகள், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் சங்க அமைப்பினைச் சாராத அண்டைநாடுகள், பன்னாட்டு அமைப்புகள், படைக்குறைப்பு பன்முக ஒருங்கிணைப்பு, கொள்கை வரையறுத்தல், நிர்வாகம், நிதி மற்றும் நிறுவன அமைப்பு ஆகியவற்றைக் கவனித்து வருகின்றனர்.

முதல் இராஜாங்க அமைச்சர் மேற்கு ஆசியா, வட அமெரிக்கா, வளைகுடாப் பகுதி மற்றும் ஹிந்து அமைப்பு ஆகியவற்றைக் கவனிக்கும்படி, ஆப்பிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்க, ஆசியாவின் பசிபிக் பகுதி வாய்வால், கம்போடியா, வியட்நாம், வெளியுறவு விளம்பரம், மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு ஆகியன இரண்டாவது அமைச்சரின் பொறுப்புகளாக உள்ளன. மூன்று பிரிவுகளாக மூன்று அமைச்சர்களால் இத்துறை செயல்பட்டாலும் துறையின் அனைத்துப் பொறுப்புகளுக்கும், பாராளுமன்றத்தைப் பொறுத்தவரை காபினெட் அமைச்சரே பொறுப்புடையவர். பெரும்பான்மை யான நேரங்களில் இந்தியப் பிரதமர்களே இத்துறையைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தனர். ஆனால் அது வெகு குறுகிய காலத்துக்கு மட்டுமே செயல்பட்டது. ஆனால் சில நேரங்களில் படைத்துறை இராஜாங்க அமைச்சர் இத்துறையின்தனித்த அமைச்சராகவும் செயல்பட்டார்.

வெளியுறவுச் செயலர் வெளியுறவு அமைச்சகத்தின் ஆட்சித்துறைத் தலைவராகச் செயல்படுகிறார். மார்ச் 1992 முதல் மார்ச் 1993 வரை அதிகாரப் பிரிவினர்களின் கீழ் அத்துறை இயங்கியது. வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் பதவி விலகியதால் இந்நிலை ஏற்பட்டது. பிரதமர் அப்பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால் வெளியுறவுத் துறையில் கவனம் செலுத்துவதை அவரது சொந்தத்துறை அலுவல்கள் கட்டுப்படுத்தின. அதனால் வெளியுறவுச் செயலர் முழுமையாக அத்துறையைச் செயல்படுத்தினார். உந்துறையில் எழுந்த சிக்கல்களையும் அவர் ஒருவராகவே சமாளித்தார். தேசியப் பண்புகளை சுதந்திரமாகத் தீர்மானித்து அரசியல்வாதிகளின் குறுக்கீடுகள் இல்லாதவாறு பார்த்துக்கொண்டார்.

வெளியுறவுச் செயலரின் ஒருங்கிணைத்த செயற்பாடுகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றவையாயிருந்தன. ஒரு சமயம் வெளியுறவு அமைச்சகத்தின் நிர்வாகத் தலைவர் பொதுச் செயலாளர் என்று அழைக்கப்பட்டதை நினைவுபடுத்திப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் அப்பதவி பின்னர் நீக்கப்பட்டு விட்டது. அவரது இடத்தில் தான் வெளியுறவுச் செயலர் என்ற பதவி உருவாக்கப்பட்டது. என்.ஆர். பின்னர் தலைமையில் இந்திய அரசால் உருவாக்கப்பட்ட இந்திய வெளியுறவுத் துறையின் குழுவானது தனது அறிக்கையை 1968-ல் சமர்ப்பித்தது. அது பொதுச் செயலர் பதவியை மீண்டும் உருவாக்க வேண்டுமென்ப பரிந்துரைத்தது. ஆனால் இந்திய அரசாங்கம் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதற்குக் காரணம் மாற்றங்களால் நிர்வாகத்திறன்மேம்படுமென்பதை எண்ணவில்லை.

இந்திய வெளியுறவுத் துறை அலுவல் பணியினைச் சேர்ந்தவரான வெளியுறவுச் செயலர் தவிர அவ்வமைச்சகத்தில் இரண்டு செயலர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் செயலர் (கிழக்கு) செயலர் (மேற்கு) எனப்பட்டனர். இப்பிரிவினருக்கிடையிலான பணிகள் வெளியுறவுச் செயலரால் பகிர்

தலிக்கப்பட்டன. இவர்களுக்குக் கீழ் இணைச் செயலர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பன்னாட்டு அமைப்புகள், ஆட்சித்துறை அயல்நாடு செயல் அனுமதிச் சீட்டு, அனுமதி, மாநாடு மற்றும் இலத்தீன் அமெரிக்கா போன்றவற்றைக் கவனித்தார்கள். இறுதி நிலையில் இருந்தவர் வெளிநாட்டுப் பணியின் பரிந்து அமைப்புக்கான மனாகப் பணியாற்றினார். பொருளாதார தொடர்புகளுக்காகக் கவி அலுவலர் இருந்தார்.

1993-ல் வெளியுறவுத் துறையில் 29 இணைச் செயலர்கள் செயல்பட்டார்கள். இந்தியாவில் வேறெந்தத் துறையிலும் இந்த அளவிற்கு அதிக எண்ணிக்கையில் செயலர்கள் இடையாது. திட்டமிடப்படாமல் பதவிக்குத் தேர்வு செய்வதே இதற்குக் காரணம் துறையைச் சேர்ந்த சமநிலையில் உள்ள அலுவலர்கள் அனைவரையும் இணைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும் இதற்குக் காரணமாகும்.

வெளியுறவு அமைச்சகம் அயல்நாடுகளில் 149 தல அமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. தென் ஆப்பிரிக்கக் குடியரசுகளின் இந்தியாவுடன் ராஜதந்திர உறவுகளைக் கொண்டுள்ள இறுதி அரசாகும். 1993-94ல் இந்திய வெளியுறவுத் துறையில் உள்ள இந்திய வெளியுறவுத்துறை அலுவல் பணி சார்ந்த அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை தலைமையிடத்திலும், வெளிநாடுகளிலும் மொத்தம் 3490 பேர்கள் இருந்தனர்.

"அயலுறவுப் பணி வாரியம்" என்பது அயலுறவு அமைச்சகத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள முக்கிய அமைப்பாகும். இது அயலுறவுச் செயலரின் தலைமையின் கீழ் செயல்படுகின்றது. கிழக்குச் செயலர், மேற்குச் செயலர் மற்றும் ஆட்சித்துறை இணைச் செயலர் ஆகியோர் இந்த வாரியத்தின் பிற உறுப்பினர்கள். வர்த்தகத்துறைச் செயலரும் இதில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்தல், இடமாற்றம் செய்தல் போன்ற வழிகளில் இந்த வாரியம் அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை நல்குகின்றது. அயலுறவு சார்ந்த அயல்நாடுகளில் பதவியில் அமர்த்தப்படும் அதிகாரிகளுக்கு ராஜதந்திர பொறுப்புகளை வழங்குதல் ஆகியன இந்த அமைப்பின் பணிகளாகும்.

"இந்திய கலாச்சாரத் தொடர்புக்குழு" என்பது மற்றொரு அமைப்பாகும். 1950-ல் இது உருவாக்கப்பட்டது. இது சுதந்திரமாகச் செயல்படும் ஒரு அமைப்பாகும். இந்தியாவுக்கும் அயல்நாடுகளுக்குமிடையில் கலாச்சாரத் தொடர்பு மற்றும் பரிமாற்றம் ஆகியவற்றை மேற்கொள்வது இந்த அமைப்பின் பணியாகும். வெளியுறவுத் துறையின் நிலையான வழிகாட்டல் களின்படி இவ்வமைப்பு செயல்படுகின்றது.

"வெளியுறவுத் துறை சார்ந்த கலந்தாலோசிப்புக் குழு" என்பதும் இத்துறையைச் சார்ந்த மற்றொரு அமைப்பாகும். இதில் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகிக்கின்றனர். அமைச்சர் இப்பிரிவினை அடிக்கடி கலந்தாலோசிக்கின்றார். இதன் பணிகள்

இரகசியமாக வைக்கப்படுகின்ற பொது மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்காமல் இப்பிரிவு தனது பணிகளை முறையாகச் செய்கின்றது. 11. பிப்ரவரி 1993-ல் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் வெளியுறவுக் கொள்கை பற்றி எந்த விதமான முடிபித்த உருத்தும் ஏற்படவில்லை. அதனால் ஆலோசனை அமைப்பு என்பதை விட மேலதல் போக்குடைய அமைப்பாகச் செயல்படவாழ்ந்து

பணிகள்:

அயலுறவு அமைச்சகத்தின் பணிகள் 31 பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சில பிரிவுகள் பத்தியவை சில சிறப்பு அதிகாரப் பணிகள் மற்றவை ஆட்சித்துறைப் பணிகளை ஆற்றுகின்றன. 1. ஆப்பிரிக்கப் பிரிவு, 2. கிழக்கு ஐரோப்பியப் பிரிவு, 3. ஆசியாவின் பசிபிக் பிரிவு, 4. ஏ.எம்.எஸ் பிரிவு, 5. பி.எஸ்.எம் பிரிவு, 6. மேற்கு ஐரோப்பியப் பிரிவு, 7. வளைகுடாப்பிரிவு, 8. ஐ.பி.ஏ. பிரிவு, 9. எல்.ஏ.எல். பிரிவு, 10. வடகிழக்குப் பிரிவு, 11. தென்கிழக்கு ஆசியப்பிரிவு, 12. எல்.எம்.பி.பி.வு. 13. டபிள்யூ.ஏ.என்.ஏ. பிரிவு என்ற, 13 பிரிவுகளை அடைய.

எஞ்சியுள்ள மற்ற பிரிவுகள் நிர்வாகம், உட்படிக்கை செல்தல், அயல்நாட்டுக்குச் செல்ல அனுமதி வழங்கல், இடம் பெயர்தல், அயல்நாட்டு விளம்பரம், ஐக்கிய நாட்டவை, மாநாடுகள், பொருளாதாரப் பணிகள், தொழில்நுட்பப் பணிகள், வரலாற்று ஆராய்ச்சி, தனிநபர் ஆய்வு, பாதுகாப்பு, தகவல் தொடர்பு மற்றும் கயபாதுகாப்பு என்பன அதன் பணிகள் ஆகும். கொள்கையைத் திட்டமிடும் ஆராய்ச்சிப் பிரிவு இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை பற்றிய சிறிய அறிக்கைகளைத் தயாரிக்கின்றது. 1994-ல் பிப்ரவரி முதல் டிசம்பர் வரை இது சுமார் 90 பெரிய மற்றும் சிறிய அளவு அறிக்கைகளைத் தயாரித்தது. வெளியுறவு விளம்பரத்தைப் பொறுத்தவரை புதிய முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. அயலுறவு விளம்பரத்துறையின் நவீனப்படுத்தக் கூடிய வகையில் புதிய முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. அதற்கு இருக்கக்கூடிய அமைப்புப் பணிகளின் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இந்தியாவின் நிலப்பரப்பு அவைத்தையும் உள்ளடக்கியதாகவே அயலுறவு துறையின் செயல்கள் அமைந்துள்ளன. இந்தியாவுக்கும், எல்லைப் பகுதிகளிலும் நடைபெறக்கூடிய செயல்களை இத்துறை கண்காணிக்கின்றது. துணைக் கண்டப்பாதுகாப்பு, கடற்பரப்பு, இணைக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகள், மீன் பிடிக்கும் உரிமை, பன்னாட்டுச் சட்டங்கள், எல்லைப் பகுதிகளின் மேம்பாடு மற்றும் வளர்ச்சித் திட்டங்களை மேற்கொள்ளல் ஆகியவையும் இதன் பணிகளேயாகும். போர்சு குழல், போரின் தொடக்கம், போரிலிருந்து விலகுதல் போன்ற அறிவிப்புகளையும் இது வெளியிடுகின்றது. அயல்நாட்டு மற்றும் பொது நல அரசின் விருத்தினர் களைக் கௌரவித்து மரியாதையளிக்கின்றது. பன்னாட்டுத் தொடர்புக்கான இணைப்பு அமைப்பாகச் செயல்படுகின்றது. கல்வி வளர்ச்சிக்கான உபகார தொகைகள் பற்றியும் முடிவு செய்கின்றது.

சில மாநிலங்களைப் பற்றிய சில சிறப்பு குறியீடுகளையும் இத்துடன் நடைமுறைப்படுத்துகின்றது. அவை கீழ்க்காண்பனவாகும்.

1. கோவா, டைஹு, டாமன், பாண்டிச்சேரி போன்ற விவகாரங்களில் போர்ச்சுகல் மற்றும் பிரெஞ்சு அரசுகளுடன் தொடர்புகொள்ளல்.
2. கொழும்புத்திட்டத்தின் கீழ் கூட்டுப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான நேபாளத்திற்கு இந்திய அரசு தரும் பொருளாதார மற்றும் தொழில்நுட்ப உதவிகளைக் கவனித்தல்.
3. இந்தியாவுக்கு வெளியேயுள்ள புனிதத்தலங்கள் தரிசனம், ஹஜ்யாத்திரைக் குழுவின் நிர்வாகச் சட்டம் 1959, பாகிஸ்தானிலுள்ள புனித இடங்களுக்கான புனிதயாத்திரை ஆகியவற்றைக் கண்காணித்தல்.
4. திபேத் மற்றும் சீனப்பகுதிகளுக்கு புனிதப்பயணம் செல்லுபவர்களுக்கும், வந்தகர்களுக்கும் உதவி செய்தல்.
5. 1943-ஆம் ஆண்டின் ஏற்றச் சட்டப்படி தெற்கு ஆப்பிரிக்க ஒன்றியம் மற்றும் பிற நாடுகளிலிருந்து இந்தியாவரும் பயணிகள் கவனிக்கப்பட்டனர்.
6. 1942 முதல் 1947 வரை மியான்மர் மற்றும் மலேசியாவிலிருந்து குடிபெயர்ந்தவர்களுக்குத் தரப்பட்ட முன் பணத்தைத் திரும்பப் பெற வகை செய்தல்.
7. இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின் இந்தியாவுக்கு வந்த பலதரப்பட்ட அகதிகளின் நலன்களைக் கண்காணித்தல்.

மேலே கூறப்பட்டவை தவிர வெளியுறவு அமைச்சகம் வேறு சில சிறுசிறு பணிகளையும் ஆற்றுகின்றது. அவை கீழ்க்காண்பனவாகும்.

1. அண்டை நாடுகளில் உள்ள சிறுபான்மையினர் பற்றிய சிக்கல்கள்.
2. வெளிநாட்டு அகதிகளுக்குத் தரப்படும் அரசியல் ஓய்வூதியம் தருதல்.
3. பன்னாட்டுக் கூட்டங்களுக்கு எதிராக கடல், ஆகாயம் மற்றும் நிலப் பகுதிகளில் நடைபெறும் கொள்ளை மற்றும் பிற குற்றங்களைத் தடுத்தல்.
4. இந்திய அரசாங்கத்தின் கருணைத் தொகையை வழங்குதல்.
5. இந்தியாவுக்குள் திட்டமிடப்படாத ஆகாயவிமானங்கள் பரப்பதைப் பற்றி முடிவு செய்தல்.
6. நடுவணரக்காக அயல்நாடுகளிலிருந்து பொருட்களை வாங்குதல், கண்காணித்தல் மற்றும் அவற்றைக் கொண்டு வரல்.
7. இமாலயப் பயணம், மற்றும் தடைசெய்யப்பட்ட இந்தியப் பகுதிகளுக்குள் அயல்நாட்டவர் செல்ல அனுமதி வழங்குதல்.
8. இந்த அமைச்சகத்திற்கு உட்பட்ட செய்திகளைப் பற்றி விசாரித்தல் புள்ளி விபரங்களைச் சேகரித்தல்.

92 பேரரசினியர் சேது தர்மராஜ்
9. இந்த அமைச்சகத்தால் உட்படுத்தப்பட்ட செயல்களை பற்றி நன்றம் என அறிவித்தல்

10. அயல்தாட்டிலுள்ள இந்தியர் நலனைக் கவனித்தல்
இவ்வாறு அயலுறவுத் துறையானது எண்ணற்ற மாறுபாடுடைய பல பணிகளில் ஈடுபடுகின்றது. அதன் மூலம் வெளிநாடுகளுடனான தொடர்பு ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. எண்ணற்ற செயல் முறைகளைத் தேவைக்கேற்ப நடைமுறைப்படுத்துகின்றது.

சமகாலத்திய போக்கும் பிரச்சனைகளும்

வெளியுறவு அமைச்சகத்தின் பணியாளர் படிநிலையில் உயர்நிலையில் உள்ள பணியாளர்களின் போக்கும் பிரச்சனைகளும் முக்கியமானவை யுள்ளன. ஒரு நிலையற்ற தன்மை 1970 முதல் தோன்றியது. அதுவரை அது ஆதாயகரமானதாக இருந்தது. படிநிலை அமைப்பு காரணமாகப் பணிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் நாட்டின் உயர்மட்டப் பிரிவினர், குறிப்பாக இந்திய வெளியுறவுச் செயலில் உள்ளவர்கள் விலக்கப்படுகின்றனர். இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அதிக பணியாளர் இருந்தாலும் வேலை மிகக் குறைவாக நடப்பதற்குக் காரணம் திட்டமிட்டுப் பணியாளர்களைப் பணிக்கு அமர்த்தாமையேயாகும்.

இந்திய வெளியுறவுத் துறையில் உள்ளவர்களின் பணிகளும் செயல்களும், சமநிலையில் உள்ள பிறருடன் ஒப்பிடப்படும் போது இரங்கத்தக்களவாகவே உள்ளன. அதனால் வெளியுறவுத் துறை மற்றும் வெளிநாடு களில் பணியாற்றுவதைத் தவிர்க்கின்றது. சிறிது காலத்திற்குள் மேலே உலகத்தை ஒதுக்கிவிட்டு நடத்தல் என்பது தன்னுடைய சுர்ப்பை இழந்து விடுகின்றது. மேலும் அடிக்கடி வெளியே செல்லுவதால் குடும்பம் பாதிக்கப்படுகின்றது. மேலும் வெளியுறவுத் துறையில் நியமிக்கப் பட்டவர்களும் கமார் 20 ஆண்டுகள் வரை மேற்கு ஐரோப்பா மற்றும் வட அமெரிக்காவில் துறக்கமாக நியமிக்கப்பட காத்திருக்க வேண்டியவர்கள் களாயுள்ளனர். இவ்விரு இடங்களைத் தவிர பிற இடங்கள் கடினமானவை யாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

மேலும் தொழில் துறையமைவைப் பற்றி பகுத்துணர்தல் என்பது எண்ணற்ற அயலுறவுத் துறைப் பணியாளர்களுக்குக் கடினமானதாக உள்ளது. பாகிஸ்தான், சீனா போன்ற நாடுகளும் இந்திய ராஜதந்திரத்துக்கு அச்சுறுத்தல் களாகவே உள்ளன. 1994-ல் வெளியுறவுச் செயலர் கிருஷ்ணா சிவிராசன் குறிப்பிடுகையில், வெளியுறவுத் துறை அமைச்சகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தொழில்நுட்பம் சார்ந்தவர்களாகச் செயல்பட வேண்டுமென்றார்.

பொருளாதாரத் துறையிலும் வெளியுறவு அமைச்சகமானது கடுங்கிய நிலையில் உள்ளதாகவே காணப்படுகின்றது. மேலும் நலக்குதல் அல்லது வெட்டுதலைக் கண்காணிக்க வேண்டிய நிலையிலேயே உள்ளது. இதனால்

வெளியுறவுத் துறையானது வலிமையற்றதாகின்றது. பட்ஜெட் அமைச்சகம் சிதைக்கப்பட்டுள்ளதால் குறைவுகள் ஏற்படும் போது வெளியுறவு அமைச்சகம் சிதைக்கப்பட்டுள்ளதால் முன்னாள் தலைவர் ஒருவர் தமது துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகையை மிகச்சிறிய நாடான நியூசிலாந்து நாட்டின் ஒதுக்கீட்டைவிட மிகக் குறைவாக தொகை குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் 1994-95க்குப் பின் நிலைமையின் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின.

மற்றொரு போக்கு என்னவெனில் தற்போது அரசியல் பணிகளை பொருளியல் சிக்கலுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஆதலால் மிகக் குறைந்த அளவு வாணிபத்தில் ஈடுபடக்கூடிய நாடுகளுடன் தனது தொடர்பைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயுள்ளது. ஏற்கனவே மலாவி, ஜாம்பிரே, ஜமைக்கா போன்ற நாடுகளுடன் உறவை நிறுத்தி விட்டது முழுமையாக வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்ட நாடுகளுடன் மட்டுமே இந்திய ராஜதந்திர உறவுகளை வைத்துள்ளது. பொருளியல் அடிப்படையில் சிந்தித்தல் மேற்கொள்ளப்பட்ட போது வெளியுறவுத் துறை அதனை ஒரு வணிகமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அதனால் தமது ஆதரவான நாடுகளுடன் மீது கவனம் செலுத்த வேண்டிய நிலை வெளியுறவுத் துறை இயங்க வேண்டியதாயுள்ளது.

தற்போது இந்தியா கீழ்க்காணும் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காண வேண்டிய தாயுள்ளது.

1. விரைவாகப் பெருக்க முடியாதவற்றின் மீதான பெருகிவரும் கூட்டு சார்பு வற்புறுத்தல்கள், ஆயுதங்கள் கட்டுப்பாடு மற்றும் படைக்கு சிறப்பு சிக்கல்கள்
2. பன்னாட்டு அளவில் விரிவாக்கம் பெற்றுள்ள தொழில்நுட்பங்களைக் கொள்ளாமல் அவற்றைத் தவிர்த்தல். மற்றும் விண்வெளி ஆய்வு, செயற்கைக்கோள்கள் பெருக்கம் போன்ற முடிவு பற்றிய செயல்கள் கவனம் செலுத்துதல்.
3. பன்னாட்டு வர்த்தகம், எல்லைகளுக்கிடையே ஊடுருவுதல், கந்த குழல்கள் ஆகிய உலகச் சூழல்களைப் பாதிக்கும் செயல்களுக்கேற்பத்தல் மற்றும் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம்.
4. எண்ணற்ற பிராந்திய கூட்டுகளில் இந்தியா தேவையான அளவு பங்கு வைத்தல், அதன் காரணமாக இந்திய நலன்களைப் பாதிக்கும் செயல்களை கவனித்தல்.
5. இந்தியாவுக்கு பாதுகாப்பான பொருளாதாரச் சூழல் உருவாக்குதல், வளர்ச்சிகான வழிகளில் பிற நாடுகளுடனான தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளல்.
6. இந்தியாவின் பொருளாதார ஆதாரங்களை, பாதுகாப்பிற்கு வழிகளை ஏற்படுத்தி...

தற்கால பங்களிப்பைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளச் செய்தல். மக்களின் சமூக - பொருளாதார நலன்களைப் பேணுதல். வாழ்க்கைத் தாத்திற்கான மேம்பாட்டு வழிகளை மேற்கொள்ளல்.

வெளியுறவு அமைச்சகமானது வெளியுறக் கொள்கையில் தமது நிலைப் பாட்டை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியதாயுள்ளது. அதாவது ஆதிக்கச் சமநிலை என்ற உலகக்கோட்பாட்டிற்கேற்ப இயங்க வேண்டியுள்ளது. சோவியத் ரஷ்யா சிதறுண்ட பின்னர் ஒரே துருவ அமைப்பாக மாறிவிட்டது. அதனால் நேருவின் கோட்பாடான கூட்டுச் சேரமை என்பது சிக்கலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளது. அமைதியாக அதனைப் புதைக்க வேண்டிய நிலை எழுந்தது. இந்தியாவும் எஞ்சியுள்ள சோவியத் குடியரசு, ஜெர்மனி, ஜப்பான் போன்ற பொருளாதார வலிமை கொண்ட அமைப்புகள் பற்றியும் எண்ண வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதே நிலை அருகிலுள்ள அண்டை நாடுகளுக்கும் பொருந்தக்கூடியதாயிற்று.

1994-க்கு பின் ராஜ தந்திர முறையிலான வெளியுறவுத் தொடர்பில் முக்கியத்துவம் பெறலாயிற்று. அமெரிக்காவுடனான எதிர்ப்புணர்வு தடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அமெரிக்கா, பாகிஸ்தானுக்கு ஆயுத விற்பனையை மேற்கொண்ட போது இந்தியா மீண்டும் அமெரிக்காவுடனான தமது தொடர்புதனை மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டியதாயிற்று. வெளியுறவுக் கொள்கையில் மாற்றம் தேவைப்பட்டது. தமது பிரதேச இறையாண்மையைப் பாதுகாத்தல், இந்த பிராந்தியத்தில் அமைதி மற்றும் திடத்தன்மைகளைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் உலகளாவிய பொருளாதாரத்தன்மைக்குத் துணை புரிதல் என்ற நோக்குகளில் இந்தியா செயல்பட வேண்டியதாயுள்ளது.

8. திட்ட ஆணையம் (PLANNING COMMISSION)

இந்தியாவில் திட்டமிட்ட பொருளாதாரத்தைப் பின்பற்ற வேண்டி என்ற கருத்து 1876ஆம் ஆண்டு தாதாபாய் நௌரோஜி இந்தியாவில் வறண்ட நிலை எழுதியபோது உருவாகிவிட்டது. 1938ஆம் ஆண்டில் வேசுவர்யா அவர்கள் இந்தியாவில் திட்டமிட்டப் பொருளாதார என்ற நூலை எழுதியபோது அக்கருத்து உத்வேகம் அடைந்தது. இந்த தேசிய காங்கிரஸ் 1937ல் ஒரு தேசிய திட்டக்குழுவை நிறுவியது. அதன் ஜவஹர்லால் நேரு தலைமை ஏற்றார். 1944ஆம் ஆண்டில் திட்டமிட்ட மத்திய வளர்ச்சித் துறை ஒன்று மத்திய அரசில் தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது உயர்நிலை திட்டமிடும் ஆலோசனைவாரியம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. இவ்வாரியம் திட்ட ஆணையம் ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும் எனப் பரிந்துரைத்தது. அதன்படி 1950ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் மத்திய அரசின் ஆட்சித்துறை தீர்மானம் ஒன்றால் திட்ட ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது.

திட்ட ஆணையத்தின் பணிகள் :

- 1) நாட்டு வளங்களை - இயற்கை மனித மற்றும் மூலக்கள வளங்களை மதிப்பீடு செய்து அவற்றை மேலும் வளர்ப்பதற்கான வழிவகைகளைக் காணல்.
- 2) பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களைத் தயாரித்து தேவையான வளங்களைத் திரட்டி, திறமையாகப் பயன்படுத்தல்.
- 3) பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தேவையான வளங்களைப் பற்றாக்குறை இருப்பின் அவற்றைக் கண்டறிந்து நிறைவு செய்வதற்கான ஆலோசனைகளைக் கூறல்.
- 4) திட்டங்களின் முன்னுரிமைகளைத் தீர்மானித்தல், நினைவுகளில் திட்டங்களை எவ்வாறு செயல்படுத்துவது என்பதை உறுதிப்படுத்துதல்.

5) பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தடையாக உள்ள காரணங்களைக் கண்டறிந்து களைதல்.

6) திட்டச் செயல்பாடு பற்றி அவ்வப்போது மதிப்பீடு செய்து மேற்கொண்டு பொருளாதாரப் பெருக்கத்துக்கான கொள்கை முடிவுகள் எடுப்பதற்கான பரிந்துரைகளைச் செய்தல்.

7) தொழில் வளர்ச்சியைத் திட்டமிடல்.

8) தேசிய வளர்ச்சியில் பொதுமக்கள் ஒத்துழைப்பைப் பெறுதல்.

9) யோஜனா என்னும் இதழினை வெளியிடுதல்.

திட்ட ஆணையம் என்பதன் முக்கிய நோக்கம் தேசிய வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களை வகுப்பது. அதாவது ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தையும் ஆய்ந்து அதன் இலக்கை வகுட திட்டங்களாகப் பிரித்து செயல்படுத்துதல் ஆகும்.

திட்ட ஆணையத்தின் அமைப்பு :

திட்ட ஆணையத்தின் அமைப்பு காலத்திற்கு காலம் மாறுபடக் கூடியது. இதுவரை இந்த ஆணையத்தில் 5 முதல் 8 உறுப்பினர்கள் இருந்து வந்துள்ளனர். ஆணையம் தொடங்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே பிரதமர் இதன் தலைவராக செயல்பட்டு வருகின்றனர். இதனால் ஆணையத்திற்கு கௌரவம் உயர்ந்துள்ளது. மேலும், பிரதமர் தலைவராக உள்ளதால் ஒருங்கிணைக்கும் பணி சிறப்பாக நடைபெற முடியும். திட்ட ஆணையம் 1973 வரை 7 உறுப்பினர்களைக் கொண்டு விளங்கியது. இதில் தலைவர், துணைத் தலைவர், நிதியமைச்சர் மற்றும் 4 உறுப்பினர்களைக் கொண்டு விளங்கியது. 1975ல் அது 6 உறுப்பினராகக் குறைக்கப்பட்டது. பிரதமர் இந்திராகாந்தி பிரதமராக இருந்தபோது தலைவர், துணைத் தலைவர், நிதியமைச்சர் மற்றும் இரண்டு உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். ஜவதா கட்சி 1977ல் ஆட்சிக்கு வந்த போது 5 உறுப்பினராகக் குறைக்கப்பட்டது. இராஜீவ் காந்தி பிரதமராக பொறுப்பேற்றபோது தலைவர், துணைத் தலைவர், உள்துறை அமைச்சர், நிதியமைச்சர், பாதுகாப்பு அமைச்சர் மற்றும் மனித வளமேம்பாட்டு அமைச்சர் என 6 ஆக உயர்த்தினார். அது இன்று வரை தொடர்கிறது.

துணைத் தலைவர் :

திட்ட ஆணையத்தின் தலைவராக பிரதமர் இருந்தாலும் அவரால் இப்பணிகளை ஆற்றிட முடியாது. எனவே உண்மையான பொறுப்பு தலைவரிடமே வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவரே அன்றாடப் பணிகளை கவனிக்கின்றார். இப்பதவியை யார் ஏற்பது என்பதில் இருக்குத்துக்கள் நிலவுகின்றன. ஒன்று திட்ட அமைச்சர் துணைத் தலைவராக இருக்க

வேண்டும் என்ற கருத்து இதன்படி சி. சுப்பிரமணியம் மற்றும் என்.டி. நிவாரி போன்றோர் துணைத்தலைவராகப் பணியாற்றியுள்ளனர். மற்றொரு கருத்து நிர்வாகிகள் அல்லது நிபுணர்கள் துணைத்தலைவராகச் செயல்பட வேண்டும் என்பதாகும். இக்கருத்துக்கு இணங்க புகழ்பெற்ற பொருளியல் அறிஞர்கள் பேராசிரியர் காட்கில், டாக்டர் மன்மோகன் சிங் போன்றோரும் இப்பணியை நிறம்பட ஆற்றியுள்ளனர். திட்ட ஆணையத்தின் முன்னாள் துணைத்தலைவரான டாக்டர் மன்மோகன் சிங் தான் தற்போது இந்திய நாட்டின் (2004) பிரதமராக உள்ளார் என்பது பெருமையுடன் நினைவு கூறத்தக்கது. திட்ட ஆணையத்தின் முதலாவது துணைத் தலைவர் திரு. வி.டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி அவர்கள் தற்போதைய துணைத் தலைவர் டாக்டர் மானேடேக் சிவ் அலுவலியா (2003) ஆவார்.

உறுப்பினர்கள் :

திட்ட ஆணையத்தில் முழுநேர மற்றும் பகுதிநேர உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். உறுப்பினர்களை பிரதமர் துணைத் தலைவரை கலந்து நியமனம் செய்கிறார். இந்தியமனங்களை பிரதமர் குடியரசுத் தலைவருக்கு தெரிவிப்பது மரபாகும். தற்போது ஐந்து முழுநேர உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இதில் திட்டங்களை மதிப்பீடு செய்வது, ஆணைய நிர்வாகத்தை நிர்வகிப்பது, பணிகளை ஒருங்கிணைப்பது துணைத்தலைவராவார். பிற நான்கு முழுநேர உறுப்பினர்களும் கீழ்க்கண்டப் பிரிவுகளுக்கு பொறுப்புடையவர் ஆவர். (1) தொழிற்சாலை தொழிலாளர்கள், போக்குவரத்து மற்றும் மின்சாரம் (2) விவசாயம் மற்றும் கிராமப்புற வளர்ச்சி (3) திட்டமிடல் (4) கல்வி, அறிவியல் ஆய்வு மற்றும் சமூக சேவை.

முழுநேர உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகள். அனைத்து முழுநேர உறுப்பினர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான சம்பளம் போக்குவரத்துப் படி, தினப்படி, அலுவலர் குடியிருப்பு போன்றவை அளிக்கப்படுகிறது. இதில் துணைத்தலைவராக இருப்பவர் கேபினட் அமைச்சரின் அந்தஸ்துப் பெறுகிறார்.

திட்டங்கள் ஆய்வுக் குழு :

திட்ட ஆணையம் திட்டங்கள் ஆய்வுக்குழு என்கிற சிறப்பு அமைப்பினை உருவாக்கியுள்ளது. சமூகப் பொருளாதார நிர்வாகப் பிரச்சனைகளை எடுத்து ஆய்வு செய்வதே இதன் முக்கியப் பணியாகும். இக்குழுவில் திட்ட ஆணையத்தின் துணைத்தலைவரும், தலைசிறந்த சமூக விஞ்ஞானிகளும் இதில் அடங்குவர். இதற்கு விருப்பமுடைய ஆய்வாளர்களிடமிருந்து ஆய்வுத் திட்டங்களைக் கோரி அவர்களுக்குத் தேவையான தொழில்நுட்ப ஆலோசனைகளையும், நிதி உதவியையும் வழங்கும் சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சிபற்றிய ஆய்வினையும் இக்குழு மேற்கொள்ளும்.

இக்குழு தவிர, யராளமான ஆலோசனை மற்றும் உதவி வழங்கும் அமைப்புகளை திட்ட ஆணையம் கொண்டுள்ளது. இவை தவிர, திட்ட ஆணையம், பிறமுக்கிய அமைப்புகளான இந்திய வர்த்தகக்குழு மற்றும் அநில இந்திய பொருள் உற்பத்தியாளர் சங்கம் போன்றவற்றையும் கலந்து ஆலோசிக்கிறது.

திட்ட உருவாக்கம் :

திட்ட உருவாக்கலில் திட்ட ஆணையம் கடைப்பிடிக்கும் திட்ட வழிமுறைகளை இங்குகருக்கமாகக் காண்போம்.

நாட்டின் இயற்கை வளங்கள், மூலதனம் மனித ஆற்றல், தொழில்நுட்பம் போன்றவற்றை மிகக் கவனமாக திட்ட ஆணையம் ஆய்வு செய்து இந்திய அரசாங்கத்தின் அரசியல், சமூகப் பொருளாதார அடிப்படை நோக்கங்களை நிறைவேற்றும் வண்ணம் தீண்டகாலக் கொள்கைகளை (15-20 ஆண்டுகள்) தற்காலிகமாக வகுக்கிறது. எனினும் மத்தியில் ஆட்சி மாறும் போது திட்டங்களில் மாறுதல்கள் ஏற்படுவதையும் காண்கிறோம். தீண்டகாலக் கொள்கைகளுக்கு மத்திய அரசின் ஒப்புதலைப் பெற்றதற்குப் பின் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களாக மாற்றுகிறது.

இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் பல்வேறு பணிக் குழுக்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு விரிவாக விவாதிக்கப்படுகிறது. இந்தப் பணிக் குழுக்களில் பொருளாதார நிபுணர்கள், தொழில்நுட்ப வல்லுநர்கள் உயர்நிலை நிர்வாகிகள் இருந்து செயல்திட்ட வழிமுறைகளை வகுப்பார்கள். இப்பணிக் குழுக்களின் அறிக்கைகளின் அடிப்படையில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் அமைச்சர்குழு தேசிய வளர்ச்சி சபை மற்றும் பாராளுமன்ற ஒப்புதலுக்கு வைக்கப்படும். பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலை இத்திட்டம் பெற்றவுடன் அதுவே, இறுதித் திட்டமாகி அதனை நிறைவேற்றுவதற்கு சம்பந்தப்பட்ட அமைப்புகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுகிறது.

ஐந்தாண்டு என்பது தீண்டகாலமாக இருக்கின்ற காரணத்தால் நடைமுறையில் திட்டங்கள் ஓராண்டுத் திட்டங்களாக ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு பிரிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டுக்குப் பிறகும், திட்ட ஆணையம் மத்திய மாநில அரசாங்கங்களோடு இணைந்து கடந்த ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட திட்டங்களை ஆய்வு செய்து, வரும் ஆண்டிற்கான திட்டங்களை மாறுதல்களோடு நடைமுறைப்படுத்துகிறார்கள்.

திட்ட ஆணையம் - ஓர் மதிப்பீடு :

நாட்டின் வளர்ச்சிப்பணியில் இன்றியமையாத பங்கேற்றுச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் திட்ட ஆணையத்தின் அமைப்பு பணிகள் பற்றி சில விமர்சனங்களும் கூறப்படுகின்றன. அதற்கான காரணங்கள்.

இந்திய நிர்வாக முறை

1) திட்ட ஆணையத்தின் தலைவராக பிரதமர் இருப்பதால் அலுவலக விருப்பத்திற்கேற்ற உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். உறுப்பினர் எண்ணிக்கை பற்றியோ, தகுதிபற்றியோ, எவ்வித வரையறையும் இல்லை எனவே, பிரதமரின் விருப்பத்திற்கேற்ப உறுப்பினர் எண்ணிக்கையும் மாறுகிறது.

2) திட்ட ஆணையம் ஆலோசனைகளும், கருத்துக்களும் வழங்கும் ஆலோசனைச் செயலியாகவே செயல்படுகிறது. எனவே இது ஆலோசனைகளை மத்திய மாநில அரசுகள் ஏற்கலாம், ஏற்க மறுக்கலாம்.

3) கூட்டாட்சிக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் திட்ட ஆணையம் மாநிலங்களின் சுயாட்சிக் கொள்கையைக் குறைக்கிறது. மேலும் திட்ட ஆணையம் ஒருமுக ஆட்சியை பிரதிபலிக்கிறது. மாநில அரசுகள் தீவிர உதவிக்கு திட்ட ஆணையத்தை சார்ந்திருக்கின்றன. திட்ட ஆணையம் மத்திய அரசிற்கான திட்டங்களை மட்டுமல்லாமல் மாநிலங்களுக்கான திட்டங்களையும் வகுக்கிறது.

4) திட்ட ஆணையம் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புடையதல்ல. பாராளுமன்றத்தில் உருவாக்கப்பட்டதுமல்ல, இந்திய அரசியலமைப்பின் இடம் பெறவும் இல்லை. எனினும் அமைச்சர்குழுவிற்கு உகந்ததர செயல்படுகிறது.

5) மாநிலமும் உலகக் குழுவில் பொருளாதாரத்துறையிலும் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. எனவே, திட்ட ஆணையமும் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கேற்ப தனது பணியினை மாற்றிக்கொள்வது அவசியமாகிறது.

இந்தியப் பொருளாதாரத்தை பாதித்துக் கொண்டிருக்கும் பல்வேறு குறைபாடுகளை களைவதற்கான கொள்கைகளை வகுத்தளித்தல் திட்ட ஆணையம் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றி நாட்டை மேலும் வளர்ச்சியடையச் செய்யலாம்.

9. தேசிய வளர்ச்சி சபை (NATIONAL DEVELOPMENT COUNCIL - NDC)

செயல்நிரல் மதிப்பீடு அமைப்பு மற்றும் கமிட்டிகளும், குழுக்களும் திட்டக்குழுவின் கீழ் அல்லது திட்டக் குழுவுடன் தொடர்பு கொண்டு பணியாற்றுகின்றன. அம்மாதிரிக் கமிட்டிகளும் குழுக்களும் கீழ்வருவன.

தேசிய வளர்ச்சி சபை, திட்டவரைவுக் கமிட்டி, ஆராய்ச்சி செயல்திரன் கமிட்டி, போக்குவரத்துத் தொழில்நுட்ப ஆலோசனை கமிட்டி, சக்தி திட்டக் கமிட்டி, திட்டக்குழு நிறுவிய விஞ்ஞானிகள் பொருளாதார வல்லுநர்கள் தேர்வுப் பட்டியல்கள் நிலச் சீர்திருத்த நடைமுறைக் கமிட்டி தேசியவள அதிகாரங்கள் கமிட்டி, மதிப்பீடு ஆலோசனைவாரியம்.

தேசிய அளவில் திட்டமிடும்போது கொள்கைகளையும், செயல்நிரல்களையும் பொறுத்து மாநிலங்களுக்கும், மத்திய அரசுக்கும் இடையே பாலமாக ஒருங்கிணைக்கும் அமைப்பு தேவைப்படுகிறது. அரசியலமைப்பு அப்படிப்பட்ட அமைப்புக்கு வழிவகை செய்யவில்லை. எனவே இந்த இடைவெளியை நிரப்பவே தேசிய வளர்ச்சி சபை ஏற்படுத்தப்பட்டது.

தோற்றம் :

1952 ஆகஸ்ட் 6-ம் நாள் தேசிய வளர்ச்சி சபை ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் குழு பல்வேறு மாநில அரசுகளுக்கும் இந்திய ஒன்றியத்திற்கும் இணைப்பு அங்கமாக விளங்குகிறது. இவைகளுக்கு இடையிலுள்ள கொள்கைகளையும் செயல்நிரல்களையும் ஒருங்கிணைப்புச் செய்வது இந்த அமைப்பின் வேலையாகும்.

இதை நடைமுறைப்படுத்த இம்மாதிரி அமைப்பு வேண்டுமென 1946-ல் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆலோசனைத் திட்டவாரியம் முன் மொழிந்தது. அந்த வாரியத்தின் தலைவர் கே.சி. நியோகி ஆவார். அப்போது மாநிலங்களும் சுதேசி அரசாங்கங்களும் இருந்தன. அவற்றிற்கிடையே ஆலோசனை நிறுவனம் தேவை என அந்த ஆலோசனைவாரியம் கூறியது.

பின்னர் திட்டக்குழுவுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஒருங்கிணைப்பு அமைப்பின் தேவையை உணர்ந்தது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் முன்வகையான 1951-ல் கீழ்வருமாறு கூறியது. 'இந்தியா பரந்து விரிந்த நாடு. இந்நாட்டிலுள்ள மாநிலங்கள் தன்னாட்சி உரிமை உள்ளவை. அந்த மாநிலங்களிலுள்ள பணிகளில் தன்னாட்சியை அரசியலமைப்பின் அளிக்கிறது. எனவே தேசிய வளர்ச்சிக்கான அமைப்பு தேவை அக்குழுவின் பிரதமர் மற்றும் மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள் திட்டமுறைப்படுத்தலை அவ்வப்போது மறுஆய்வு நடத்தலாம். இது ஆலோசனையை அரசு ஏற்றுக் கொண்டதால் தேசிய அபிவிருத்திக்கு 1952-ல் ஏற்பட்டது.

தேசிய வளர்ச்சி சபை அமைப்பு :

இந்தக் குழுவில் பிரதமர், தலைவராக இருப்பார். உணவமைச்சர் உள்பட அமைச்சர், நிதியமைச்சர், பாதுகாப்பு அமைச்சர் முதலமைச்சர்கள் மற்றும் தேசிய அபிவிருத்திக்குழு உறுப்பினர்கள் கூட்டத்தில் பங்கு கொள்வர். முதலமைச்சர் ஒருவர் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள முடியாவிட்டால் அவரது பிரதிநிதியை அனுப்பி வைக்கலாம்.

மேலும், எந்த மத்திய அமைச்சரின் துறை பற்றிப் பேசப்படுகிறதோ அந்த அமைச்சரவையும் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள அனுமதிப்பர். பரிசீலனையில் ரிசர்வ் வங்கி ஆளுநர், பொருளாதார வல்லுநர்கள் போன்றோர்களையும் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைப்பதுண்டு.

உறுப்பினர் எண்ணிக்கை :

தொடக்கத்தில் எண்ணற்ற ஏ.பி.சி மாநிலங்கள் இருந்ததால் தேசிய வளர்ச்சி சபையின் அங்கத்தினர் எண்ணிக்கை 50 ஆக உயர்ந்தது. பின்னர் மாநிலங்கள் எண்ணிக்கை, மாநிலங்களின் புனரமைப்பினால் அங்கத்தினர் எண்ணிக்கை 30 ஆகக் குறைந்து இவ்வாறு 30 பேர் கொண்ட குழுவினரின் விவாதத்தில் நன்மைகள் குறைவாக இருந்தது. சிறிய அமைப்பு நன்மை அதிகம் தரும் என்ற எண்ணத்தில் 1954- நவம்பர் மாதம் ஒரு நிலையான துறை நிறுவப்பட்டது. அதில் 9 முதலமைச்சர்களும் சில மத்திய அமைச்சர்களும் மட்டுமே பங்கு பெற்றனர். மேலும் தேவைப்படும் போதெல்லாம் எந்த பிரச்சினையை ஆராயவேண்டுமோ அதற்கெனக் குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக 1960- மார்ச் மாதம் விலைக் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டது.

திட்டக்குழுவின் செயலரே. தேசிய வளர்ச்சி சபையின் செயலராகவும் இருக்கிறார். திட்டக்குழு அபிவிருத்திக்குழுவுக்கு வேண்டிய நிர்வாக உதவிகளைச் செய்கின்றது.

தேசிய வளர்ச்சி சபையின் பணிகள் :

தேசிய வளர்ச்சி சபையின் நோக்கங்களைத் தீர்மானத்தில் காணலாம். அதன்படி நாட்டின் முயற்சிகளையும் வள ஆதாரங்களையும் உறுதிப்படுத்தித் திட்டக்குழு ஆதரவாகத் திட்ட வேண்டும். பொதுவான பொருளாதாரக் கொள்கைகளை எல்லா முக்கிய இடங்களிலும் பரப்புவதும் வேண்டும். மேலும் நாட்டின் எல்லா மாநிலங்களிலும் திட்டக்குழுவின் பரிந்துரைகள் அடிப்படையில், சமமான வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதும் நோக்கமாகும். இந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்ற தேசிய அபிவிருத்திக்குழுவினரால் பல பணிகள் உள்ளன. அவை

- a) தேசியத் திட்டத்திற்கான நெறி காட்டுதல் மற்றும் நிதியாதாரங்களை மதிப்பீடு செய்தல்.
- b) திட்டக்குழு உருவாக்கிய தேசியத் திட்டத்தைக் கருத்தில் கொள்ளுதல்.
- c) தேசிய அபிவிருத்திக்கான சமூகப் பொருளாதார முக்கியத்துவம் பெற்ற பிரச்சனைகளை அலசி ஆராய்தல், மற்றும்
- d) காலத்திற்குக் காலம் திட்டத்தின் செயல்பாட்டை மறுபரிசீலனை செய்து தேசியத்திட்டத்தின் இலக்கை எட்ட ஆலோசனைகள் வழங்குதல் ஆகியன ஆகும்.

10. மத்திய, மாநில சிவில் பணிகள் (CENTRAL AND STATE CIVIL SERVICES)

1946-மார்ச் 15-ல் ஆங்கிலப் பிரதமர் ஆட்லி இந்தியர்களுக்கு அவர்களது அரசியலமைப்பை உருவாக்கிக் கொள்ள உரிமை தரப்படும் என்றார். இந்தியாவை விட்டு ஆங்கிலேயர் வெளியேறிவிடுவர் என்ற நிலை எழுந்த போது பத்து இந்திய பணிகள் மற்றும் 22 மத்திய சிவில் பணிகள் பற்றிய முடிவு எடுக்கப்பட வேண்டிய கட்டாயம் எழுந்தது. அப்போது ஐரோப்பிய, முகமதிய மற்றும் இந்துப் பணியாளர்கள் என்ற மூன்று பிரிவினர் இருந்தனர்.

விடுதலையுற்ற இந்தியாவில் நிர்வாகப் பொறுப்பு இந்தியர்களின் கைகளில் இருக்குமேயாதலால் அச்சுழல் ஆங்கில அதிகாரிகளுக்கு ஆதரவானதாக இருக்காதென எண்ணினார். எனவே அவர்கள் ஏதாவதொரு செயலைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியவர்களாயினர். 1. இந்தியாவை விட்டு வெளியேறி இங்கிலாந்தில் ஓய்வு பெற்றும் விகிதாச்சார அடிப்படையில் ஓய்வூதியம் பெறல். 2. ஏதாவதொரு மாநிலப் பதவிக்கு மாற்றல் கேட்டுப் பெற்று இந்தியாவிலேயே செயல்படல். 3. இந்தியாவிலிருந்து பாகிஸ்தானுக்குச் சென்று அங்கு பணியாற்றல்.

இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையானது, கட்டாயத்தின் பேரில் அவர்கள் இந்தியாவில் செயல்படுவதை ஏற்கவில்லை. குறிப்பிட்ட இழப்பீடு தொகுத்து அவர்களைப் பதவிலிலகச் செய்யவே இந்தியா விரும்பியது. 30 ஏப்ரல் 1947-ல் ஆட்லி ஆங்கில அதிகாரிகள் இந்தியாவில் தங்கலாம் அல்லது தாயகம் திரும்பலாமென அறிவித்தார். ஆனால் இந்தியச் சூழல்கள், வன்முறைகள், போராட்டங்கள் காரணங்களால் ஆங்கில அதிகாரிகள் இங்கிலாந்து செல்லவே விரும்பினர். முஸ்லீம் அலுவலர்கள் பாகிஸ்தான் சென்றனர். இந்நிலையில் 1997-ல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற போது ஆங்கில ஐ.சி.எஸ். அதிகாரிகள் 33 பேர் மட்டுமே இருந்தார்கள்.

ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டுச் சென்றபின் செயல்பட்ட இடைக்கால அரசு ஆட்சித்துறை அலுவலர்களின் நிலையைப் புனரமைக்க வேண்டிய தாயிற்று. இந்திய சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்கள் மற்றும் இந்திய

போலீஸ் துறை பிரிவினர் மீதும் வெறுப்புணர்வு அதிகரித்தது. ஐ.சி.எஸ். அதிகாரிகள் இந்தியாவுக்கு விகவாசமுடன் இருப்பார்களா என்ற ஐயமும் ஏற்பட்டது. அத்தகைய சூழலில் சிதார் வல்பாய் பிடெலின் உருத்தப்படும் இந்திய ஆட்சித்துறைப்பணி மற்றும் இந்திய போலீஸ்பணி ஆகிய இரண்டும் உருவாக்கப்பட்டன.

அகில இந்தியப் பணிகள்:

தற்சமயம் இந்தியாவில் இந்திய ஆட்சித்துறைப்பணி (ஐ.ஏ.எஸ்) இந்திய காவல் துறைப்பணி (ஐ.பி.எஸ்) மற்றும் இந்திய வனத்துறைப் பணி (ஐ.எப்.எஸ்) என்ற மூன்று பிரிவுகள் செயல்படுகின்றன.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 313 (1) அப்பிரிவின்படி இந்திய ராஜ்ய சபையின் மூன்றிலிரு பங்கு உறுப்பினர்களுக்குக் குறைந்த எண்ணிக்கையுடைய உறுப்பினர்கள் விரும்பினால் தேசிய நலன்கருதி பாராளுமன்றம் சட்டமொன்றின் மூலம் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அகில இந்தியத் துறைகளை உருவாக்கலாம். அவை மைய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்குப் பொதுவானவையாகச் செயல்படும். அத்தகைய துறைகளுக்கான விடு முறைகள், பணிநியமனம் மற்றும் பணிக்கட்டுப்பாடு ஆகியன பொதுவான வையாக இருக்கும்.

1951-ல் இந்தியப் பாராளுமன்றம் அகில இந்திய ஆட்சிப் பணிச் சட்டத்தை உருவாக்கியது. அதன்படி மத்திய அரசு மாநில அரசுகளைக் கலந்தாலோசித்து அகில இந்திய ஆட்சிப் பணிகளுக்கான சட்ட திட்டங்கள், நியமனம் மற்றும் பணிக்கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை உருவாக்கலாம் எனப் பட்டது. பழைய முறையைப் பற்றிக்குறிப்பிட்ட இந்திய அரசியலமைப்பின் 314-ஆம் பிரிவு 1972-ஆம் ஆண்டின் இந்திய பாராளுமன்றத் திருத்தச் சட்டம் மூலம் கைவிடப்பட்டது. அவர்களைத் தொடர்ந்த இந்திய ஆட்சித்துறை (ஐ.ஏ.எஸ்) அலுவலர்கள் தமது பதவியின் உயர்ந்த தன்மை காரணமாக உயர்ந்த நிலையையும் சிறப்பு உரிமைகளையும் பெற்றனர்.

1955-ல் உருவாக்கப்பட்ட மாநிலங்கள் சீரமைப்புக் குழுவின் பரிந்துரை களின்படி இந்தியப் பணிப் பொறியாளர்கள், இந்திய வனப்பிரிவு மற்றும் இந்திய மருத்துவ மற்றும் சுகாதாரப் பிரிவு என்று மூன்று பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. மைய மற்றும் மாநில அரசுகளில் பணிபுரியும் தொழில்நுட்பம் சார்ந்த பணியாளர்கள் ஒரே சீரான தரமுடையவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்றது. அவர்கள் பொதுவான அமைப்பினைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டுமெனவும் கூறப்பட்டனர். ஆனால் அதற்கான உடனடி முயற்சிகள் எடுக்கப்படவில்லை.

1961-ஆகஸ்டில் நடைபெற்ற முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டின் தொடர்ச்சியாக மேலவையான ராஜ்யசபை 1961-டிசம்பர் 6-ல் ஒரு தீர்மானத்தை

நிறைவேற்றியது. அதன்படி இந்தியப் பணிப்பொறியாளர்கள் (நிர்ப்பாசன) சக்தி, கட்டிடங்கள் மற்றும் சாலைகள்) இந்திய வனப்பிரிவு மற்றும் இந்திய மருத்துவ மற்றும் சுகாதாரப் பிரிவு ஆகியவை அமைக்கப்பட வேண்டும் மருத்துவ மற்றும் சுகாதாரப் பிரிவு ஆகியவை அமைக்கப்பட வேண்டும் மெனப்பட்டது. 1951 ஆம் ஆண்டின் அகில இந்திய ஆட்சி பணிச் சட்டத்திற்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. ஆனால் 11, ஜூலை 1966-ல் தாம் இந்திய வனப்பிரிவு உருவாக்கப்பட்டது. மற்றவை பற்றிய முடிவுகள் அப்போது செயல்படுத்தப்படவில்லை.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 312 (1) (3) ஆம் பிரிவுகளின் படி அகில இந்திய நிதித்துறை உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்றது. அவ்வாறு அத்துறை உருவாக்கப்படும் போது மாவட்ட நிதிபதிகளுக்கு கீழுள்ள பதவிகளும் அப்பிரிவில் அடங்காது எனப்பட்டது.

அரசியல் மற்றும் ஆட்சித்துறைப் பிரிவினரிடையே அகில இந்தியப் பணிகள் பற்றிய கருத்து வலுவாயிருந்தது. அதற்கு கீழ்க்காணும் காரணங்கள் இருந்தன.

1. அத்தகைய அமைப்புகள் தேசியத் தன்மைகளையும் நோக்கங்களையும் கொண்டிருக்கும். அவற்றின் மூலம் பிராந்திய மற்றும் இடப் பற்றுக்கள் தவிர்க்கப்படும். இத்துறைப் பணியாளர்கள் இந்திய ஒருமைய பாட்டுக்கு ஆராதனைகருவிகளாக இருப்பார்கள்.

2. அவர்களுடைய தேசிய நோக்கு, பன்னாட்டு அமைப்புகளுடன் அடிக்கடி நிகழும் தொடர்புகள் முதலியவற்றால் தேசிய மற்றும் பிராந்தியச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணப்படும். மேலும் கொள்கைகள் மற்றும் முடிவெடுத்தல் ஆகியவற்றில் முன்னேற்றம் காணப்படும்.

3. இப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் அகில இந்திய அளவில் தேர்வாணைக்குழு நடத்தும் போட்டித் தேர்வுகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதால் அவர்களது தரம் மேம்பட்டதாயிருக்கும். பலதரப்பட்ட கல்வி நிறுவனங்களில் பயின்றவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய உயர்ந்த கல்வித் தகுதிகள் மூலம் பகுத்தறிவு நோக்கிலான அனுகுமுறையைப் பின்பற்றுவார்கள். தமது அலுவலகப் பணிகளை ஆற்றும் போது புதிய உத்திகளைப் பயன்படுத்திச் செயல்படுவார்கள்.

4. மைய மற்றும் மாநில அரசுகளில் அவர்கள் பணியாற்றும் போது பலதரப்பட்ட சூழ்நிலைகளையும் அறிந்து கொள்ளுவர். எந்த இடத்தில் பணியாற்றினாலும், எத்தகைய பொறுப்பிலிருந்தாலும் நடைமுறைகளுக்கு சாத்தியமான கொள்கைகளைப் பின்பற்றிச் செயல்படுவர். மைய அரசின் பணியாற்றும் போது அவர்களுக்குக் கிடைத்த அனுபவம் மாநில அரசுகளில் செயல்படும் போது பெரிதும் பயன்படும். விரிவான நோக்குடன் குறிப்பிட்ட முறையில் செயல்பட்டு மாநில அரசுகளின் செயற்பாடுகள் மத்திய அரசுடன் ஒத்துப்போகக் கூடியதாகச் செய்வார்கள்.

5. மைய, மாநில அரசுகளில் அந்த அதிகாரிகள் பெற்ற அனுபவங்கள் மூலம் கூட்டாட்சிப்பண்புகள் முறையினை செயல்பட வழிவகுக்கின்றனர்.

6. இவ்வாறு தேர்த்தெடுக்கப்படுபவர்கள் தமது இல்லங்கள் மற்றும் மாநிலங்களிலிருந்து வெளியில் செயல்படுகையில் பொருள் நோக்குடனும் எவ்விதமான பாகுபாடு பாராட்டாமலும் செயல்படுவார்கள்.

7. பணிப்பாதுகாப்பு போன்ற அரசியலமைப்பு முறை, நடுவணரசின் ஆதரவு ஆகியவற்றால் அகில இந்தியப் பணியில் உள்ளவர்கள் தனிப்பட்ட ஆலோசனைகளை அரசியல் பிரிவினருக்கு நகர்த்துகின்றனர்.

8. நெருக்கடி காலங்களிலும், குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சியின் போதும் இந்த அதிகாரிகள் மத்திய அரசின் பிரதிநிதிகளாகச் செயல்படுகின்றனர்.

1988-ல் உருவாக்கப்பட்ட சர்க்காரியா கமிஷனும் அகில இந்தியப் பணிகள் தொடர்வதற்கு ஆதரவளித்தது. பணியாளர் தேர்வு, பரிசீலி, வேலை நீக்கம், முன்னேற்றம் மற்றும் பதவி உயர்வு போன்றவற்றில் திட்டமிடப்பட்ட முன்னேற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்ப பரிந்துரைத்தது. துறை பலவழிகளிலும் சிறப்புடையதாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டது. நேரடியாகத் தேர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்களும், பதவி உயர்வு பெற்றவர்களும் குறிப்பிட்ட காலம் வரை மைய அரசிற்கு பிரதிநிதியாகச் செயல்பட குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அனுப்பப்பட வேண்டும். ஆனால் அகில இந்தியப் பணிகளின் எண்ணிக்கை குறைவு காரணமாக இதனை நடைமுறைப் படுத்துதல் கடினமான காரியம். குறிப்பிடப்பட்ட காலத்திற்கு பதவி உயர்வு பெற்றவர்களும் மைய அரசில் பணிபுரிதலும் முடியாத ஒன்று.

பாராளுமன்றத்தின் மதிப்பீட்டுக் குழுவின் பரிந்துரைகளை ஏற்று சில பரிந்துரைகளையும் வழங்கியது. இந்தியப் பணிப் பொறியாளர், இந்திய மருத்துவ மற்றும் சுகாதாரப் பிரிவு, மற்றும் அகில இந்திய கல்விப் பிரிவு ஆகியவற்றை மாநில அரசுகள் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு மாநில அரசுகளை மைய அரசு இணங்க வைக்கவேண்டும். விவசாயம், கூட்டுறவு, தொழில் மற்றும் பிற வளர்ச்சிப்படி நிலைகளிலும் சர்க்காரியா குழு மைய அரசு முன்னோடி யாகத் திகழ்ந்து மைய, மாநில அரசு அதிகாரிகளைக் கொண்ட தொகுப்பு ஒன்றினை உருவாக்கப் பரிந்துரை செய்தது. இத்தகைய பிரிவினரின் அபிமானிகள் சிறப்பு ஊதியத்துடன் மாநில அரசுகளில் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பணியாற்றுமாறு பணிக்குவாம். இத்தகைய மையத் தொகுப்பு முறை சிறப்பாகச் செயல்படுமேயாயின் குறிப்பிட்ட துறைகளுக்கான அகில இந்தியப் பணிகளுக்கான தொகுப்புகளையும் உருவாக்கலாம் என்றது.

அகில இந்தியப் பணிகள் பழிகளுக்கு அப்பாற்பட்டவையல்ல. எதிர்க்கட்சிகள் அரசு அமைந்துள்ள மாநிலங்களில் எதிர் கருத்துக்கள் எழலாம். அதனால் துறைத் தலைமை பாதிப்புக்கு உள்ளாகும். அவை நடுவணரசின்

முகமைகளாக மாநிலங்களில் செயல்படுகின்றன என்ற குற்றமும் எழுபுகின்றது. மாநிலங்கள் கீழ்க்காணும் எதிர்ப்புகளை அகில இந்திய பணிகளின் மீது தெரிவிக்கின்றன.

1. இத்தகைய பணிகள் மாநிலங்களில் மைய அரசுகளின் தாக்கத்தை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன. அதனால் இந்தியக் கூட்டாட்சி அமைப்பின் சமமற்றதன்மை உருவாகின்றது.

2. மைய அரசு மேற்கொள்ளும் பெயர்ப்பட்டியல் முறை காரணமாக அகில இந்தியப் பணியின் சிறந்த அலுவலர்கள் இந்திய ஆட்சிப் பணிகளில் ஐந்து அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகள் செயல்படுமாறு செய்யப் படுகின்றனர். அதன் விளைவாக மாநில அரசுகளுக்கு திறமையான அதிகாரிகள் கிடைக்கமுடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது.

3. மாநில அரசுகளால், தவறு செய்யக்கூடிய அகில இந்தியப் பணி அதிகாரிகளைத் திருத்த முடியாது. அவர்கள் மீது ஒழுங்குநடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமானால் நடுவணரசின் ஒப்புதல் தேவை. அதனைப் பெறுவது கடினம்.

அகில இந்திய அரசுப் பணிகள் தமது எல்லைக்கு மீறிச் செயல்படுவதில்லை. அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட எல்லைகளைத் தாண்டுவதில்லை. அவர்கள் மீது ஏற்படும் திறனாய்வுகள் அல்லது குற்றச் சாட்டுகள் ஊக அடிப்படையில் எழுகின்றன. நடுவணரசும் எவ்விதமான புதிய அகில இந்தியப் பணிகளை மாநில அரசுகள் மீது சுமத்துவதில்லை. அகில இந்திய அரசுப் பணி அதிகாரிகள் மாநில அரசியல் தலைவர்களை மதிக்கின்றனர். எனவே அதிக அளவில் அத்தகைய அதிகாரிகளை, மைய, மாநில அரசுகளின் இணைந்த இசைவு மூலம் ஏற்படுத்துவது அவசியம்.

தற்போதைய நிலை:

அதிகாரிகளைக் கட்டுப்படுத்துவது அமைச்சர்களாகவோ அல்லது மைய அரசுத் துறைகளாகவோ இருந்தாலும் அகில இந்திய அரசுப் பணியாளர்கள் மைய மற்றும் மாநில எல்லைப்பகுதிகளில் பணியாற்றுகின்றனர். தனிநபர் அமைச்சகம், பொதுக்குறைகள் தீர்ப்பு மற்றும் ஒய்லுதியத்துறை ஆகியன, இந்திய ஆட்சிப்பணி, உள்துறை அமைச்சகம், இந்திய போலீஸ் பணி, சுற்றுச் சூழல் மற்றும் வனத்துறை அமைச்சகம் அகில இந்தியப் பணியமைப்புகளின் படிநிலைக்கட்டுப்பாட்டாளராகச் செயல்படுகின்றன.

1. மார்ச், 1994-ல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட இந்திய ஆட்சித் துறை பணியிடங்களின் எண்ணிக்கை 5294 ஆக இருந்தது. ஆனால் உள்ளபடியே 4890 பணியதிகாரிகள் மட்டுமே செயல்பட்டனர். 1, ஏப்ரல் 1993-ல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இந்திய போலீஸ் துறை பணியாளர்களின் எண்ணிக்கை 3472 ஆக

இருந்தது. மத்திய அரசு யூனியன் பிரதேசம் மற்றும் மாநிலங்களில் மொத்தம் 21 பிரிவுகளாக அவை செயல்பட்டன.

பணிகளுக்கான கட்டுப்பாடுகள்:

அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு கீழ்க்காணும் பணிக்கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன.

1. தற்காலிகமாக பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட போது தரப்பட வேண்டிய ஊதியம் அல்லது சம்பளம் மற்றும் ஊதிய உயர்வு.
2. விடுப்பு, பிராவிடண்ட் பண்ட், பணிக்கொடை
3. பதவி உயர்வு, பணிமூப்பு
4. பணிமூப்பு ஊக்க ஊதியம்
5. இடமாற்றம் பிற பணிகளுக்கு அனுப்புதல்
6. பணிக்காலம், பதவி நீக்கம்
7. ஒழுங்குநடவடிக்கைகள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் 310 ஆம் பிரிவு அகில இந்தியப் பணி அதிகாரி, யூனியன் பிரதேச சிவில் அதிகாரி, போன்றோர் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு விசுவாசமாக இருக்கும் வரை பதவியிலிருப்பர் எனக் கூறுகின்றது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 311 (1) மற்றும் (2) ஆம் பிரிவுகள் அரசாங்கத்திற்கு குறிப்பிட்ட விதிகளுக்கு உட்பட்டு ஒருவரை பதவி நீக்கம் செய்யும் உரிமையைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 311ஆம் பிரிவு ஒருவரைப் பதவி நீக்கம் வழி முறைகளைக் கொண்டுள்ளது. அதே சமயம் 310 ஆம் பிரிவை தன்விச்சையாகச் செயல்படுத்த முடியாது.

311-(1) ஆம் பிரிவு எந்த ஒரு அதிகாரியையும் பதவியடிப்படையில் தனக்குக் கீழ்நிலையில் உள்ளவர்களால் பதவி நீக்கம் செய்ய முடியாது எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

312 - (2) ஆம் பிரிவு பதவி நீக்கும் வழிமுறைகளைக் கூறுகின்றது. இதன் இரண்டாம் துணைப்பிரிவு ஒரு அதிகாரியை எவ்விதமான விசாரணையுமின்றி பதவி நீக்கம் செய்தல், பதவி இறக்கம் செய்தல் கூடாது என்று குறிப்பிடுகின்றது. அவர் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள குற்றங்கள் அவருக்கு எழுத்து மூலம் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும். அதற்கான விளக்கங்களைத் தருவதற்கும் அப்பணியாளருக்கு கால அவகாசம் தரப்பட வேண்டும். அவ்வாறு விசாரணையின் போது தீர்மானிக்கப்பட்ட முடிவுகளுக்கேற்ப தக்க ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் தண்டனைகள் வழங்கப்படும். குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு முள்ள அறிவிப்பு தரப்படும்.

இந்திய நிர்வாக முறை

பணிகளின் விதிமுறைகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகள் பற்றி கீழ்க்கண்ட பாராளுமன்றச் சட்டங்கள் கூறுகின்றன.

1. இந்திய ஆட்சித்துறைப்பணி (பணியமர்த்தல்) விதிகள், 1954
2. இந்திய ஆட்சித் துறைப்பணி (பணிமூப்பு விதிகள்) விதிகள், 1954
3. அகில இந்தியப் பணிகள் (நடத்தை) விதிகள், 1954 மற்றும் 1968
4. அகில இந்தியப் பணிகள் (ஒழுங்கு மற்றும் மேல்முறையீடு) விதிகள் 1954 மற்றும் 1969
5. அகில இந்தியப் பணிகள் (விடுப்பு) விதிகள் 1955
6. அகில இந்தியப் பணிகள் (பிராவிடண்ட் பண்ட்) விதிகள் 1955 மற்றும்
7. அகில இந்தியப் பணிகள் (படிப்பு விடுப்பு) விதிகள் 1960

மைய அரசுப் பணிகள்

இந்திய ஆட்சித் துறைப்பணிகளில் மைய அரசுப் பணிகள் முக்கியமானவை. இத்துறைகளைச் சேர்ந்த அலுவலர்கள் முக்கியமான சிறப்பு வாய்ந்த, தொழில்நுட்பம் கூடிய பணிநிலை அமைப்புகள் சார்ந்த பல மத்திய அரசு அமைப்புகளில் பணியாற்றுகின்றனர். அந்தத்துறைத் தலைவர்கள், அமைச்சர்கள் ஆகியோரால் படிநிலைகளுக்கேற்ப கொண்டு செல்லப்பட்டாலும் அப்பணியாளர்கள் மத்திய அரசு, யூனியன் பிரதேசங்கள், மற்றும் மாநிலங்களில் செயலாற்றுகின்றனர். மற்ற அகில இந்தியப் பணியாளர்களைப் போல் இல்லாமல் மைய அரசுப் பணியாளர்கள் மாநிலங்களில் செயல்பட்டாலும் மாநில அரசுகளுக்குக் கட்டுப்பாட்டவர்கள் அல்ல. ஆயினும் மாநில அரசுகளுக்காக அப்பிரிவினர் பணியாற்றுகின்றனர்.

இந்தியாவில் ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் ஐ.பி.எஸ் என்ற இரு முக்கியத் துறைகள் உயர்ந்த அந்தஸ்தையும் மதிப்பையும் பெற்றுள்ளன. ஆனால் மைய அரசுப் பணியாளர்கள் இப்பிரிவினரை விட குறைந்த அளவு செல்வாக்குடையவர்களே. ஏனெனில் ஊதியம், அதிகாரம், தரம் முதலானவற்றில் ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் ஐ.பி.எஸ் தேர்வுகளுக்குச் செல்கிறார்கள். கீழான தன்மை யுடையவர்கள் மைய அரசுப் பணிகளுக்குச் செல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்திய வெளியுறவுப் பணியானது மைய மற்றும் அகில இந்தியப் பணி சார்ந்ததாக தரம் மற்றும் அந்தஸ்து காரணமாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

மைய அரசுத் தேர்வாணைக்குழு நடத்தும் போட்டித் தேர்வில் முதல் 20 இடங்களுக்குள் வருபவர்கள் இந்திய வெளியுறவுத் துறைப் பணியையே விரும்பும் காலம் ஒன்று இருந்தது. ஆனால் இன்று அத்தகைய விருப்பம் குறைந்து விட்டது. உயர்ந்த மதிப்பெண்களுடன் தேறியவர்களும் இத்தகைய பணிகளை விரும்புவதில்லை. ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் ஐ.பி.எஸ் பதவிகளில் உள்ள மதிப்பு மற்றும் ஆர்வம் இந்திய வெளியுறவுத் துறைக்கு இல்லை. இருந்த

போதிலும் மைய அரசுப் பணிகளில் இந்திய வெளியுறவுத் துறைப்பணி சர்ப்பு சக்தி உடையதாக உள்ளது.

இனி அகில இந்தியப் பணிகளுக்கும் மத்திய அரசுப் பணிகளுக்கு பரிடையிலான வேறுபாடுகளையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். மைய அரசுப் பணியாளர்கள் அகில இந்தியப் பணிகளான ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் ஐ.பி.எஸ் அதிகாரிகளை விட சிறப்பான முறையை உடையவர்களாக உள்ளனர். அதற்கு தேர்வு முறை மற்றும் காலநிலை ஊதியம் முதலியன காரணங்களாகும். எடுத்துக்காட்டாக இந்திய வருவாய்த்துறைப் பணியாளர்கள். இந்திய கணக்குத் தணிக்கைத் துறைப் பணியாளர்கள் தமது முடிவுகளைச் சட்டப்படி தீர்க்கமானதாக அறிவிக்கின்றனர். அதனால் அவை உறுதியானவையாய் உள்ளன. மேலும் அவர்களால் உயர்மட்ட அரசுப் பணியாளர்களையும் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்ள முடியும். எனவே அதிகார வரம்பைப் பொறுத்தவரை மைய அரசுப் பணியாளர்கள் அகில இந்திய அரசுப் பணியாளர்களை விட மேம்பட்ட நிலையை உடையவர்களாக உள்ளனர்.

மைய அரசுப் பணிகள் தேசிய அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டவை. மைய அரசுப் பணியாளர்கள் அனைவரும் பதவிக்காலப் பின்னணியில் செயல்படுகின்றனர். நகரங்கள், மாநிலப் பணிகளில் மூன்று ஆண்டுகள் வரை செயல்படுமாறு பணியமர்த்தப்படுகின்றனர். பின்பு மைய அரசுக்கோ அல்லது வேறு மாநிலங்களுக்கோ அனுப்பப்படுவார்கள். ஒரு மைய அரசுப் பணியாளர் தான் ஓய்வு பெறும் போது எட்டு முதல் பத்து வருஷங்கள் அல்லது அதற்கு மேல் எண்ணிக்கையுடைய மாநிலங்களில் பணிபுரிந்திருப்பார்கள்.

இவ்வாறு ஐ.ஏ.எஸ் அல்லது ஐ.பி.எஸ் அதிகாரிகள் குறிப்பிட்ட ஒரு மாநிலத்தில் பணிபுரிவார்கள். சிறிது காலமே நடுவணரசுப் பணியிலிருப்பர். எனவே மைய அரசுப் பணியாளர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விரிவான இந்திய எல்லைப் பகுதிகளில் பணியாற்றுவார்கள். அனைத்து மைய அரசுப் பணியாளர்கள் அனைவரும் அகில இந்தியப் பணியாளர்கள் இல்லை யென்றாலும் அவர்களுடைய பணிகள், பணியிடம் போன்றவை உண்மையிலேயே அகில இந்தியப் பணியை ஒத்ததாகவே அமைந்துள்ளது. எனவே மைய அரசுப் பணிகள் பற்றித் தெளிவாகக் காணவேண்டும்.

இந்தியாவில் மைய ஆட்சிப் பணியானது கீழ்க்கண்ட பிரிவுகளாக உள்ளடக்கியுள்ளது.

1. மைய அரசுப் பணிகள் - 'A' பிரிவு
2. மைய அரசுப் பணிகள் - 'B' பிரிவு
3. மைய அரசுப் பணிகள் - 'C' பிரிவு
4. மைய அரசுப் பணிகள் - 'D' பிரிவு

'A' பிரிவு : 34 பணிகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இந்திய வெளியுறவுப் பணி, இந்திய கணக்கு மற்றும் தணிக்கைப் பணி, இந்திய அஞ்சலகப் பணி, இந்திய அஞ்சல், தந்தி வழிப்பணி, இந்திய வானிநிலை ஆய்வுப்பணி, இந்திய வருவாய்ப் பணி (சங்கம், மத்திய கலால் வரி மற்றும் வருமானவரிக்கிணைகள்) இந்திய எல்லைப்புற நிர்வாகப் பணி, இந்திய புள்ளி விவரப் பணி, இந்திய பொருளாதாரப் பணி, மத்திய பொறியியல் பணி, மத்திய மின்சார பொறியியல் பணி, மத்திய பொறியியல் பணி, மத்திய செயலகப் பணி, இந்திய தகவல் துறைப்பணி, அயல்நாட்டு தொடர்புப் பணி, இரயில்வே ஆய்வுக்களப்பணி, தந்திப் பொறியாளர் பணி, இரயில்வே பணியாளர் பணி முதலியன அடங்கும். மத்திய தேர்வாணைக் குழு இப்பணியாளர்களைத் தேர்வு செய்கின்றது.

'B' பிரிவு: 25 பணிகளை இது உள்ளடக்கியுள்ளது. மத்திய செயலகப் பணி (பிரிவு அதிகாரிகள், இரண்டாம் நிலை) மத்திய செயலகப் பணி (நான்காம் நிலை), மத்திய செயலக ஸ்டெனோ கிராபர் பணி, முதல்நிலை), மத்திய செயலக ஸ்டெனோகிராபர் பணி (கூட்டுப்பணி) தொழிலாளர் அதிகாரி 'B' பிரிவு, மத்திய சுகாதாரப் பிரிவு, 'B' பிரிவு, அஞ்சலக மேற்பார்வையாளர் பணி 'B' பிரிவு, போஸ்ட்மான்டர் பணி, தந்திப் பொறியாளர் மற்றும் கம்பியில்லாத் தந்திப் பணி 'B' பிரிவு தந்தி வழித்தடப்பணி 'B' பிரிவு, மத்திய கலால் வரிப் பணி 'B' பிரிவு கங்கவரி, மதிப்பீட்டாளர் பணி, முதன்மை மற்றும் தலைமை மதிப்பீட்டாளர்கள், கங்கவரி மதிப்பீட்டாளர் 'B' பிரிவுப்பணி (மதிப்பீட்டாளர், தலைமை ஆய்வாளர் மற்றும் பிற ஆய்வாளர்கள்) வருமான வரித்துறைப் பிரிவு 'B' பிரிவு இந்திய நிலவியல் அளவீட்டு 'B' பிரிவு, தாவர வியல் அளவீட்டுப் பிரிவு 'B' இந்திய விலங்கியல் பிரிவு 'B' மைய மின்சார பொறியாளர் பணி பிரிவு 'B' மத்திய பொறியாளர் பணி 'B' பிரிவு மற்றும் இந்திய உப்புப் பணி 'B' பிரிவு. இப்பணியாளர்களையும் மத்திய தேர்வாணைக்குழு தேர்வு செய்கின்றது.

'C' பிரிவு: இது கெஜட் பதிவில்லாத ஊழியர்களைக் கொண்டது. மத்திய செயலக எழுத்தப்பணி, அஞ்சல் மற்றும் தந்தித்துறை கணக்குப் பிரிவு ஆகியன இடிலடங்கும்.

பணியாளர் தேர்வுக் குழு மூலம் இப்பணியாளர்கள் தேர்வு செய்யப் படுகின்றனர். இக்குழுவானது போட்டித் தேர்வுகளை நடத்தி எழுத்தர்கள், ஸ்டெனோ கிராபர்கள், மேல்நிலை கணக்கர்கள் மற்றும் ஆய்வாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றது. தேர்வு செய்யப்பட்டவர்களுக்கு பெயர்ப்பட்டியலை அந்தந்த அமைச்சகங்களுக்கு குழு அனுப்புகின்றது. ஒவ்வொரு அமைச்சகமும் கொண்டுள்ள நிர்வாகப் பணிகளில் பணியாளர்களைக் கொண்டுள்ளது. பணியாளர், பொதுக்குறைகள் மற்றும் ஒய்லூதியம் அமைச்சரவை மூலம் இப்பணிகள் செயல்படச் செய்யப்படுகின்றன.

'D' பிரிவு: கடைநிலை ஊழியர்கள், தோட்டக்காரர்கள், சுத்தம் செய்வோர் போன்றோர் இந்த பிரிவிலடங்குவர். அவர்களுடைய பணிகள் அனைத்துத் துறைகளுக்கும் தேவைப்படுகின்றன.

ஐ.ஏ.எஸ். ஐ.பி.எஸ் 'A' பிரிவு மற்றும் 'B' பிரிவு அதிகாரிகள் ஆண்டு தோறும் மத்திய பொதுத் தேர்வாணைக்குழு நடத்தும் போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இந்திய வனத்துறைக்கான தேர்வு மட்டும் இத்துடன் இணைக்கப்பட்டதல்ல. அதற்கெனத் தனிப்பட்ட தேர்வு நடத்தப்படுகின்றது. இது மற்ற செல்வாக்குடைய இரு பிரிவுகளை விடக் கீழானது. ஆனால் அதன் பணிகள் முக்கியமானவை. தற்போதை சுற்றுச்சூழல் மேலாண்மை காரணமாக இத்துறை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இதன் அதிகாரம், அமைப்பு, தன்மை, மேன்மை ஆகியவற்றை ஒரு அமைச்சகம் அல்லது துறைகட்டுப்படுத்துகின்றது. மைய அரசுப் பணிகளுடனும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது.

சிவில் பணிகளுக்கான நேரடித் தேர்வு முறை:

ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் ஐ.பி.எஸ் பணிகளின் அமைப்பு முறை : ஐ.ஏ.எஸ் பணியாளர்கள் கீழ்க்கண்ட வழிமுறைகளில் தேர்வு செய்யப்பட்டவர்களாவர்.

1. கூட்டு போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் படுபவர்கள்

2. மாநில சிவில் பணியாளர்களிடமிருந்து பதவி உயர்வு மூலமாக வந்தவர்கள்

1951-ஆம் ஆண்டின் அகில இந்திய பணிச்சட்டமானது ஐ.ஏ.எஸ் செயல் பணியிடங்களில் 33 விழுக்காடு கீழ்நிலைப் பணியாளர்களிடமிருந்து பதவி உயர்வு மூலம் நிரப்பப்பட வேண்டுமென்றது. அவர்கள் மாநிலங்களில் பணியாற்றுவவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ள தேர்வுக் குழுக்களின் பரிந்துரைகளின் பேரில் பதவி உயர்வுகள் தரப்பட்டன.

3. மேலே கூறப்பட்டவை தவிர சில சிறப்பு தேர்வு முறைகளும் உண்டு. தொடர்ச்சியாக இல்லையென்றாலும் மாநிலங்களில் உள்ள சில கெஜட் பதிவு பெற்ற அதிகாரிகளும் பதவி உயர்வு பெறுகின்றனர்.

ஐ.பி.எஸ் தேர்வுக்காகவும் தனிப்பட்ட விதிமுறைகளும் சட்ட விதிகளும் உள்ளன. அவை 1951-ஆம் ஆண்டின் அகில இந்திய பணிச் சட்டம் சார்ந்தவையாகும். அது கீழ்க்கண்ட வழிகளில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

1. போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

2. மாநில போலீஸ் நிர்வாகத்திலிருந்து பதவி உயர்வு மூலம் பணிகளை நிரப்புவதில் அதற்கு 33% ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

3. சிறப்புத் தேர்வுகள் மூலமாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

4. அவசர பொறுப்புக்குழு அலுவலர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள சிறு அளவு பொறுப்புக் குழுவிலிருந்தும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட போட்டி தேர்வுகள் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். பொதுவாக ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகள் மத்திய தேர்வாணைக்குழு நடத்தும் போட்டி தேர்வுகள் மூலமாக தேர்ந்தெடுக்கும் நடைமுறையே முக்கியமானதாகும்.

தமது பணி பற்றிய விழிப்புணர்வு தம்மிடம் பணியை ஆற்றுவதற்கான ஆதாரமாக உள்ள முக்கியத்திறன் போன்ற தகுதிகளில் அவர்கள் தேர்வு செய்யப்படுகின்றனர். இவ்வாறு உயர் பதவிகளுக்குத் தேர்வு செய்யும் முறை நீண்ட காலத்தன்மையுடையது.

1979-ல் போட்டித் தேர்வு மூலம் ஆட்சித்துறைப் பணியாளர்களை தேர்ந்தெடுப்பதற்கான மாற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டார். 1974-ல் அமைக்கப்பட்டு 1976-ல் தனது பரிந்துரையை மேற்கொண்ட கோத்தகாரி குழு அடிப்படையில் அவை மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதற்காக அகில இந்திய மையப்பணி அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. தேர்வுக் கொள்கை மற்றும் தேர்வு முறைகளைக் குறிப்பிட்ட கோத்தகாரி குழுவின் பரிந்துரைப்படி உருவாக்கப்பட்டதே முதல் மாற்றங்கள்.

1988-ல் உருவாக்கப்பட்ட சதீஸ் சந்திரா குழுவானது சிவில் சர்வீஸ் பணியாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வழிமுறைகளை மறு பரிசீலனை செய்து உருவாக்கப்பட்டது. 1989-ல் அது தனது அறிக்கையைத் தந்தது. 1988-ல் தேர்வுகள் மூலம் மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வகை செய்யப்பட்டது. இருப்பினும் கோத்தகாரி கமிஷனுக்கு முன்பிருந்த நிலைகளைத் தெரிந்து கொண்டால் தான் பின்னர் எழுந்த மாற்றங்களைப் புரிந்து கொள்ளவியலும்.

1979க்கு முந்திய தேர்வு செய்யப்பட்ட முறை :

1979க்கு முன் மத்திய தேர்வாணைக்குழு கூட்டாக ஐ.ஏ.எஸ், ஐ.பி.எஸ் ஆகிய மத்திய அரசுப்பணிகளுக்கும் முதல் நிலை மற்றும் இரண்டாம் நிலை பிரிவுகளுக்கும் போட்டித் தேர்வுகளை நடத்தியது. ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் சிவில் சர்வீஸ் தேர்வுகளுக்கான வயது வரம்பு 21 முதல் 26 வரை தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஐ.பி.எஸ் தேர்வுக்கான வயது 20 முதல் 26 வரை இருக்கவேண்டுமென்பது தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட பழங்குடியினர் வயது வரம்பு தளர்த்தப்பட்டது. துறைகளடிப்படையில் தேர்வுகள் மூன்று பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

முதல் வகை : ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் இந்தியா வெளியுறவுத்துறைப் பணிகளில்

இரண்டாம் வகை : ஐ.பி.எஸ் மற்றும் இரண்டாம் படிநிலையிலுள்ள யூனியன் பிரதேசங்களில் பணியாற்றுவோர்

மூன்றாம் வகை : பொதுப்பணிகள்

முதல்வகை மற்றும் இரண்டாம் வகையினர் குறிப்பிட்ட வயது வரம்புக்குள் மூன்று முறைதேர்வு எழுத அனுமதிக்கப்பட்டனர். தேர்வுகள் சீழ்க்கண்டவாறையிருந்தன.

1. கட்டாய பாடங்கள் : மூன்று கட்டாயப் பாடங்களுக்கான எழுத்துத்தேர்வு மூன்று வகைப் பணியாளர்களுக்கும் பொதுவானது. ஒவ்வொரு தாளுக்கும் 150 மதிப்பெண்கள் உண்டு கட்டுரை, பொது ஆங்கிலம் மற்றும் பொது அறிவு ஆகிய மூன்று பாடங்கள்.

2. விருப்பப் பாடங்கள் : இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் இரண்டு விருப்பப்பாடங்களைத் தேர்வு செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் 200 மதிப்பெண்கள் வீதம் மொத்தம் 400 மதிப்பெண்கள். ஒன்று மற்றும் மூன்றாம் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் மூன்று விருப்பப் பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் 200 மதிப்பெண்கள் வீதம் மொத்தம் 600 மதிப்பெண்கள் 45 விருப்பப்பாடங்கள் இருந்தன.

3. கூடுதல் பாடங்கள் : முதல் பிரிவான ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் இந்திய வெளியுறவுப் பணி தேர்வு எழுதுபவர்கள் 16 பாடங்களில் இரண்டு பாடங்களைக் கூடுதலாக எழுதவேண்டும். அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் 200 மதிப்பெண்கள் வீதம் 400 மதிப்பெண்கள் உண்டு.

4. ஆளுமைத்தகுதிகள் நேர்முகத்தேர்வு : நேர்முகத் தேர்விலும் ஒவ்வொரு பிரிவினருக்கும் தனித்தனி மதிப்பெண்கள் தரப்பட்டன.

முதற்பிரிவு

இந்திய வெளியுறவுப்பணி	- 400	மதிப்பெண்கள்
இந்திய ஆட்சித்துறைப்பணி	- 300	மதிப்பெண்கள்

இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் பிரிவுகள்

பிறமையப்பணிகளும்		
இந்திய காவல்துறைப்பணியும்	- 200	மதிப்பெண்கள்

இவ்வாறு அனைத்துத் தேர்வுகளையும் சேர்த்து ஐ.ஏ.எஸ் தேர்வுக்கு 1750 மதிப்பெண்களும், ஐ.எப்.எஸ் பகுதிக்கு 1050 மதிப்பெண்களும் எடுக்க வேண்டும்.

1979க்கும் 1993க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திய முறை

1974-ல் மத்திய தேர்வாணைக்குழுவானது பதவியிலமர்த்தல் மற்றும் தேர்வு முறைக் கான வழிகளை ஆராய கோத்தகாரி கமிஷனை நிறுவியது. 1976-

இந்திய நிர்வாக முறை

ல் அக்குழு தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. அதன் பரிந்துரைகள் 1979-ல் செயல்படுத்தப் பட்டன. மேல்நிலை சிவில் பணிக்கு இரண்டு எழுத்துத்தேர்வுகள் இருக்க வேண்டுமென்றது. அவை புதுமுகத்தேர்வு மற்றும் முதன்மைத் தேர்வு என்பனவாகும். முதல் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவர்கள் மட்டுமே முதன்மைத் தேர்வுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். நாடு முழுவதிலிருந்து பெரும்பான்மையினர் இத்தேர்வினை எழுதினர்.

எனவே புதுமுகத் தேர்வானது வடிகட்டும் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. அதன் மூலம் குறைவான எண்ணிக்கையில் தகுதியானவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதன் மூலம் விண்ணப்பித்தவர்களின் எண்ணிக்கை குறிப்பிட்ட அளவினதாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. எனவே மூன்றாண்டுக்குத் தேர்வு முறை அதாவது புதுமுகநிலைத்தேர்வு முதன்மைத் தேர்வு மற்றும் நேர்முகத் தேர்வு என்று உருவாக்கப்பட்டது.

புதுமுகத்தேர்வில் குறியீட்டுத் தேர்வு முறையில் பல வினாக்களைத் தெரிந்தெடுக்க வாய்ப்பு தரப்பட்டது. அது இருபிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு 150 மதிப்பெண்கள் உண்டு. மற்றொன்று விரும்பப்படாத தேர்வு ஆகும். அதற்கு 300 மதிப்பெண்கள் உண்டு. புதுமுகத்தேர்வு மொத்தம் 450 மதிப்பெண்களுக்கு நடத்தப்பட்டது. 1993 வரை 22 பாடங்களிலிருந்து தனது விரும்பப்படாததைத் தேர்ந்தெடுக்க வகை செய்யப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய பட்டியல் மாற்றப்பட்டது.

1993 வரை முதன்மைத் தேர்வுக்கு கீழ்க்கண்ட எட்டு தாள்கள் எழுத வேண்டுமெனப்பட்டது.

தாள் I	இந்தியமொழி	300	மதிப்பெண்கள்
தாள் II	ஆங்கிலம்	300	மதிப்பெண்கள்
தாள் III	பொதுப்பாடம் I	300	மதிப்பெண்கள்
தாள் IV	பொதுப்பாடம் II	300	மதிப்பெண்கள்
தாள் V	முதல் விரும்பப்படாதம்	300	மதிப்பெண்கள்
தாள் VI	முதல் விரும்பப்படாதம்	300	மதிப்பெண்கள்
தாள் VII	இரண்டாம் விரும்பப்படாதம்	300	மதிப்பெண்கள்
தாள் VIII	இரண்டாம் விரும்பப்படாதம்	300	மதிப்பெண்கள்

முதல் இருதாள்களும் (இந்தியமொழி, ஆங்கிலம்) மெட்ரிசுலேஷன் தேர்வுக்கு ஈடான தகுதித் தேர்வு சார்புடையவை. இதில் பெறப்படும் மதிப்பெண்கள் மொத்த மதிப்பெண்களுடன் சேர்க்கப்படுவதில்லை. எனவே மொத்த மதிப்பெண்கள் 1800 ஆகும். 47 பாடப் பகுதிகளிலிருந்து முதன்மைத் தேர்வுக்கு தேர்வு எழுதுபவர் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

மூன்றாவது நிலையானது. 250 மதிப்பெண்களுக்கான நேர்முகத் தேர்வு ஆகும். ஒரே சமயத்தில் ஐந்து அல்லது ஆறு போட்டுகள் மூலம் மத்திய தேர்வாணைக்குழு நேர்முகத் தேர்வை நடத்துகின்றது. ஒருவர் பெற்ற மதிப்பெண்களின் அடிப்படையிலும் (1900). நேர்முகத் தேர்வு மதிப்பெண்கள் (250) அடிப்படையிலும் ஒருவரது தகுதிநிலை தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. எனவே மொத்தமதிப்பெண்கள் 2050 ஆகும். 1979 முதல் சிவில் பணித்தேர்வுகளை மத்திய தேர்வாணைக்குழுவானது இருபிரிவுகளாக நடத்துகின்றது. ஐ.ஏ.எஸ், ஐ.பி.எஸ், இந்திய வெளியுறவுத்துறை, 16 மத்திய 'A' பிரிவுப் பணிகள் மற்றும் எட்டு 'B' பிரிவுப் பணிகள் என்பனவே அவை.

கோத்தாரி கமிஷனின் பரிந்துரைப்படி போட்டித் தேர்வுகள் எழுத வயது வரம்பானது. 21 முதல் 26 வயது வரை எனத்தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் குழுவின் பரிந்துரைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் போது உயர்மட்ட வயது வரம்பு 28 ஆக இருக்க இந்திய அரசு தீர்மானித்தது. ஆனால் அடிப்படை வயது 21 ஆகவே ஏற்கப்பட்டது. 1979 முதல் 1987 வரை 21 முதல் 28 வயது வரையிலிருந்த வரம்பானது மீண்டும் 26 ஆண்டாக ஆக்கப்பட்டது. ஆனால் பல்வேறு காரணங்களால் V.P. சிங் அரசு வயது உச்ச வரம்பை மீண்டும் 28 ஆக ஆக்கியது. ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான வயது வரம்பு ஐந்து ஆண்டுகள் தளர்த்தப்பட்டது.

ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கும் பிறருக்கும் போட்டித் தேர்வுகள் இரண்டு முறை மட்டுமே எழுதலாமெனப்பட்டது. ஆனால் அரசு இந்த பரிந்துரையை ஏற்கவில்லை. தேர்வு எழுத மூன்று முறைகள் பொதுவாக அனுமதிக்கப்பட்டன. ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு அத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. 1990-ல் பொதுப்பிரிவினர் நான்கு முறை தேர்வு எழுதலாமென அறிவிக்கப்பட்டது.

போட்டியாளர்கள் பொதுப்படிப்பு மற்றும் விரும்பப்படாதங்களில் உள்ள வினாக்களுக்கு (மொழி மற்றும் இலக்கியப் பாடங்கள்தவிர) ஆங்கிலத்திலும் அல்லது எட்டாவது அட்டவணையில் குறிக்கப்பட்டுள்ள ஏதாவதொரு மொழியிலும் தேர்வு எழுத அனுமதிக்கப்பட்டார்.

கோத்தாரி குழுவானது சிவில் பணிக்கான தேர்வுகளை எழுத படிப்புத் தகுதியாக பல்கலைக்கழக பட்டமொன்று பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றது. ஆனால் பழைய முறைப்படி தொழில்நுட்பப்பட்டம் கொண்டவர்கள் எழுதத் தகுதி பெற்றிருக்கவில்லை. கோத்தாரி குழுவின் பரிந்துரைகளின் படி டாக்டர்கள், பொறியாளர்கள், ஆகியோரும் தேர்வு எழுதத் தகுதியுடையவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர். இப்போது இதே நிலை நீடிக்கின்றது. அப்பிரிவினரது ஆற்றலும் திறமையும் சிவில்துறை பணிகளுக்குப் பயன்படவேண்டுமென்பதற்காக இம்முறை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இந்திய நிர்வாக முறை

ஆனால் தற்போது பல்கலைக்கழக மானியக் குழுத்தலைவர் சதீஸ் சந்திரா தலைமையில் மத்திய தேர்வாணைக்குழுவினால் உருவாக்கப்பட்ட குழு பரிந்துரைகளின் படி தேர்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. 1979க்குப் பின்பு செயல்பட்ட முறைகளை மதிப்பீடு செய்ய இக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. பொதுவான சிவில் பணித்தேர்வு அப்போது வரை நடைமுறையிலிருந்து விலாசம் ஏற்கப்பட்டது. 1988-ல் இக்குழுவானது பரிந்துரைகளை வெளியிட்டது. 1990 முதல் அது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

சதீஸ் சந்திரா குழுவின் பரிந்துரைகள் : இக்குழு கீழ்க்கண்ட தன்மைகளில் தேர்வு முறைகளைக் கண்காண்டது.

a) நுழைவுத்தேர்வு தேவைப்பட்ட அளவு தேர்வு பெறும் மாணவர்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறதா?

b) முதன்மைத் தேர்வானது முறையான போட்டி மதிப்பீட்டு முறையானது உள்ளதா?

c) விருப்பப்பாடங்கள் அல்லது விருப்பப்பாடங்கள் தொகுப்புகள் முறையில் ஏதாவது விருப்புவெறுப்புகள் உள்ளனவா?

d) போட்டியாளர்களின் அறிவாற்றல் திறன் மற்றும் மேல்நிலைப்பராமனத்தின் தன்மைகளை உண்மையாகத் தேர்வுகள் தீர்மானிக்கின்றனவா?

e) போட்டியாளர்களின் சமூகப்பாங்கு மற்றும் மன விழிப்புணர்வு ஆகிய பண்புகள் முறையாக எண்ணப்படுகின்றனவா?

இவ்வடிப்படையில் கவனித்து தனது கீழ்க்கண்ட பரிந்துரைகளை நல்கியது.

1. சிவில் பணித் தேர்வானது கீழ்க்காணும் பணிகளுள் ஒன்றாக இணைத்திருக்க வேண்டும்.

- இந்திய ஆட்சித்துறைப்பணி
- இந்திய வெளியுறவுத்துறைப்பணி
- இந்திய காவல்துறைப்பணி
- இந்திய கணக்கு மற்றும் தணிக்கைத்துறை
- இந்திய வருமானவரித்துறை (முதல் பிரிவு)
- இந்திய சுங்கம் மற்றும் கலால் வரி பிரிவு
- இந்திய பாதுகாப்புக் கணக்குப்பணி
- இந்திய இரயில்வே போக்குவரத்துப்பணி
- இந்திய இரயில்வே கணக்குப்பணி
- இந்திய அஞ்சல்துறை
- இந்திய அஞ்சல் மற்றும் தந்திகணக்கு மற்றும் நிதிப்பணி
- இந்திய சிவில் கணக்குப்பிரிவு

ஆனால் முதல் பிரிவு மற்றும் இரண்டாம் பிரிவுகளில் உள்ள முறையே ஏழு மற்றும் எட்டு பணிகள் தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்ற பரிந்துரை ஏற்கப்படவில்லை.

2. 21 முதல் 26 வரையிலுள்ள வயது வரம்பில் இக்குழு எவ்வித மாற்றத்தையும் பரிந்துரைக்கவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டோர் பழங்குடியினர் ஆகியோருக்கான சலுகைகளும் மாற்றப்படவில்லை. எனவே வயது உச்ச வரம்பு 28 ஆகவே கொள்ளப்பட்டது.

3. 1979 முதல் பொதுவான அனைவருக்கும் மூன்று முறை போட்டித் தேர்வுகளில் பங்கேற்கவும், தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினர் மீது கட்டுப்பாடுகளும் விதிக்கப்படவில்லை. பின்னர் போட்டியிட நான்கு முறை என்று உரிமை தரப்பட்டது. சதீஸ் சந்திரா குழுவானது தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு வயது வரம்பில் தரப்பட்ட சலுகை காரணமாக அவர்கள் பதினோரு முறை தேர்வு எழுதினர் என்பதும் காணப்பட்டது. எனவே பொதுப் பிரிவினருக்கு மூன்று தடவைகளும் சலுகைப் பிரிவினருக்கு ஆறு தடவைகளும் தேர்வு எழுதப்பட வாய்ப்பளிக்கப்படவேண்டுமென்ப பரிந்துரைக்கப்பட்டது. ஆனால் இப்பரிந்துரை ஏற்கப்படவில்லை.

4. இக்குழுவானது புதுமுக, முதன்மை மற்றும் நேர்முகத் தேர்வு என்ற மூன்று படிநிலைத் தேர்வுகள் திருப்திகரமானவை என்று ஒப்புக் கொண்டது. அது பல குறைகளைக் களைய பயன்படுமென்பதும் ஏற்கப்பட்டது. புதுமுகத்தேர்வானது வடிகட்டும் முறையைச் செயல்படுத்தப் பயன்தரக்கூடிய தென்பது ஏற்கப்பட்டது. கட்டுரை வடிவில் விடை தரக்கூடிய வினாக்களைக் கொண்ட முதன்மைத் தேர்வு போட்டியாளர்களின் தெளிவான சிந்தனை, தொடர்ச்சியான எண்ணங்கள், சுருங்கச் சொல்லல், மற்றும் தெளிவாக கருத்துக்களை எடுத்தியம்புதல் போன்ற திறமைகளைக் கண்காண்ட உதவும். நேர்முகத் தேர்வு மூலம் போட்டியாளரின் ஆளுமைப் பண்புகளைக் கண்டறியலாம். இத்தகைய செயல்கள் மூலம் போட்டியாளர்களுக்கு பலவித வாய்ப்புகள் தரப்படுகின்றன. ஆனால் ஒருமுறை தேறியவர் மேலும் தனது தகுதியை வெளிப்படுத்த மறுமுறை தேர்வு எழுதலாமென்ற பரிந்துரை ஏற்கப்படவில்லை.

இக்குழு ஒவ்வொருபடி நிலையையும் ஆய்வு செய்து கீழ்க்காணும் பரிந்துரைகளை நல்கியது.

a. முன் முகத்தேர்வு :

முன் முக மற்றும் முதன்மைத் தேர்வுகளில் பொதுப் படிப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட வேண்டும். தற்போது கட்டாய மற்றும் விருப்பப்பாடங்களுக்கான அலகு 1:2 என்ற விகிதத்தில் உள்ளது. குழுவானது இரண்டு தேர்வுகளிலும் இம்முறையை ஏற்கவில்லை ஏனெனில் ஐ.சி.எஸ் தேர்வானது

விண்ணப்பதாரரின் அறிவாற்றல் தகுதியைத் தெரிந்து கொள்ள ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதாகும். பொதுப் பாடங்களை விட விருப்பப் பாடங்களை வாயிலாக இதனை நன்கு கவனிக்கலாம் என்பது குழுவின் கருத்து. போட்டியாளரின் சமகால முன்னேற்றம் பற்றிய விழிப்புணர்வு, அதற்கேற்ப செயல்படும் ஆற்றல் போன்றவற்றைச் சோதிப்பதாக இருந்தாலும் அக் கிராமப்புறப் பகுதிகளிலிருந்து வரக்கூடிய மாணவர்களுக்கு பாதகமானதாக இருக்கும். ஏனெனில் அவர்களது வெளிப்பாடு குழந்தைப் பருவத்திலும் இளமைப்பருவத்திலும் விரிவானதாக இருக்காது. மேலும் குறியீட்டுத் தேர்விலும் தவறான விடைகளுக்கு மதிப்பெண்கள் குறைக்கப்பட வேண்டுமென்ப பரிந்துரைத்தது. பதில் எழுதப்படாத வினாக்களுக்கான எவ்வித தண்டனையும் தேவையில்லை என்றது.

b. முதன்மைத் தேர்வு :

சதீஸ் சந்திரா குழுவானது பொதுப் பாடத்தின் இரு தேர்வுகளும் முழுமையான சோதனைகள் மூலம் விண்ணப்ப தாரரின் உண்மையான சிந்தனைகள் வெளிப்படுத்தப்படுவதில்லை என்றது. கட்டுரை வடிவ வினாக்களுடைய கேள்வித்தாள் மூலம் போட்டியாளரின் மொழியாற்றல், கருக்கச் சொல்லும் திறன், நுட்பமாகக் கருத்துக்களை விளக்குதல், ஒருங்கிணைந்த சிந்தனை, கருத்துக்களைக் கோர்வையாக தெரிவிக்க வெளிப்படுத்துதல் போன்றவற்றைக் கண்டறியலாமென்றது. அதனால் முதன்மைத் தேர்வில் 250 மதிப்பெண்களுக்கான கட்டுரை வடிவ வினாக்கள் கேட்கப்பட வேண்டுமென்றது. போட்டியாளர்கள் ஆங்கிலம் அல்லது அட்டவணையில் உள்ள ஏதாவதொரு மொழியில் விடை எழுதலாம். வினாத்தாள்கள் இரண்டு சோதனையாளர்களால் திருத்தப்பட்டு பொது மதிப்பெண் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். அரசு இந்த பரிந்துரையை ஏற்றுக் கொண்டு 1993 முதல் அதனை அமுல்படுத்தியது. 200 மதிப்பெண்கள் கட்டுரைவடிவ வினாக்களுக்குத் தரப்பட்டது.

பிரான்சு, ஜெர்மனி, ரஷ்யா, சீன மொழிகள் இந்திய மொழிகளில் பயிற்ற விக்ஃபாடாமையால் அவை நீக்கப்பட்டு விடவேண்டும். ஆனால் மையத் தேர்வாணைக்குழு இந்த பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. விருப்பப் பாடத்தில் மேலும் மூன்று பாடங்களை அதாவது கல்வி, எலெக்ட்ரானிக்ஸ் மற்றும் தொலைதொடர்பு ஆகியவற்றை முன்முக்க மற்றும் முதன்மைத் தேர்வுகளில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றது. பொறியியல் மற்றும் மருத்துவ ஆகியவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாமென்றது ஆனால் இப்பரிந்துரையின் ஒரு பகுதி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. 1994-ஆம் ஆண்டு முதல் முதன்மைத் தேர்வில் மருத்துவ அறிவியல் ஒரு பாடமாக இணைக்கப்பட்டது.

C. நேர்முகத் தேர்வு :

சதீஸ் சந்திரா குழு நேர்முகத் தேர்வுக்கான மதிப்பெண்களை 250விருந்து 300க்கு உயர்த்த வேண்டுமென்றது. 1993ஆம் ஆண்டுத் தேர்வு முதல் இப்பரிந்துரை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நேர்முகத் தேர்வில் குறிப்பிட்ட அளவு மதிப்பெண்களைப் பெற வேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனால் எழுத்துத் தேர்வில் சிறப்பாகச் செய்து நேர்முகத் தேர்வில் சிறப்பாகச் செயல்படவில்லையென்றால் ஏற்படும் இழப்பைச் சரிக்கட்டுவதற்கு குறிப்பிட்ட அளவு மதிப்பெண் பெற வேண்டுமென்பது ஏற்கப்பட்டது. அதனால் பயிற்சி மற்றும் அனுபவம் மூலம் மற்ற குறைகளைத் தவிர்க்கலாம் என்றது.

உளவியல் நோக்கிலும் தேர்வுகள் நடத்தப்பட வேண்டுமென்ற எண்ண உணர்வு இருந்து வந்தது. சில தனியார் நிறுவனங்களில் தகுதி, புத்தாக்கம் போன்ற மனவியல் பண்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் தரப்படுகின்றது. அதன் மூலம் போட்டியாளரின் உண்மையான மனஉணர்வைக் கண்டறியலாம். ஆனால் திட்டவாட்டமான வழிமுறையின்மையால் உண்மையை உள்ளவாறு உணர முடியாதெனக் கூறி சதீஸ் சந்திரா குழு இதனை ஏற்கவில்லை. மேலும் நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற பிரிவினரிடையே இருக்கும். வேறுபாடுகளும் இதற்குக் காரணமெனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் பயிற்சியின் போது உளவியல் கருத்துக்கள் செயல்படுத்தப்படலாமென்றது. அதே சமயம் குழு விவாத முறையினை நேர்முகத் தேர்வில் ஒரு பிரிவாகக் கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிட்டது. ஆனால் அரசு இந்த பரிந்துரைகளையும் ஏற்கவில்லை.

பிற கருத்துக்கள்: டாக்டர்கள் மற்றும் பொறியாளர்கள் சிவில் துறை பணிக்கு பயன்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. இது சமூக நெறிகளிலிருந்து விலகுவதாகக் காணப்பட்டாலும் ஒருவருடைய வாய்ப்பு தடுக்கப்படக் கூடாதென்ற நோக்கில் பொருத்தமானதேயாகும். தகுதியடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட வரிசைப்படி, விண்ணப்பதாரரின் விருப்பத்திற்கிணங்க பதவிகள் தரப்பட வேண்டும். மொழியடிப்படையில் நடைமுறையிலுள்ள செயல்களை குழு ஏற்றுக் கொண்டது.

சதீஸ் சந்திரா குழு கீழ்க்காணும் முடிவுகளையும் அறிவித்தது.

1. போதுமான அளவு வெற்றி பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கை கிராம மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் இருந்து வரவேண்டும்.
2. சிவில் பணித்தேர்வுகளுக்கு அடிப்படைத் தேர்வில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் விண்ணப்பிக்கின்றனரென்பது ஏற்புடையதே.
3. பெண் விண்ணப்பதாரர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பது ஏற்கப்பட்டது. 1957-ல் நான்கு பெண்களே ஐ.ஏ.எஸ் பதவிக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

இந்திய நிர்வாக முறை

பட்டவர். 1961-ல் அந்த எண்ணிக்கை 12 ஆயிற்று. 1987-ல் அந்த எண்ணிக்கையை 120 ஆயிற்று. ஆனால் சிவில் துறைப் பணிகள் பெண்களைப் பெரிதும் கவரவில்லை. இருப்பினும் 1988-ல் தேர்வு பெற்றோரில் 16% பேர் பெண்களாவர். கணவன் மனைவி இருவரையும் ஒரே இடத்தில் பணியமர்த்துதல் மூலமாக பெண்களை அதிக அளவில் இப்பணிகளுக்கு வரம் செய்யலாம். பணிப்பிரிவு முறையும் கட்டுப்பாடுகள் குறைவானதாக மாற்றப்பட வேண்டும். பணிப்பிரிவுக்கென சிறப்பு விதிமுறைகள் பின்பற்றப்படவேண்டும்.

4. சமூகத்தில் எளிய மற்றும் விலக்கப்பட்ட பிரிவிலுள்ள பெண்களை அதிக அளவில் சிவில் பணித் தேர்வில் தமது அறிவாற்றல் காரணமாக வெற்றி பெற்றனர். 1988-ல் 66 பெண்கள் இத்தகைய பிரிவினராகவே இருந்தனர்.

5. 1984 முதல் 1987 வரை எடுக்கப்பட்ட புள்ளி விபரங்களின்படி 20% பொது விண்ணப்பத்தாரர்களும் 33% பிற்படுத்தப்பட்டவர்களும் 48% ஒதுக்கப்பட்ட இனமக்களும் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் குறைந்த வருவாயுடைய குடும்பத்தினராயிருந்தனர்.

6. 1979 முதல் 1987 வரை 5413 பொதுப் பிரிவினரும் 1220 பேர் ஒதுக்கப்பட்ட பிரிவினரும் 665 தாழ்த்தப்பட்ட இனப்பிரிவினராகவும் இருந்தார்கள்.

மேலே சொல்லப்பட்ட முடிவுகள் நோக்கில் சதீஸ் சந்திரா குழு சில வழிமுறைகளையும் குறிப்பிட்டது. 1. முனோரியிலுள்ள லால் பகதூர் சாஸ்திரி தேசிய ஆட்சித்துறை அமைப்பின் அமைப்பு முறையில் அதிகக் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். 2. மைய அரசுப் பணிகளுக்கான பயிற்சி அமைப்புகளின் செயல்களும் ஆழ்ந்து கவனிக்கப்பட வேண்டும். 3. ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை விருப்பப்படங்களுக்கான பாடத் திட்டங்கள் சுருக்கமாக, காலத்திற்கேற்ப மாற்றம் செய்யப்படவேண்டும். 4. சிவில் பணித்தேர்வுகள் பற்றிய விளம்பரங்கள் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். 5. ஏராளமான பயிற்சி நிலையங்கள் மாநில அரசுகளால் உருவாக்கப்பட்டு இளம் ஆண், பெண்களுக்கு பயிற்சியளிக்கப்பட வேண்டும்.

சதீஸ் சந்திரா குழுவின் அறிக்கையானது இந்திய சிவில் சர்வீஸ் பற்றி விளக்கமளித்தது. அரசு நீண்டகாலத்திற்குப் பின் அது பற்றி எண்ணத் தொடங்கியது. அதன் பரிந்துரைகளில் பல நடைமுறைக்கு ஏற்றவையாயிருந்தன. வழிகாட்டல்களாயின. திட்டமிடப்பட்ட விளக்கமான தேர்வு முறைக்கு வழிகோலியது.

சிவில் சர்வீஸ் தேர்வு வகைகள்:

ஐ.ஏ.எஸ் மற்றும் ஐ.பி.எஸ் தேர்வுகளுக்கான வயது வரம்பு 21 முதல் 28 வரை. தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு வயது வரம்பு மேலும்

ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு நீடிக்கப்பட்டுள்ளது. இருபணிகளுக்கும் இந்தியக் குடிமகன் / மகள்கள் மட்டுமே தகுதியுடையவர்கள். அரசின் அங்கீகாரம் பெற்ற பட்டம் பெற்றவர்கள், தொழில் பட்டம் மற்றும் தொழில் துட்பப் பட்டம் பெற்றவர்கள் தேர்வு எழுதலாம். போட்டித் தேர்வுகளில் முன்முடித் தேர்வு மற்றும் முதன்மைத் தேர்வு என்ற இரு பிரிவுகள் உள்ளன.

1. முன்முடித்தேர்வு :

இது ஒரு வடிகட்டும் நிலைத்தேர்வு இதில் குறிப்பிட்ட அளவு மதிப்பெண் பெற்றவர்கள் முதன்மைத் தேர்வுக்குத் தகுதியுடையவர்கள். இறுதிநிலைத் தகுதியடிப்படையில் இத்தேர்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இதில் இரண்டு தாள்கள் உள்ளன.

முதல்தாள் - பொதுப்பாடம்	-	150	மதிப்பெண்கள்
இரண்டாம்தாள் - விருப்பப்பாடம் ஒன்று	-	300	மதிப்பெண்கள்
மொத்தம்		450	மதிப்பெண்கள்

இரு தாள்களிலுமே குறியீட்டு விளக்களே கேட்கப்படும் அவை ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும் இருக்கும். விருப்பப்பாடத்திற்கான பாடத் திட்டம் பட்டப்படிப்புப் பாடத்திட்டத்தினை ஒட்டி அமையும். தேர்வுக் காலம் ஒவ்வொரு தாளுக்கு இரண்டு மணிகள். இதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் முதன்மைத் தேர்வுக்கு தகுதி பெறுவர். முதன்மைத் தேர்வு எழுதுவதற்காக திட்டமிடப்பட்ட மதிப்பெண் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாறக்கூடியது. அது காலியான பணியிடங்களின் தன்மையைப் பொறுத்தது. 1994 முதல் இந்திய அரசாங்கம் மண்டல் குழுவின் பரிந்துரைகளை உச்சநீதிமன்ற ஆணைப்படி செயல்படுத்தியுள்ளது. 50% இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள், ஒதுக்கப்பட்ட இனப்பிரிவினர் மற்றும் பிற பிற்படுத்தப்பட்டோருக்காக ஒதுக்கப் பட்டுள்ளது.

2. முதன்மைத் தேர்வு :

முதன்மைத் தேர்வு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப் படுபவர்களின் எண்ணிக்கை தேவைப்படும் எண்ணிக்கையை விட 12 அல்லது 13 மடங்கு அதிகமாக இருக்கும். தேர்வுகள் கீழ்க்கண்ட முறையில் இருக்கும்.

முதல்தாள்	-	இந்திய அரசியலமைப்பு சார்ந்த அட்டவணைப்பட்டியலில் உள் ஒரு மொழி	- 300 மதிப்பெண்கள்
இரண்டாம்தாள்	-	ஆங்கிலம்	- 300 மதிப்பெண்கள்
மூன்றாம்தாள்	-	கட்டுரை	- 300 மதிப்பெண்கள்

இந்திய நிர்வாக முறை

நான்கு, ஐந்தாம் தாங்கள்	பொதுப்பாடம் (ஒவ்வொருதாளுக்கும்)	- 300 மதிப்பெண்கள்
ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாம் தாங்கள்	விருப்பப்பாடத்திலிருந்து இரண்டு பாடப் பிரிவுகள் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் இரண்டு தாங்கள்	- 300 மதிப்பெண்கள்

இந்திய மொழி அல்லது ஆங்கிலத்தாள் மெட்ரிகுலேஷன் அல்லது அதற்குச் சமமான தரத்தினைச் சார்ந்திருக்கும். ஆனால் இதில் பெறும் மதிப்பெண்கள் தரவரிசைப்படுத்த எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. இந்தியாவின் வடகிழக்கு மாநிலங்கள் சிலவற்றிலிருந்து வரக்கூடியவர்களுக்கு இந்திய மொழித்தாள்கள் கட்டாயமில்லை. இந்திய அரசியலமைப்பின் எட்டாவது அட்டவணையிலுள்ள எந்த மொழியிலும் அல்லது ஆங்கிலத்திலும் தேர்வு எழுதப்படலாம். வினாத்தாள்கள், மொழிப் பாடம் தவிர பிறவற்றைப் பொறுத்தவரை இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் இருக்கும். இத்தேர்வில் மத்திய தேர்வாணைக்குழு தீர்மானிக்கும் மதிப்பெண்களைப் பெற்றவர்கள் நேர்முகத்தேர்வுக்கு அழைக்கப்படுவார்கள்.

3. நேர்முகத்தேர்வு :

நிறைவு செய்யப்பட வேண்டிய பணியிடங்களின் எண்ணிக்கையை போல இருமடங்கு பேர் நேர்முகத்தேர்வுக்கு அழைக்கப் படுகின்றனர். 1993 முதல் நேர்முகத்தேர்வுக்கு 300 மதிப்பெண்கள் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளன. மொத்தம் ஒன்பது தாங்கள் மற்றும் நேர்முகத் தேர்வு மற்றும் தேர்வுத்தாள்கள் ஒன்று மற்றும் இரண்டுக்கான மதிப்பெண்களைக் கழித்த பின் மொத்த மதிப்பெண்கள் 2300. இந்த முதன்மைத் தேர்வு நேர்காணலுக்காகப் பெற்ற மதிப்பெண்கள் அடிப்படையில் தரவரிசை தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. அதன்படி பணிக்கு நியமனம் செய்யப்படு கின்றனர். தர அடிப்படையில் பணிகளுக்கு அவர்கள் சேர்க்கப்படுகின்றனர்.

பிற விபரங்கள் : 1991-92 ஆம் ஆண்டுக்கான மத்திய தேர்வாணைக்குழு வின் அறிக்கைப்படி தேர்வு பற்றியேலும் விபரங்கள் தரப்பட்டன.

பணியிடங்களின் எண்ணிக்கை : சிவில் சர்வீஸ் தேர்வு மூலம் 1981 முதல் 1991 வரை கீழ்க்கண்ட பணியிடங்கள் நிரப்பப்பட்டன.

ஆண்டு	-	பணியிடங்கள்
1981	-	873
1982	-	963

124 G.P.R.A. சி.பி.யர். ஜே. தர்மராஜ்

1983	-	845
1984	-	814
1985	-	790
1986	-	856
1987	-	817
1988	-	897
1989	-	850
1990	-	940
1991	-	871

(ஆதாரம் : மத்திய தேர்வாணைக்குழுவின் 12 மற்றும் 13 ஆம் ஆண்டுகளின் ஆண்டறிக்கைகள்)

1981க்கும் 1991க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பணியிடங்களின் சராசரி எண்ணிக்கை 864.5 ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு பெறும் அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் காலியப் பணியிடங்கள் எழுதின்றன. அதற்கேற்ப பணியிடங்களின் எண்ணிக்கை கண்காணப்பட்டு புதிய அமைப்புடன் பணியிடங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. மொத்த பணியிடங்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தவரை அதிக அளவு மாற்றங்கள் இல்லை. பணிக்குப் பணி, காலத்திற்குக் காலம் மேற்கொள்ளப்படும் மாற்றங்கள் தனிநபர் மற்றும் மையப்பணிகளில் மாறுவதில்லை.

வெற்றி விசுதம் : சிவில் பணித்தேர்வு எழுதுவோர் பட்டம் பெற்றவர்கள். ஹானர்ஸ், மேல்பட்டப் படிப்பு, முனைவர்பட்டம் பெற்றவர்களும் இருப்பர். 1991-ஆம் ஆண்டுத்தேர்வில் வெற்றி விசுதம் கீழ்க்கண்டவாறு இருந்தது.

படிப்பு	தேர்வில் பங்கேற்றவர்கள்	தகுதி பெற்றவர்கள்	வெற்றி விசுதம்
பட்ட மேற்படிப்பு	6,820 (65.43%)	625 (71.76%)	1:10.91
பட்டப்படிப்பு	36,401 (34.57%)	246 (28.24%)	1:14.65

எனவே பணிக்கு விண்ணப்பித்தவர்களில் மூன்றில் இருபத்தைந்து பட்ட மேற்படிப்பு படித்தவர்களாயிருந்தனர். எஞ்சிய இருபத்தைந்து பங்கினர் பட்டதாரிகள். விருப்பப்பாடங்களுக்கான தேர்வுகளின் தரம் மேற்படிப்புக்கு இணையானது. அதனால் பட்டமேற்படிப்பு படித்தவர்கள் இதில் நம்பிக்கையுடன் பங்கேற்கின்றனர். தேர்வுக்கும் நன்கு தயார் கொள்ளுகின்றனர். இதன்மூலம் பட்டமேற்படிப்பு படித்தவர்களின் தரம் தனை நன்கறியலாம். 1:10.91 அளவுடைய பட்டமேற்படிப்புடையவர்கள் சற்று அதிகமான அனுகூலமுடையவர்களாயிருந்தனர். வெற்றிகளைப் பொறுத்தவரை இருசாராரிடையேயும் அதிக வேறுபாடுகள் இல்லை. மூலம் கடுமையான முன்னேற்பாடுகளுடன், அறிவாற்றலுடன் தயாராக வெற்றி நிச்சயம். பட்டமேற்படிப்பானது தேர்வில் உயர்நிலை மதிப்பை அந்தஸ்தையும் பெற்றுத்தரலாம்.

பிரிவுகளும் வெற்றி விகிதமும் : கீழ்க்காணும் அட்டவணை மூலம் 1991-ஆம் ஆண்டின் வெற்றி விகிதத்தையும் பெற்ற நிலையையும் காணலாம்.

படிப்பு மற்றும் பிரிவு	தேர்வு எழுதியவர்கள்	வெற்றி பெற்றவர்கள்	விகிதம்
முதற்பிரிவு			
1. மேல்நிலைப்பட்டங்கள்	4096	436	1:9.38
2. பட்டம் பெற்றவர்கள்	1768	161	1:10.98
பிற பிரிவுகள்			
1. மேல்நிலைப்பட்டங்கள்	4724	189	1:14.94
2. பட்டம் பெற்றவர்கள்	1836	85	1:21.48

மேலே கண்டவற்றின் மூலம் மேல்நிலைப் பட்டங்கள் பெற்றவர்கள் உயர்நிலை அறிவாற்றல் மற்றும் செயல்திறன் காரணமாக சிவில் தேர்வுகளில் வெற்றி பெறுகின்றனர். இதன் மூலம் கீழ்நிலைப் பிரிவினர் தமது பல்கலைக் கழகப்பட்டங்களால் எவ்விதமான பலனையும் சிவில் பணித் தேர்வுகளில் எட்டமுடியாமல் உள்ளனர்.

நிறுவனங்களின் பங்கு : டெல்லி, அலகாபாத், ராஜஸ்தான், பாட்னா, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், பஞ்சாப், உஸ்மானியா, லக்னோ, டெல்லி இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் டெக்னாலஜி மற்றும் ராஜஸ்தான் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே சிவில் பணியாளர் தேர்வில் முன்னணி இடங்களைப் பெறுகின்றனர். கீழ்க்காணும் முதன்மைத் தேர்வு வெற்றி விபரம் இதனை உறுதி செய்யும்.

பல்கலைக்கழகம்	தேர்வு எழுதியோர்	வெற்றி பெற்றோர்	விகிதம்
1. டெல்லி	1261	145	1:8.70
2. அலகாபாத்	867	22	1:39.41
3. ராஜஸ்தான்	551	43	1:12.81
4. பாட்னா	462	21	1:22.00
5. ஜவஹர்லால் நேரு	296	43	1:6.88
6. லக்னோ	292	23	1:12.70
7. பஞ்சாப்	285	47	1:6.06
8. உஸ்மானியா	271	19	1:14.26
9. ராஞ்சி	260	8	1:32.50
10. இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் டெக்னாலஜி	233	44	1:5.30

ஆதாரம்: மத்திய தேர்வாணைக்குழு ஆண்டறிக்கை 1992-93
மேலே கூறப்பட்டுள்ளவை தவிர கீழ்க்காணும் கருத்துக்கள் மூலம் தொழில்நுட்பப் பிரிவினரும் நன்கு பயின்று எழுதி வென்றனர் என்பதும் தெளிவாகும்.

1. இந்தியன் அக்ரிகல்கரல் ரிசர்ஜ் இன்ஸ்டிடியூட்	- 1:5.78
2. இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் டெக்னாலஜி, பம்பாய்	- 1:5.55
3. வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகம், ஆந்திர பிரதேசம்	- 1:5.55
4. இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் டெக்னாலஜி சென்னை	- 1:6.00
5. இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் டெக்னாலஜி, கரக்பூர்	- 1:7.36
6. வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகம், ஹரியானா	- 1:3.0
7. பி.ஐ.டி.எஸ். பிலானி	- 1:3.78
8. இந்தியன் ஸ்கூல் ஆப் மைன்ஸ்	- 1:4.89
9. இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் டெக்னாலஜி, கான்பூர்	- 1:5.38

பாடங்கள்
சிவில் பணி முதன்மைத் தேர்வுக்கு 48 விருப்பப் பாடங்கள் உள்ளன. இவற்றில் 1991-ல் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை கீழ்க்கண்ட பாடங்களைச் சார்ந்திருந்தது

எண்	பாடம்	தேர்வு எழுதியோர்	தேர்வு எழுதியோர்	வெற்றி பெற்றோர்
1.	வரலாறு	3759		168
2.	கால்நடை மற்றும் அறிவியல்	2407		201
3.	பொதுத் துறை நிர்வாகம்	1898		173
4.	சமூகவியல்	1685		135
5.	நிலவியல்	1391		138
6.	பௌதிகவியல்	1206		157
7.	அரசியல் விஞ்ஞானம் மற்றும் பன்னாட்டுத் தொடர்புகள்	1024		93
8.	இந்தி இலக்கியம்	1133		34
9.	கணிதம்	852		70
10.	பொறியியல்	478		30

இவற்றின் மூலம் கீழ்க்கண்ட முடிவுகளை எட்டலாம்.

1. மேற்பட்டப் படிப்பு படித்தவர்கள் பெருமளவு வெற்றி பெறுகின்றனர்.
2. முதற்பட்டத்துடன் மேற்படிப்புத் தேர்வில் வென்றவர்கள் அந்நிலை அளவில் வெல்லுகின்றனர்.
3. பெரும்பாலான மேல்நிலைக் கல்வி நிலையங்கள் போட்டி தேர்வுகள் எழுதும் மாணவர்களுக்கு உதவுகின்றன.
4. பொது நிறுவனங்களை விட தொழிற்புத்திறை நிறுவனங்கள் அதிக அளவு வெற்றிக்கு உதவுகின்றன.
5. சமூக அறிவியல் தொடர்புடைய பாடங்கள் வெற்றிக்குக் காரணமாக அமைகின்றன.
6. வட்டார மற்றும் அயல்நாட்டு மொழிகள் அதிக அளவு வெற்றிக்கு உதவித்திருக்கின்றன.
7. ஆண்களில் பெரும் பாலும் 24 வயது முதல் 26 வயதுடையவர்கள் வெற்றி பெறுகின்றனர். பெண்களில் 21 முதல் 24 வயதுடையவர்கள் பெரிதும் வெற்றி பெறுகின்றனர்.

மாநிலப் பணிகள்:

மைய அரசின் கொள்கைகளை மாநில அரசுகள் நடைமுறைப்படுத்துகின்றன. அதற்குத் தேவையான பொருத்தமான அதிகாரிகள் வேண்டும். மாநிலங்களும் தமது சிவில் பணிகளை விரிவாக்கம் செய்துள்ளன. மாநிலங்களில் மேல்மட்ட அலுவல்கள், அகில இந்தியப் பணியைச் சேர்ந்தவர்களை நடத்தப்படுகின்றன. மாநிலத் தேர்வாணையத்தால் நியமிக்கப்பட்ட

அலுவலர்களும் உண்டு. மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள பகுதிகளின் செயல் முறைகளுக்கு இந்த அதிகாரிகள் கூட்டுப் பொறுப்புடையவர்களாகச் செயல்படுகின்றனர். கூட்டுப் பட்டியலில் உள்ள சில பிரிவுகளையும் இவர்கள் செயல்படுத்துகின்றார்கள். அகில இந்திய சர்வீஸ் பணியாளர்கள் மாநிலங்களில் செயல்படுகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளனர். மாநில ஆட்சித்துறை அலுவலர்கள் மாநில அரசின் கீழ் இயங்குகின்றனர்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 309-ஆம் பிரிவு மாநில சிவில் பணியாளர்களைப் பற்றியும் கூறுகின்றது. மாநிலச் சட்டமன்றம் உருவாக்கும் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு அவர்கள் செயல்படுவார்கள். அத்தகைய சட்டங்கள் உருவாக்கப்படும் வரை மாநில ஆளுநர்களின் மேலாண்மையில் அவர்கள் செயல்படுகின்றனர். இந்திய அரசியலமைப்பின் 310 ஆம் பிரிவின் படி மாநில அலுவலர்கள் மாநில ஆளுநர்களுக்கு விகிதாசமானிருக்க வேண்டியவர்களாயுள்ளனர். 311 ஆம் பிரிவு மாநில அரசுப் பணியாளர்களுக்கும் மைய அரசுப் பணியாளர்களின் சலுகைகள் தரப்பட வேண்டுமென்கிறது. மாநில அலுவலர்களும் தமக்குக் கீழுள்ள அதிகாரிகளால் விசாரிக்கப்படவோ பதவிநீக்கம் செய்யப்படவோ முடியாது. அவர்களை முழுமையான விசாரணைக்குப் பின் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டு பதவி நீக்கம் செய்யப்படலாம். குற்றங்கள் அவருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டு தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள அவருக்கு சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட வேண்டும்.

மையப்பணியாளர்களின் மேம்பட்ட தன்மை :

மாநிலங்களில் உள்ள ஆட்சித்துறைப் படிநிலையும் மைய அரசு அலுவலர்களைக் கொண்டுள்ளது. மாநிலங்களில் அத்தகைய அதிகாரிகளின் பணிகள் கீழ்நிலையினதாக உள்ளன. அவர்களுக்கு மைய நிலையிலுள்ள அதிகாரம் தரப்பட்டுள்ளது. அப்பிரிவினர் நிரந்தர துணைத் தலைவர்களாகச் செயல்படுகின்றனர். தலைவர் மற்றும் துணைத்தலைவர் போன்ற பிரிவுகள் காணப்படாவிடும் துணைத்தலைவர் தலைவருக்கு எவ்வகையிலும் தாழ்ந்தவரல்ல. குடியரசுத் தலைவர் ராஜ்ய சபா என்ற மேலவையின் தலைவர். அவர் குடியரசுத் தலைவரிடமிருந்து ஆலோசனைகளைப் பெறலாம். ஆனால் குடியரசுத் தலைவரால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை. குடியரசுத் தலைவரின் பதவியிடம் காலியாக இருக்கும் போது துணைத்தலைவர் தலைவருடைய பொறுப்புகளை கொண்டு செலுத்துகின்றனர். ஆனால் இத்தகைய செயல்கள் மாநிலங்களில் உள்ள மைய-மாநில அலுவலர்களுக்குப் பொருந்தாது.

மாநிலங்களில் இருபிரிவினரும் ஒருங்கிணைந்து செயல்பட வேண்டும். அவர்களுடைய கூட்டு முயற்சியால் மாநில நிர்வாகம் சீராக இயங்கும். படிநிலை மற்றும் ஊதிய அடிப்படைகளில் அவர்களுக்கிடையில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. உயர்வு, தாழ்வு மனப்பாங்கும் எழுகின்றது. மைய,

மாநில அரசுப் பணியாளர்களின் இணைந்த செயலானது மாநில அரசுப் பணியாளர்களின் பதவி உயர்வுக்கு உதவுகின்றது.

மாநில போலீஸ்துறை அலுவலர்கள் இந்திய போலீஸ்துறைக்கும் இந்திய வனத்துறைக்கும் ஐ.ஏ.எஸ் அந்தஸ்துடன் பதவி உயர்வு பெறலாம். அத்தகைய பதவி உயர்வுகளுக்காக குறிப்பிட்ட விழுக்காடு பணியிடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. அது 33 1/3% ஆகும். அதில் 85 விழுக்காடு மாநில ஆட்சித் துறைப்பிரிவினராலும் எஞ்சியுள்ள 15% பிரிவினர் பிறப்பிரிவினராலும் நிறைவு செய்யப்படுகின்றனர். அவர்களும் பதவி உயர்வு தரப்படுவதாக ஆட்சித் துறையின் சிறப்புக்குச் செயல்படுகின்றனர். மாநில ஆட்சித் துறையிலும் பல பிரிவுகள் உள்ளன. ஆனால் அவர்களனைவரும் மாவட்ட கலெக்டர்களாகப் செயல்படுவதில்லை. இப்பிரிவினர் கலெக்டர்களாகப் பதவி உயர்வு பெறுவதற்கு முன்னரே ஓய்வு பெற்று விடுகின்றனர். மாநில அலுவலர்களுக்குக் கௌரவப்படுத்தல்கள், பொறுப்புகள், ஊதியம் ஆகியன உண்டு.

மாநிலப் பணிகள்:

மாநிலங்களில் பொதுவான கால ஊதியம் பெறக்கூடிய பல்வேறு பிரிவு அதிகாரிகள் உள்ளனர். சில பதவிகளில் அதிக ஊதியம் உண்டு. இப்பணிகளில் காலியிடங்கள் பதவி உயர்வு மூலம் நிரப்பப்படுகின்றன. வெளிப்படையான போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் நேரடியாக நியமிக்கப்படும் பணியாளர்களும் உள்ளனர். அவர்களை மாநிலத்தேர்வாணையம் தேர்வு செய்கின்றது.

அனைத்து மாநிலங்களிலும் ஒரே சீரான பணிமுறையமைவுகள் காணப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக இராஜஸ்தானில் 58 பணிகள் உள்ளன. மாநில ஆட்சித்துறைப்பிரிவு, காவல், நீதி, கணக்கு, வளம் மற்றும் மருத்துவம் போன்ற பொதுவான துறைகளையும் கொண்டுள்ளன. இவற்றுள் நிர்வாகப் பணிகள் மதிப்பு வாய்ந்தனவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவை அந்தந்த மாநிலங்களின் பெயர்களினால் ஆன ஆட்சிப் பணியாகும். பணியாளர்களுக்கிடையிலான ஊதிய விகிதமும் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபடுகின்றன.

துணைப்பணிகள்:

அதிகாரம், மதிப்பு, அந்தஸ்து, பொறுப்பு போன்றவற்றில் மற்றப் பணிகளை விட இப்பணிகள் கீழானவையாகும். மாநில அரசுகளே பதவியை மர்த்தும் பொறுப்பு உடையன. இவர்களிலும் கெஜட் பதிவு பெற்ற அலுவலர்கள் இருக்கலாம். அவர்களுடைய ஊதியம் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபாடுடையவை. இப்பதவிகளும் பதவி உயர்வு மூலம் நிரப்பப்படுகின்றன. பதவி உயர்வு மற்றும் நேரடி நியமனம் போன்றவையும் மாநிலங்களுக்கு மாநிலம் மாறுபடுகின்றன.

அமைச்சகப் பணிகள்:

எழுத்தர்கள், காசாளர்கள், கணக்கர்கள், ஸ்டோர்கணக்கர்கள், தலைமை எழுத்தர்கள், கணக்கு எழுத்தர்கள், தலைமை உதவியாளர்கள் ஆகியோர் இப்பணியில் அடங்குவர். அவர்களை மாநில தேர்வாணைக்குழுக்கள் தேர்வு செய்கின்றன. மாநிலத்துறையின் குழுக்களும் அப்பிரிவினரைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றன. இவை தவிர துணைநிலைப் பணிதேர்வு வாரியமும் இயங்குகின்றது.

நான்காம் நிலைப் பணிகள்:

இடைநிலை ஊழியர்கள், பெருக்கி சுத்தம் செய்பவர், மரவேலை செய்வோர், சமையலாளர்கள், கொத்தனார், பரிசோதனைச் சாலை உதவியாளர்கள், வாகன ஓட்டுநர், காவலாளிகள் போன்றோர் இத்துறையினைச் சேர்ந்தவர்கள். உடலுழைப்புப் பணி, திறமை, திறமை தேவையின்மை மற்றும் ஓரளவு திறமை தேவையானவர்கள் இப்பணியில் ஈடுபடுகின்றனர். அவர்கள் நிரந்தரமாக அல்லது தற்காலிகமாக நியமிக்கப்படுகின்றனர். மாநிலங்களில் உள்ள வேலை தேடித் தரும் அமைப்புகள் மூலம் பணிக்க மர்த்தப்படுகின்றனர். அனைத்து மாநிலங்களிலும் இப்பணிகள் உண்டு. ஆனால் அவை ஒரே பெயரில் அழைக்கப்படவில்லை. மாநில சிவில் துறைப் பணியாளர்கள் எனப்படுகின்றனர். அவர்களுடைய சிறப்புப் பணிகள் காரணமாக இப்பணிகளில் அமர்த்தப்படுகின்றனர். ஆனால் அனைத்து மாநிலங்களிலும் இத்தகைய பணியாளர்கள் செயல்படுகின்றனர்.

தற்போது அப்பிரிவினரை நியமிப்பதில் பொதுக் கோட்பாடுகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. ஒதுக்கீடு, ஊதியம், பதவி உயர்வு வாய்ப்புகள், பணிக்கட்டுப்பாடு, பயிற்சி போன்றவற்றில் ஒத்த நடைமுறைகள் உண்டு. இப்பணியாளர்களின் தன்மை, பணிகள் முதலியன மாறுபாடுடையன. அவை அப்பணியாளர்களின் அந்தஸ்தைத் தீர்மானிக்கின்றன. அனைத்து மாநிலங்களிலும் படிநிலை அமைப்புகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. இப்பிரிவுகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன. தகவல் பரிமாற்றமும் உண்டு. மாநிலப் பணிகள் இன்று விரிவாக்கம் பெற்றுள்ளன.

தலப்பணிகள்:

மாநகராட்சி, நகராட்சி, பஞ்சாயத்து போன்றவற்றில் இப்பணிகள் செயல்படுகின்றன. இந்தியாவில் இத்தகைய பணிகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

நகராட்சிப் பணிகள்: நகராட்சிகளில் பிரிக்கப்பட்ட, இணைக்கப்பட்ட ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட மூன்று முறைகள் செயலில் உள்ளன. தமிழ்நாடு மற்றும் தென்னக மாநிலங்களில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட முறை செயல்படுகின்றது. இதன் அதிகாரிகள் செங்குத்து முறையிலும், இடைக்கோட்டு முறையிலும் நகராட்சிகளுக்குள் இடமாற்றம் செய்யப்படுகின்றனர். மாநில அமைப்புகளுக்கும் இடமாற்றம் செய்யப்படலாம். இராஜஸ்தான், உத்தர

பிரதேசம், ஹரியானா, பஞ்சாப் போன்ற மாநிலங்களில் நகராட்சிப் பணிகளை இணைப்பு முறையில் செயல்படுகின்றன. மேற்பார்வை முறையும் பற்றிப் பற்றப்படுகின்றது. கீழ்க்கண்ட பணியாளர்கள் நியமனம் பணி வழங்கும் முதுவியை நகராட்சி அதிகாரிகளைச் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. மேல்வங்காளம், குஜராத், மகாராஷ்டிரா போன்ற மாநிலங்கள் தனிப்பட்ட நகராட்சிகளை உடைய நகராட்சிகளைக் கொண்டுள்ளன. அந்தந்த மாநில அரசுகளை உருவாக்கும் விதிமுறைகளுக்கு ஏற்ப அவை செயல்படுகின்றன.

பல மாநிலங்களில் நகராட்சிகள் முரணான பணிமுறைகளைக் கொண்டு செயல்படுகின்றன. நகராட்சிக்கெனப் பொதுவான கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. அவற்றில் கீழ்க்கண்ட குறைபாடுகள் உள்ளன.

1. முக்கியமான மேல்நிலை நகராட்சி அதிகாரிகள் அகில இந்திய பணிகளைச் சேர்ந்தவர்களாயுள்ளனர். ஆட்சித்துறைப் பணிகளுக்கு நகராட்சி பணிகளில் இருந்து பதவி உயர்வு தரப்படுகின்றது.

2. பல பதவிகளுக்கும் படிநிலைகளுக்கும் அரசு பணியாளர்களை பிரதிநிதியாக அனுப்பும் போது முறையான நகராட்சிப் பணியாள முறையமைப்பு பாதிக்கப்படுகின்றது. இதனால் நகராட்சி அலுவலர்களின் மனநிலை பாதிக்கப்படுகின்றது.

3. வேகமாக வளர்ந்து வரும் நகர்ப்புற மக்கள் தொகைக்கேற்ப மாநில அரசு தேவையான அளவு நகராட்சி அலுவலர்களை நியமித்து பணிகளை அதிகரிக்கவில்லை.

4. நகராட்சிப் பணியாளர்களை நியமிப்பதற்கெனத் தனிப்பட்ட கதந்திரமான தேர்வுக்குழுக்கள் இல்லை. அதனால் மாநில அரசுகளின் பணிகள் தாமதிக்கப்பட்டு பாதிக்கப்படுகின்றன. நகராட்சிகளில் பெரும்பாலான இடங்கள் நிரப்பப்பட்டால் காலியாகவே உள்ளன. அதனால் பணிகள் தேங்குகின்றன.

5. நகராட்சிப் பணியாளர்களுக்கு பதவி உயர்வு என்பதும் கடினமானதாகவே உள்ளது. அதனால் நகராட்சிப் பணியாளர்களிடம் ஊக்குவிப்புத் தன்மை காணப்படவில்லை.

6. தேவையான அளவு பயிற்சி அமைப்புகள் இல்லாமை மற்றொரு குறை போதுமான பயிற்சி வசதிகளும் இல்லை. அதனால் பயிற்சியின் மையப் பணிகள் பாதிக்கப்படுகின்றன.

7. அரசியல் நோக்கங்களுக்காக இடமாற்றம் செய்வது ஏற்கக் கூடியதல்ல. திட்டவாட்டமான கொள்கைகள் இல்லாமல் செய்யும் இடமாற்றம் குழப்பத்தை உருவாக்குகின்றது. அமைப்பும், பணிகளும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றன. சில மாநிலங்களில் நகராட்சிப் பணியாளர்களுக்கு ஒய்வூதியம் முறைகளும் முறையாக இல்லை.

8. நகராட்சிகளில் ஒழுங்கமைவும், ஒழுக்கப்பண்பும் குறைவாகவே உள்ளன.

9. 74 ஆம் அரசியலமைப்புத் திருத்தப்படி புவிய்தோர் நகராட்சிப் பணியமைப்பு அனைத்து மாநிலங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டால் தான் நகராட்சி நிர்வாகச் சீரமைப்பு ஏற்படும். அதனால் சிலில் துறைப்பணிகள் கிறக்கும்.

பஞ்சாயத்து ராஜ்யம்

பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் பற்றிய சாதிக் அலி குபு 1964-ல் தனது அறிக்கையில் பல பரிந்துரைகளை வழங்கியது. நிறமை, பாதுகாப்புக் கமை மற்றும் சரியான தன்மை ஆகியவற்றுடன் பஞ்சாயத்து அமைப்புகளுக்கான பணியாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டுமென்றது. அரசியல் தலைவர்கள் இல்லாமல் தேர்வு, பதவி உயர்வு மற்றும் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றது. கிராமம் சார்ந்த இத்தகைய அமைப்புகள் பகுத்தறிவு நோக்கில் இயங்குவது வலியுறுத்தப்பட்டது. அது தனிப்பட்ட அமைப்புப் பணிகளாகக் கொள்ளப்பட வகை செய்தது. பஞ்சாயத்து அமைப்பு பணிகளில் கீழ்க்கண்ட சிக்கல்கள் காணப்பட்டன.

1. பஞ்சாயத்து ராஜ்யத்தின் மேல்மட்ட அமைப்புகளில் உள்ள பணியாளர்கள் அகில இந்தியப்பணி அல்லது மாநிலப் பணியாளர்களாக உள்ளனர்.

2. பல மாநிலங்களில் மாநில அரசின் பணியாளர்களே மூன்றாம் நிலைப் பணிகளுக்கு பிரதிநிதிகளாகச் செயல்பட அனுப்பப்படுகின்றனர். ஆந்திரா, குஜராத், மகாராஷ்டிரா, மத்திய பிரதேசம், இராஜஸ்தான் போன்ற மாநிலங்களில் மட்டுமே நகராட்சிப் பணிகளில் அப்பகுதி ஊழியர்களே நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனால் படிநிலை அமைப்புக்கான தேர்வுகளும் மேலாண்மையும் பல மாநிலங்களில் இன்னல்களுக்கு ஆளாவதைக் காணலாம். குஜராத், மகாராஷ்டிரா போன்ற மாநிலங்களில் பஞ்சாயத்து சார்ந்த பகுதியினரே பஞ்சாயத்துப் பணிகளில் செயல்படுவதால் துறை மேம்படச் செயல்படுகின்றது.

3. பஞ்சாயத்து நிலை அலுவலர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட தேர்வுக்குழுக்கள் தமது பணிகளைத் திறம்படச் செய்வதில்லை.

4. பஞ்சாயத்து ராஜ்ய அமைப்பில் உள்ள பல பணிகளுக்குத் தேவையான அலுவலர்கள் நியமிக்கப்படாமலேயே உள்ளனர். அதனால் பஞ்சாயத்து அமைப்பின் செயற்பாடுகள் பாதிக்கப்படுகின்றன.

5. மேலும் பெரும்பாலான பணிகள் நிரந்தரமானவையாக ஆக்கப்படாமல் தற்காலிகமானவையாகவே வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய நிர்வாக முறை

6. பஞ்சாயத்து அலுவலர்களுக்கான பதவி உயர்வானது மிகக் குறைவு. அதனால் அப்பணியாளர்களின் செயல்கள் ஊக்குவிப்பின்றி தரக் குன்றியவர்களாயுள்ளனர்.

7. திட்டவட்டமான திட்டங்கள் தீட்டப்படாமையால் மத்திய மற்றும் கீழ் நிலைப்பணியாளர்களுக்கு பதவி உயர்வு தருவதென்பதும் முறையாகச் செய்யப்படவில்லை. அதற்கான ஆதாரங்களும் குறைவாகவே உள்ளன. தற்காலத்தில் தான் பஞ்சாயத்து ராஜ்யப்பணியாளர்கள் பலருக்கும் பதவி அளிக்கும் முறை ஏற்கப்பட்டுள்ளது. அதற்காக பல அமைப்புகளும் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. மைய, மாநில அரசுகள் இதற்கான முயற்சிகள் எடுத்துள்ளன.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 73-ஆம் திருத்தம் பஞ்சாயத்து ராஜ்யத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஆதரவளித்தது. அதன்படி கிராம சேவக்குகள் மற்றும் பஞ்சாயத்துச் செயலர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் பலதரப்பட்ட பணிகளுக்கும் தேவையான பணியாளர்களை நியமனம் செய்ய வழி செய்யப்பட்டது. இருப்பினும் பஞ்சாயத்து அமைப்பைப் பொறுத்த வரை தேவையான அளவு முறைப்படியான மாற்றங்கள் தேவைப்பட்டன. பல படிநிலைகளில் பணியாளர்கள் செயல்பணித்தன்மைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியவர்களாயுள்ளனர்.

முடிவுரை

இதுவரை அகில இந்திய, மைய, மாநில மற்றும் தல அமைப்புப் பணிகளைப் பற்றிய செய்திகளைக் கண்டோம். அத்தகைய பணிகளின் தோற்றம் பெரிதும் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் தோன்றியதாகும். அவற்றின் முக்கியத்துவம் மற்றும் தேவை காரணமாக இன்று வரை செயல்படுகின்றன. தேவைக்கேற்ற மாற்றங்களும் விரிவாக்கப்பணிகளும் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் அரசியல் மற்றும் ஆட்சித்துறைப் பிரிவுகள் நோக்கில் புதிய பல அகில இந்தியப் பணிகள் இம்முறையில் உருவாக்கப்பட வேண்டியதாயுள்ளது. அதன் மூலமாக சிவில் பணி முறை அமைப்பில் செயல்பாட்டுத்தன்மைகள் ஏற்படுத்தப்படலாம்.

அமைப்பு, உள்ளடக்கம் போன்ற பல தன்மைகளில் ஏராளமான மையப்பணி அமைப்புகளில் பலதரப்பட்ட மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டியதாயுள்ளது. சட்டம் ஒழுங்கை அந்தந்தப் பகுதிகளில் நிலைநாட்டும் பொறுப்பு மாநில அரசுகளுக்கு உண்டு. அதேபோல் வளர்ச்சிக்கான வழிவகைகளைச் செய்வதும் மாநில அரசுகளே. எனவே தேவைகள் அடிப்படையில் மாநில அரசுகள் பலதரப்பட்ட பஞ்சாயத்துப் பணிகளுக்கும் தேவையான, தகுதியான, திறமையுடைய பணியாளர்களை நியமிக்க வேண்டிய நிலையில் மாநில அரசுகள் உள்ளன. அதற்காக பல தேர்வுமுறைகளும் செயல்படுத்தப்படவேண்டும்.

வேலைகளுக்கேற்ப தேவையான பதவிகள் மேற்கொள்ளப்படவும் முயற்சிகள் செய்தல் அவசியம். பலதரப்பட்ட மாநில மற்றும் மைய அரசுகளுக்கிடையே யிலும் பஞ்சாயத்து பணியாளர்களுக்கிடையிலும் ஒரு ஒருங்கிணைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும். பஞ்சாயத்துப் பணியாளர்களுக்கும் பல பணிகளுக்கான பதவி உயர்வு தரப்பட வேண்டும். பணிகளின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றொரு முக்கிய அம்சம். அவை பொறுப்புகள் மற்றும் அதிகார வரம்பு ஆகிய நோக்குகளில் எடுக்கப்படல் முக்கியம். பொதுப் பணித்துறை நிர்வாக அமைப்புகள் மாற்றங்களுடன் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். படிநிலை அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றைச் செயல்படுத்தும் வழிவகைகளும் ஏற்படுத்தப்படல் வேண்டும். அனைத்து வழிகளிலும் ஊக்குவிப்பு தேவை.

13. மத்திய மாநில உறவுகள் (CENTRE-STATE RELATIONS)

இந்திய அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி முறையை ஏற்படுத்தியிருப்பதால், நாட்டின் இரண்டு வகையான அரசாங்கங்கள் (மத்திய, மாநில அரசுகள்) செயல்படுகின்றன. இவ்விரு அரசாங்கங்களுக்குமிடையே அதிகாரங்கள் மிகவும் விரிவான முறையில் பங்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளன. அரசியலமைப்பிலுள்ள ஏழாவது அட்டவணை மூன்று வகையான அதிகாரப் பட்டியல் களைப் பற்றி கூறுகிறது.

1. மத்திய அதிகாரப் பட்டியலில் பாதுகாப்பு, நீதி, அணுசக்தி, வெளி உறவு, ஐ.நா.சபை, உடன்படிக்கைகள், குடியரிமை இரயில்வே, கப்பல் போக்குவரத்து, தபால் தந்தி, நாணயம், வெளிநாட்டுக் கடன்கள், மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு, வருமான வரி, ஏற்றுமதி வரி (மற்றும் பல) போன்ற 97 அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

2. மாநில அதிகாரப் பட்டியலில், காவல் சிறைச்சாலைகள், தல ஆட்சி, பொது சுகாதாரம், நூல் நிலையங்கள், விவசாயம், திரைப்பட அரசு, நிலவரி, மின்சாரவரி, மது விலக்கு, தொழில்வரி (மற்றும் பல) என்று 66 அதிகாரங்கள் மாநில அரசுக்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

3. பொது அதிகாரப் பட்டியலில் (Concurrent List), தடுப்புக் காவல், திருமணம், மணவிலக்கு, திவாலா ஆதல், நீதிமன்றங்களின் மேல் அவதூறு, சமூகப் பொருளாதாரத் திட்டங்கள், காடுகள், தொழிலாளர் சங்கம், கல்வி, சமூக நலப்பாதுகாப்பு, தொழிலாளர் நலம், மருந்துகள் (மற்றும் பல) என்று 47 அதிகாரங்கள் மத்திய மாநில அரசுகளுக்குப் பொதுவான அதிகாரங்களாக சொல்லப்பட்டுள்ளன. எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திடமே விடப்பட்டுள்ளன. இதனால் மத்திய அரசுக்கே முக்கியமான பெரும்பாலான அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. குவிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய கூட்டாட்சியில் மாநிலங்கள் சாதாரண அதிகாரங்களைப் பெற்று, நகர சபைகளைப் போன்று கீழ்நிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

1) சட்டம் சார்ந்த உறவுகள்: (Legislative Relations):

அரசியலமைப்பின் XI-ம் பகுதியில் 245 முதல் 255 வரை உள்ள விதிகள் மத்தியமாநில சட்ட உறவுகள் பற்றி விவரிக்கின்றன.

இந்தியப் பாராளுமன்றம் மத்திய அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள எந்தவொரு பொருளைப் பற்றியும் சட்டமியற்றலாம். பொது அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள பொருள்கள் இரண்டு அகக்களுக்கும் பொதுவானதால் பாராளுமன்றமோ அல்லது மாநில சட்ட சபைகளோ சட்டமியற்றலாம். ஆனால் பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டத்திற்கும், மாநில சட்டமன்றம் இயற்றிய சட்டத்திற்கு மிடையே முரண்பாடு காணப்பட்டால், பாராளுமன்றத்தின் சட்டம் தான் நடைமுறைக்கு வரும். எஞ்சிய அதிகாரங்களைப் பற்றிய சட்டங்களையும் பாராளுமன்றம் தான் நிறைவேற்ற முடியும். இதனால் சட்டமியற்றும் துறையில் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்களும், மாநில சட்டமன்றங்களின் அதிகாரங்களும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசியலமைப்புப்படி, மாநில அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள பொருள்களைப் பற்றிய சட்டங்களை மாநில சட்டமன்றங்கள் தான் இயற்ற வேண்டும். மத்திய அரசு இதில் குறுக்கிடக்கூடாது. ஆனால் நமது அரசியலமைப்பு இதற்கு மூன்று விதிவிலக்குகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

1. 249வது விதியின்படி, நாட்டின் நலனைக் கருதி, மாநில அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள பொருளைப் பற்றி பாராளுமன்றமும் சட்டமியற்றலாம் என்று மாநில மேல்சபை (Council of states) யானது 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவோடு தீர்மானம் செய்தால், குறிப்பிட்ட பொருளைப் பற்றி பாராளுமன்றம் ஓராண்டு காலத்திற்குச் சட்டமியற்றலாம்.

2. 250வது விதியின்படி, நாட்டில் தேசிய நெருக்கடி அமுவில் இருக்கும் பொழுது, பாராளுமன்றம், மாநில அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள எந்தவொரு பொருளைப் பற்றியும், நாடு முழுமைக்கும் அல்லது குறிப்பிட்ட பகுதிக்கும் சட்டங்கள் இயற்றலாம். மேற்படி சட்டங்கள் தேசிய நெருக்கடி முடிந்த நாளிலிருந்து ஆறுமாத காலத்திற்கு மட்டும் தான் அமுவில் இருக்கும்.

3. 252-வது விதியின்படி, மாநில அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள பொருள்களைப் பற்றி ஒரே மாதிரியான சட்டம் வேண்டுமென சில மாநிலங்கள் தீர்மானம் இயற்றி, பாராளுமன்றத்தைக் கேட்டுக் கொண்டால், சட்டப்படி குறிப்பிட்ட பொருளைப் பற்றி சட்டமியற்ற பாராளுமன்றம் அதிகாரம் பெறுகிறது. அவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தைப் பாராளுமன்றத்தால் மட்டும் தான் திருத்தவோ, திரும்பிப் பெறவோ முடியும்.

மேலும் 253வது விதியின்படி மற்ற நாடுகளுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையையோ, ஒப்பந்தங்களையோ, நாடு முழுமையிலும் அல்லது ஏதாவதொரு பகுதியில் அமுல்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக,

இந்திய பாராளுமன்றம் எந்தவொரு சட்டத்தையும் நிறைவேற்றும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது.

2) ஆட்சித்துறை சார்ந்த உறவுகள்: (Administrative Relations)

அரசியலமைப்பின் XI-ம் பகுதியில் உள்ள 256 முதல் 263 வரையுள்ள விதிகள், மத்திய மாநில ஆட்சித்துறை சார்ந்த உறவுகளை விவரிக்கின்றன.

ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும், பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டங்களையும், நடப்பிலிருக்கும் ஏதாவதொரு சட்டத்திற்கும் இணங்கிப் போகும் வகையில் மாநில நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டும். இதற்காகத் தேவையான கட்டளைகளை களையிடவும் மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டு.

மத்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்துறை அதிகாரமானது தடைப்படும் வகையில், மாநிலத்தின் நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள் செயல்படுத்தக் கூடாது. இதற்காகத் தேவையான கட்டளையிடும் அதிகாரத்தையும் மத்திய அரசு பெற்றுள்ளது. ஒரு மாநிலத்தில், போர் முக்கியத்துவம் அல்லது தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த போக்குவரத்து தேவைகளைச் செய்து தருமாறும் பராமரிக்குமாறும் மாநிலத்திற்கு கட்டளையிட அதிகாரம் உண்டு. மாநிலத்திலுள்ள இருப்பு பாதைகளுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும் வகையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டு. இதற்காக மாநில அரசு செய்துள்ள அதிகப்படியான செலவுகளை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளும்.

ஒரு மாநிலத்தில் செயல்படுத்தப்பட வேண்டிய சட்டமொன்றைப் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றி, அந்த மாநிலத்தின் மீதோ அல்லது அதன் அதிகாரிகள் மீதோ, அதிகாரங்களையும் கடமைகளையும் கமத்த தேரிடும். அதற்கான மாநிலத்தின் அதிகப்படியான செலவுகளை மத்திய அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொள்ளும்.

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் வழியாகப் பாயும் நதியின் நீரைப் பயன்படுத்துவது பற்றியோ, பங்கிட்டுக் கொள்வது பற்றியோ அல்லது கட்டுப்படுத்துவது பற்றியோ சர்ச்சைகள் எழுந்தால், அவைகளைத் தீர்த்து வைக்க நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பிற்கான வழியை செயல்பாடுமன்றம் சட்டமியற்றலாம். இதற்காக 1956-ல் "இருநாடுகளின் இடைப்பட்ட நதி நீர்ப்பிரச்சனைகள் சட்டம்" (Interstate Water Disputes Act) ஒன்றை நிறைவேற்றியுள்ளது. இச்சட்டத்தின்படி எந்தவொரு மாநிலமானது இன்னொரு மாநிலத்தோடு நதிநீர்ப் பிரச்சனை எழுத்துள்ளது அல்லது எழுக்கூடுமென்று காரணம் காட்டி, அப்பிரச்சனையை நடுத்தீர்ப்பிற்கு எழுக்கூடுமென்று காரணம் காட்டி, அப்பிரச்சனையை நடுத்தீர்ப்பிற்கு (Adjudication) விடுமாறு மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளலாம். மத்திய அரசாங்கமும், நதிநீர்ப் பிரச்சனையானது சம்பந்தப்பட்ட மாநிலம்

களுக்கிடையே பேச்சு வாதங்களை நடத்தி தீர்க்க முடியவில்லையென்று கருதினால், பிரச்சனையை தீர்த்து வைக்க நடுவர் தீர்ப்பு மன்றம் ஒன்றை (Tribunal) ஏற்படுத்தும். நடுத்தீர்ப்பினுடைய முடிவே கடைசியானது. சம்பந்தப்பட்ட கட்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடியதாகும்.

3) நிதி சார்ந்த உறவுகள் (Financial relations)

அரசியலமைப்பின் XII-ம் பகுதியில் 268 முதல் 293 வரையுள்ள விதிகள் மத்தியமாநில நிதிசார்ந்த உறவுகள் பற்றி விவரிக்கின்றன.

நிதி உறவைப் பற்றி அரசியலமைப்பில் மிகவும் விரிவான முறையில் விதிமுறைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதைப் போன்று வேறு அரசியலமைப்புகளிலும் காண முடியாது. திறமையானது, போதுமானது, தகுந்தது. இவையே மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே செய்யப்பட்டுள்ள நிதிப்பங்கீட்டின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளாகும். 1935-ம் வருட இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நிதிப்பங்கீட்டைப் பின்பற்றியே இந்திய அரசியலமைப்பிலும் நிதிப்பங்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசுக்கு பிரத்யேகமாக சில வரிவிதிக்கும் அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நிதித்துறையில் மத்திய மாநில அரசுகளுக்குப் பொதுவான நிதி அதிகாரங்கள் விவரிக்கப்படவில்லை. வரிவதிப்பு அதிகாரங்கள் இரு அரசுகளுக்கு மிடையே முழுமையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வரிமூலம் வருமானம் வருகின்ற மொத்தம் 31 தலைப்புகளில், 19 தலைப்புகள் மாநில அதிகாரப்பட்டியலில் (State List) சேர்க்கப்பட்டு மாநிலங்களே வரிவிதித்து முழு வருவாயையும் எடுத்துக் கொள்ளும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அதிகாரம் பட்டியலில் கூறப்பட்டுள்ள தலைப்புகளிலிருந்து வரும் வரி வருமானங்களில் சில முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ மாநிலங்களுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. இதனால் வரி போடுவதிலும் வரிவசூலிப்பதிலும் இரு அரசுகளும் கூட்டுறவாக இயங்க வேண்டியுள்ளது. சில வரிகளை மத்திய அரசு போடுகிறது. ஆனால் மாநிலங்களே அவ்வரிகளை வசூலித்துக் கொள்ளுகின்றன. சில வரிகள் மத்திய அரசால் போடப்பட்டு, வசூலிக்கப்பட்டு பிறகு மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. வரிமூலம் வரும் வருவாயைத் தவிர, மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கு மானியங்கள் (Grants) வழங்குகிறது. ஒரிசா, பீகார், மேற்கு வங்காளம், அஸ்ஸாம் மாநிலங்களுக்கு சணல் மீதான ஏற்றுமதி வரிக்குப் பதிலாக, மத்திய அரசு மான்யம் வழங்குகிறது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், பழங்குடியினர் முன்னேற்றத்திற்காகவும் மாநிலங்களுக்கு மான்யம் கொடுக்கிறது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் முக்கியத் தன்மைகளில் ஒன்று நிதிக்குழுவைப் (Finance commission) பற்றியதாகும். ஐந்தாண்டுக் கொருமுறை

அல்லது முன்னதாகவோ குடியரசுத்தலைவர், நிதிக்குழுவை அமைப்பார். மத்தியமாநில அரசுகளுக்கிடையேயான நிதி உறவை குழுமட்டுவதன் மூலம் நிதி பங்கீட்டைப் பற்றிய பரிந்துரைகளைக் கூறும். நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய செய்திகளோடு, நிதிக்குழுவின் அறிக்கை பாராளுமன்றத்தில் இரு சபைகள் முன்பு சமர்ப்பிக்கப்படும். (மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையேயான நிதி உறவில் சமநிலைப் படுத்தும் சக்கரமாக (Balancing Wheels) நிதிக்குழு கருதப்படுகிறது.) ஆனால் நிதித்துறையில் மாநிலங்கள் தன்னிறைவு பெற்றிருக்க வில்லை. மத்திய அரசுத்துறையையே பெருமளவிற்கு சார்ந்துள்ளன.

நாட்டின் நிதி நிலைமைக்கோ, நாணயத்திற்கோ ஆய்ந்து ஏற்படும் வந்து குடியரசுத் தலைவர் உணர்ந்தால் நிதி நெருக்கடிப் பிரச்சனம் செய்யப்படலாம். நிதி வசூலைப் பற்றியும், அரசாங்கச் செயல்களைப் பற்றியும் விதிமுறைகளைக் கடைபிடிக்கும்படி மத்திய அரசு பல்வேறு மாநிலங்களுக்குக் கட்டளைகள் இடலாம். மேலும், அரசாங்கச் செயல்களில் சிக்கனம் செய்ய, மாநிலங்களிலுள்ள அரசாங்க சட்டசபைகளால் திறைவேற்றப்படும் பணமசோதாக்களைத் தலைவரின் மேற்பார்வைக்கு அனுப்பி வைக்குமாறு, மாநிலங்களுக்கு மத்திய அரசு கட்டளைகள் இடலாம்.

நேரு அவர்கள் தலைமை அமைச்சராக இருந்த பொழுது, மத்தியிலும், மாநிலங்களிலும் காங்கிரஸ் கட்சியே ஆளும் கட்சியாக இருந்ததால் மத்திய அரசாங்கமானது சக்தி வாய்ந்த அரசாங்கமாக மாற்றப்பட்டது. அவருடைய காலத்திற்குப் பிறகு மத்திய அரசின் செல்வாக்கு குறைபடலாயிற்று. 1967 தேர்தலுக்குப் பிறகு மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையேயான உறவில் நெருக்கடி கட்டங்கள் தோன்றலாயின. பல்வேறு மாநிலங்களிலிருந்து கூட்டணி மற்றும் வேறுகட்சி அரசாங்கங்களை கவிழ்ப்பதற்காகவே மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரமும், ஆளுநர் பதவியும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்ற குற்றச்சாட்டு கூறப்பட்டு வருகிறது.

அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் மாநிலங்களில் மீது அதிக செல்வாக்கு செலுத்தக்கூடிய, வலிமை மிகுந்த மத்திய அரசாங்கம் அமைப்பும் வகையில் தான் சட்ட திட்டங்களை வகுத்துச் சென்றுள்ளார்கள்.

மத்திய மாநில உறவுகளின் போக்கு: Trends

1967-ம் ஆண்டு வரை மத்திய மாநில உறவுகளின் போக்கு கடுமையாகவே இருந்தது. இதற்கு முக்கிய காரணம் மத்தியிலும், மாநில அரசுகளிலும் காங்கிரஸ் கட்சியே ஆட்சி செய்து வந்ததற்கும். ஆனால் 1967-ம் வருடம் பொதுத் தேர்தலில் 9 மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் தேர்தலுக்குப் பட்டினி இடலால் மத்தியிலும் அதன் நிலை பலவீனமானது.

இந்த மாறுபட்ட நிலை தான் மத்திய மாநில உறவுகளில் புதிய சகாப்தத்தை ஆரம்பித்தது. காங்கிரஸ் அல்லாத மாநில அரசுகள் தங்கள் அரசு விவகாரங்களில் மத்திய அரசு தலையிடுவதை எதிர்த்தன. அவைகள் மாநில உறவுகளைப் பிரச்சனையை எழுப்பின. மாநில அரசுகளுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்றும் அதிக நிதி ஆதாரங்கள் தேவை என்றும் கோரிக்கைகள் எழுப்பின. இவை தான் மத்திய மாநில உறவுகளில் பிரச்சனைகளையும், பதட்டத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

மத்திய மாநில உறவுகளில் பிரச்சனை ஏற்படக் காரணமான நிகழ்வுகள்:

மத்திய மாநில உறவுகளில் மோதல் போக்கு வர காரணமானவைகள் பின்வருமாறு:

- மாநில ஆளுநர் நியமனம் மற்றும் பதவி நீக்கம்
- மாநில ஆளுநர்களின் பாரபட்சமான போக்கு
- குறுகிய நோக்கில் மாநிலத்தில் அவசரநிலை பிரகடனம்
- சட்ட ஒழுங்கை பராமரிக்க மாநிலத்தில் மையப்படைகளை அனுப்புதல்
- மாநில மசோதாக்களை குடியரசுத் தலைவர் நிறுத்தி வைத்தல்
- மாநிலங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டில் பாரபட்சம்
- மாநில திட்டங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பதில் திட்ட ஆணையத்தின் பங்கு
- அனைத்திந்திய அரசு பணிகள்
- மாநில முதலமைச்சர்களுக்கு கெதிராக நியமிக்கப்படும் விசாரணை கமிஷன்கள்
- நிதி ஆதாரங்களைப் பங்கிடுதல்
- மாநில பட்டியலில் உள்ள அதிகாரங்களை மைய அரசு ஆக்கிரமித்தல்

1960-ல் ஆண்டிலிருந்து மேற்கண்ட பிரச்சனைகள் தொடர்பாக மைய மாநில உறவுகளில் விரிசல்களும் மோதல் போக்குகளும் காணப்பட்டன. அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் பின்வருமாறு:

நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம்: ARC

1966-ல் மத்திய அரசு மெராஜி தேசாய் தலைமையில் 6 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் ஒன்றை அமைத்தது. அதன் பல வேலைகளில் மத்திய மாநில உறவுகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்து அறிக்கை

யளிப்பதும் ஒன்றாகும். இந்த ஆணையம் செல்வாட் (Selvad) என்பவர் தலைமையில் ஒரு ஆய்வுக்குழுவை அமைத்தது.

இந்த ஆய்வுக்குழுவின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் ஆணையம் மத்திய மாநில உறவு மேம்பாட்டுக்கான தனது 22 பரிந்துரைகளை 1969-ல் மத்திய அரசிடம் சமர்ப்பித்தது. அவைகளில் முக்கியமானவை வருமாறு:

- அரசியலமைப்பின் 263-வது பிரிவின்கீழ் மாநிலங்களுக்கிடையிலான கவுன்சில் அமைத்தல்
- பொது வாழ்வினும், நிர்வாகத்தினும் அதிக அனுபவமும், பாரபட்சமில்லாமல் செயல்படும் ஆளுநர்களை நியமனம் செய்தல்
- மாநிலங்களுக்கே எஞ்சிய அதிகாரங்களை ஒப்படைத்தல்
- மத்திய அரசை அதிகமாக சார்ந்திருக்காத வகையில் மாநிலங்களுக்கு அதிக நிதி ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல்.
- மாநிலங்கள் கேட்டுக் கொண்டால் மட்டுமே மத்திய படைகளை மாநிலங்களுக்கு அனுப்புதல்

ஆனால் இந்த பரிந்துரைகள் மீது மத்திய அரசு எந்த நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை.

ராஜ் மன்னார் குழு: Rajmannar Committee

1969 தமிழ்நாட்டில் ஆட்சி செய்த திமுக அரசு, மத்திய மாநில உறவு பற்றி எல்லா அம்சங்களை ஆய்வு செய்யவும், மாநிலங்களுக்கு சயாட்சி கிடைக்கும் வகையில் தேவையான பரிந்துரைகளைச் செய்யவும், ராஜ் மன்னார் தலைமையில் 3 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட குழுவை அமைத்தது. அக்குழுவின் முக்கியமான பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு:

- மாநிலங்களுக்கிடையேயான கவுன்சில் ஒன்று உடனடியாக அமைக்கப்பட வேண்டும்.
- நிதி ஆணையம் நிரந்தரமானதாகக் கட்டப்பட வேண்டும்.
- திட்ட ஆணையம் கலைக்கப்பட்டு அதற்குப் பதிலாக அரசியலமைப்பு சார்ந்த அமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
- ஆளுநரின் விரும்பும் வரை மாநில மந்திரி சபை ஆட்சியில் இருக்கலாம் என்ற விதி அரசியலமைப்பிலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டும்.
- மத்திய அரசுகள், இரண்டுக்கும் பொதுவான சில அதிகாரங்கள் மாநில அரசுகளுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.
- எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்.
- IAS, IPS, IFS போன்ற அனைத்திந்திய பணிகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

மேற்கண்ட பரிந்துரைகளை மத்திய அரசு ஒட்டுமொத்தமாக நிராகரித்தது.

ஆனந்த்பூர் ஷாகிப் தீர்மானம்: Anandpur sahib resolution

1979-ல் பஞ்சாபில் உள்ள அனந்தபூர் சாகிப் என்ற இடத்தில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அதன் பாதுகாப்பு, வெளியுறவு, தகவல் தொடர்பு நாணயம் முக்கிய அதிகாரங்கள் மைய அரசிடமும், எஞ்சிய எல்லா அதிகாரங்களும் மாநில அரசிடமும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டது. இதனையும் மத்திய அரசு நிராகரித்து விட்டது.

மேற்கு வங்க விண்ணப்பம்: West Bengal Memorandum

1977-ல் மேற்கு வங்க மாநிலத்தில் ஆட்சி செய்த கம்யூனிச கட்சி அரசு ஒரு விண்ணப்பத்தை வெளியிட்டு, மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைத்தது. அதன்படி,

- அரசியலமைப்பிலிருந்து ஒன்றியம் என்ற வார்த்தை நீக்கப்பட்டு, கூட்டாட்சி என்ற வார்த்தை சேர்க்கப்பட வேண்டும்.
- மத்திய அரசுக்கு பாதுகாப்பு, வெளியுறவு, நாணயம், தகவல் தொடர்பு, பொருளாதார ஒருங்கிணைப்பு ஆகிய அதிகாரங்கள் மட்டுமே இருக்கவேண்டும்.
- அரசியலமைப்பில் கொடுக்கப்பட்ட எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்கள் எல்லாம் மாநிலங்களுக்கே கொடுக்கப்பட வேண்டும்.
- அவசர கால பிரகடன விதிகள் அரசியலமைப்பிலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டும்.
- மத்திய, மாநிலப் பணிகள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும். அனைத்திந்திய பணிகள் நீக்கப்பட வேண்டும்.

மேற்கண்ட எல்லாவற்றையும் மத்திய அரசு நிராகரித்து விட்டது.

சர்காரியா கமிஷன் : Sarkaria commission

1983-ல் மத்திய அரசு ஒய்வு பெற்ற உச்சநீதிமன்ற நீதிபதி சர்க்காரியா என்பவர் தலைமையில் உறுப்பினர் கொண்ட குழுவை நியமித்தது. இது மத்திய மாநில உறவுகள் பற்றி ஆய்வு செய்து பரிந்துரைகளை சமர்ப்பிக்கும் படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. இந்தக்குழு 1987-ம் தனது பரிந்துரைகளை அரசிடம் சமர்ப்பித்தது. மொத்தம் 247 பரிந்துரைகள் மத்திய மாநில உறவுகளை மேம்படுத்த பரிந்துரை செய்யப்பட்டன. அவைகளில் முக்கிய மானவை வருமாறு:

- அரசியலமைப்பின் 263-வது விதியின்படி மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான நிரந்தரமான கவுன்சில் ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும்.

b) 356-ம் விதியின்படி, குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி எப்போவாவது மட்டும், அதுவும் கடைசி முயற்சியாகவே உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

c) அனைத்திந்திய பணிகள் மேலும் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும். மேலும் சில பணிகள் அதில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

d) எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்களில் வரிவிதிப்பு அதிகாரம் தவிர பிற அதிகாரங்கள் மத்திய மாநில அரசுக்கான அதிகாரப்பட்டியலில் சேர்க்கப்படலாம்.

e) குடியரசுத் தலைவர் மாநில மசோதாக்களை நிறுத்தி வைக்கும் போது அதற்கான காரணத்தை மாநில அரசுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும்.

f) பொதுப்பட்டியலில் உள்ள இனங்கள் மேல் சட்டம் இயற்றும் போது மத்திய அரசு மாநில அரசுகளை கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

g) சட்ட சபையில் பெரும்பான்மை பலத்துடன் இருக்கும் மத்திய சபையை ஆளுநர் பதவி நீக்கம் செய்ய முடியாது.

h) பாராளுமன்றம் கேட்டுக் கொண்டால் மட்டுமே ஒரு மாநில அமைச்சர் மீது விசாரணைக் கமிஷன் அமைக்கப்பட முடியும்.

i) மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பு செய்வதில் மத்திய அரசுக்குள்ள அதிகாரத்தில் மாற்றம் செய்யப்படக்கூடாது.

மொத்தம் உள்ள 247 பரிந்துரைகளில் 179 பரிந்துரைகளை மத்திய அரசு 2007-ம் ஆண்டு வரை நடைமுறைப்படுத்தியுள்ளது.

பூஞ்சி கமிஷன் : Punchhi commission

2007-ஏப் 27-ல் மத்திய அரசு முன்னாள் உச்சநீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி மதன் மோகன் பூஞ்சி என்பவர் தலைமையில் மாறியுள்ள அரசியல் பொருளாதார சூழ்நிலையில் மத்திய மாநில உறவு பற்றி ஆய்வு செய்ய கமிஷன் ஒன்றை அமைத்தது. இந்த கமிஷன் சுமார் 200 பரிந்துரைகள் கொண்ட அறிக்கையை அரசிடம் சமர்ப்பித்தது. அதன் முக்கிய பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு:

a) ஒரு அமைச்சர் மீது வழக்கு தொடுப்பதற்கு அனுமதி வழங்கும் உரிமை ஆளுநரிடமே இருப்பது நல்லது.

b) ஆளுநர்கள் புகழ்பெற்ற மனிதர்களாகவும், நியமனம் செய்யப்படுவதற்கு 2 ஆண்டுகள் முன்பு வரை அரசியலில் ஈடுபடாதவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். ஆளுநர்கள் எந்த முகாந்திரமும் இல்லாமல் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவது நிறுத்தப்பட வேண்டும். ஆளுநரின் நியமனம் பிரதமர் மூலமையிலான ஒரு குழுவிடம் விடப்பட வேண்டும். ஆளுநர்களுக்கு பதவி காலம் 5 ஆண்டுகள் என்று நிச்சயிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்திய நிர்வாக முறை

185

c) தேசிய ஒருமைப்பட்டு கவுன்சில் (NIC) ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும். அது குறைந்தது வருடத்திற்கு ஒருமுறை கூட்டப்பட வேண்டும்.

d) ஒரு தேசிய புலனாய்வு அமைப்பு (NIA) ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும். இந்த அமைப்புக்கு மாநிலங்கள் முழு ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும்.

e) நாட்டில் எந்தப் பகுதியிலாவது கட்டுப்படுத்த முடியாத சாதி மோதல், வன்முறை நடக்கும் போது, மாநிலங்களின் சம்மதம் இல்லாமலேயே மத்திய படைகளை அனுப்புவதற்கு சாதி வன் முறை மசோதாவில் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.

இவ்வாறு மத்திய மாநில உறவுகளில் பல்வேறு அம்சங்கள் தொடர்பான பரிந்துரைகளை பூஞ்சி கமிஷன் செய்துள்ளது.

17. மாநிலத் தலைமைச் செயலகம் (STATE SECRETARIAT)

தலைமைச் செயலர்:

ஒரு மாநிலத்தில் தலைமைச் செயலர் நிர்வாகப் பிரிவுத் தலைவராக இந்தியாவில் உள்ளார். இவர் மத்திய அரசில் உள்ள அமைச்சரவை செயலருக்கு இணையானவர். மாநில அரசின் மையக் கூறாகத் திகழ்பவர். முறையான, முறைசாரா கொள்கைகளை உருவாக்குபவர். சிவில் துறையின் மூத்த பணியாளர்.

நியமனம்:

இவர் மாநில முதல்மைச்சரால் தேர்வு செய்யப்படுகின்றார். மத்திய அரசினைக் கலந்தாலோசித்து அத்தேர்வு நடக்கிறது. தனது அமைச்சரவையைக் கலந்தாலோசித்தாலும் முடிவு அவர் கைகளில் தான் உள்ளது. அத்தேர்வின் போது மூன்று கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் தரப்படுகின்றது. 1. பணி மூப்பு காரணமாக 20 ஆண்டுகளுக்கு மேல் அனுபவம் பெற்றவர்கள் தேர்வு செய்யப்படுவர். 2. பணிக் குறிப்பேடு, செயற்பாடு, தகுதி ஆகியவற்றை ஆய்ந்தறிந்து அவற்றுள் முன்னணியில் இருப்பவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். 3. முதல்மைச்சரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர் அவருடன் இணைந்து செயல்பட தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றார்.

இவை தவிர பல மாநிலங்களில் வெவ்வேறு மரபுகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. ஆந்திர பிரதேசத்தில் வருவாய்த்துறையில் முதன்மை நிலையில் இருப்பவர்தலைமைச் செயலராகப்பட்டார். மகாராஷ்டிரத்தில் 1977க்குப் பின் ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். ராஜஸ்தானில் பணி மூப்பு முறை பின்பற்றப்படவில்லை. அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்படாதவர்களுக்கும் தலைமைச் செயலருக்கான உதவியும் அந்தஸ்தும் தரப்பட்டன.

பணிக்காலம் :

பொதுவாக அவர்களுடைய பணிக்காலம் வரையறுக்கப் படவில்லை. ஆனால் 1969-ல் உருவான நிர்வாகச் சீர்திருத்தக்குழு தலைமைச் செயலரின்

பணிக்காலம் மூன்று அல்லது நான்கு ஆண்டுகள் எனத் தீர்மானித்தது. ஆனால் அது ஏற்கப்படவில்லை. இருப்பினும் அவரது திறமை, அனுபவம், முதல்மைச்சருடனான தொடர்பு ஆகியவற்றைப் பொறுத்து அது அமைகின்றது.

பணிகள் மற்றும் கடமைகள் :

(இந்திய அரசியலமைப்பு அவரது பணிகள் மற்றும் கடமைகளைப் பற்றிக் கூறவில்லை. ஒவ்வொரு மாநில அரசிலும் உள்ள செயல்முறை விதிகள் மூலம் அவை தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. அமைச்சரவையின் செயலராக அவர் பணிபுரிகிறார். அவரே அமைச்சரவைச் செயலகத் துறையின் தலைவர். அதன் பணிகளும் செயல்முறை விதிகளுக்கு உட்பட்டவை. அமைச்சரவைக்குத் தேவையான பல பணிகளின் ஒருங்கிணைந்த செயல் முறைகளை மேற்பார்வையிடுகின்றார். பல மாநிலங்களில் அவருடைய ஒப்புதலுக்குப் பின்னரே செயல்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக ராஜஸ்தானில் கீழ்க்கண்ட பணிகளுக்கு தலைமைச் செயலரின் ஒப்புதல் தேவை. அ. அமைச்சரவைக் கூட்டம் சம்பந்தப்பட்ட தகவல்கள், ஆ. மைய மாநில அரசுகள் மற்றும் பிற மாநில அரசுகளுடனான தொடர்பு சாந்தவை, இ. கவர்னர், முதல்மைச்சர், அமைச்சர் ஆகியோரின் துறைச் செயல்கள், க. பிற மூத்த அலுவலர்கள், மாநாடுகள் மற்றும் பிராந்தியக் கூட்டங்கள், உ. மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்புப் பணிகள், ஊ. மாநிலச் சட்டமன்றங்களில் முதல்மைச்சர் மற்றும் மாநில அமைச்சர்களுக்கான வினாக்கள் பற்றியவை, ஏ. சிவில் பணியாளர்களின் ஊக்கத்தொகை, ஏ. மாநிலங்களுக்கு வெளியே தரப்படும் மருத்துவப் பணிகள்.

2. அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்கான திகழ்ச்சி திரவை முடிவு செய்கின்றார். அமைச்சரவை மற்றும் குழுக்களின் கூட்டங்களில் பங்கேற்கிறார். அமைச்சரவையின் முடிவுகளை ஆளுநர், முதல்மைச்சர் மற்றும் பிற அமைச்சர்களுக்குத் தருகின்றார்.

3. கொள்கை உருவாக்கும் முறைகளில் பங்கேற்கின்றார். அதன் மூலம் அவர் தேவையான தகவல்களைத் தருபவராக உள்ளார். கொள்கைகளில் முதல்மைச்சர் மற்றும் பிற அமைச்சர்களுக்கு ஆலோசனை தருகின்றார். தமது அனுபவம் காரணமாக கொள்கைகளில் சமமான திடத்தன்மையை உருவாக்குகின்றார். அரசியல் வாதிகளிடம் அவர்களுடைய நிலை மற்றும் தன்மைகளைக் கூறி கொள்கை வரையறைக்கு உதவுகின்றார்.

4. அமைச்சரவை முடிவுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் மேற்பார்வையிடும் பொறுப்பில் அவருக்கு பங்கு உண்டு. அப்பணிகளில் இறுதி முடிவுகளை எடுக்கிறார். புதிய அரசுத்திட்டங்களுக்கு அவரது ஒப்புதல் வேண்டும். தேவையான விளக்கங்களை எந்த துறைச் செயலகமும் தரக்கூடாது.

5. சில துறைகளின் நிர்வாகத் தலைவராகவும் இயங்குகிறார். அவை அரசின் முக்கியத் துறைகளாக இருக்கும். அவரின் கீழுள்ள துறைகளில் அவருடைய கருத்துக்களின் தாக்கம் மேலோங்கும். எடுத்துக்காட்டாக திட்டமிடும் துறை தலைமைச் செயலரின் கீழ் இருக்கும்.

6. தலைமைச் செயலரே திட்டமிடல் மற்றும் வளர்ச்சி ஒருங்கிணைப்பு குழுக்களின் தலைவர். சில மாநிலங்களில் அவரே திட்டமிடும் துறைச் செயலராக உள்ளார்.

7. மாநில ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகளின் செயல்களுக்குப் பொறுப்பானவர். அவர்களுடைய பணியிடம், பதவி மாற்றம், பதவியிலமர்த்தல், அதிகாரிகளுக்கு ஐ.ஏ.எஸ் பதவி வழங்கல், பணி மூப்பைத் தீர்மானித்தல் முதலியன அவருடைய பணிகளாகும். செயல்முறை விதிகளில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட அவரது ஒப்புதல் வேண்டும். மாநிலத் தேர்வாணைக்குழு உறுப்பினர் மற்றும் தலைவர் நியமனங்களில் முதலமைச்சர் தலைமைச் செயலரைக் கலந்தாலோசிக்கிறார். நடத்தை விதிகள் முறையாகப் பின்பற்றப் படுத்துதலைக் கவனிக்கிறார். ஒழுங்குப் பிரச்சனைகளில் தலைமைச் செயலரின் முடிவுகளை முதலமைச்சர் அங்கீகரிக்கிறார்.

8. மாநிலங்களில் பணிபுரியும் அகில இந்தியப் பணிப் பிரிவினரின் ஆண்டு அந்தரங்கக் குறிப்புகளை எழுதுகின்றார். அதுபோன்றே செயல் மற்றும் திறன் பற்றிய குறிப்புகளையும் எழுதுகின்றார்.

9. சில மாநிலங்களில் லோக் ஆயுக் தாவை நிறுவ முதலமைச்சருக்கு தலைமைச் செயலர் ஆலோசனை தருகின்றார்.

10. பணியாளர் நலன் மற்றும் மாநில அதிகாரிகளின் பணிகளின் தன்மை ஆகிய விஷயங்களில் தலையிடலாம்.

11. பயிற்சி மற்றும் செயல் மேலாண்மை ஆகியவற்றிற்கு மாநில சிலில் துறை அதிகாரிகளைப் பொறுத்தவரை அவரே பொறுப்பாளி.

12. பொது நிர்வாகத்தில் அவருக்குப் பல கடமைகள் உள்ளன. அ. அயல் அல்லது உள்நாட்டுப் பிரமுகர்கள் மாநிலங்களுக்கு வரும் போது அவர்களுக்குத் தேவையான செயல்களைச் செய்கின்றார். ஆ. பதிப்பு, பரிசுக் ஆகியன தரத் தேர்ந்தெடுக்கும் குழுவின் தலைவராக அமர்கின்றார். இ. சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுக்கான சொத்து மற்றும் நஷ்ட ஈடு போன்ற செய்திகள் தலைமைச் செயலருக்கு அனுப்பப்பட்டு பின்னர் முதலமைச்சருக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. ஈ. மாநிலங்களுக்கிடையிலான தகராறுகளைத் தீர்க்க முற்படுகின்றார். உ. பணி விதிமுறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்த அவர் முயற்சி எடுத்தாலும் இறுதி முடிவினை அமைச்சரவையே மேற்கொள்ள வேண்டும். ஊ. மாநில அரசின் அரசு ஊழிகள் அவருடைய பெயரில் செயல்படுகின்றன. எ. கெஜட் பதவியில்லாத அதிகாரிகளுக்கான சமூகப்பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கான கொடைகள் அவர் மூலமாக முதலமைச்சருக்கு

தரப்படுகின்றன. ஏ. அரசுக் கட்டிடங்கள் அரசுப் பணியாளர் விடுதிகள் போன்றவை அவருடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன.

இவ்வாறு அவருடைய பணிகள், கடமைகள் மிக முக்கியமானவைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

நிர்வாக ஒருங்கிணைப்பாளர்:

ஆட்சித்துறைத் தலைவராகையால் பல துறைகளையும் ஒருங்கிணைக்க வேண்டியவராயுள்ளார். சிக்கல்களைக் களைத்து, பணிகள் முன்ப்பாடிவற்றிச் செயல்படுத்தப்படவும், அதிகாரிகளின் கட்டுறவுகளைப் பெறவும், தமது உடற்பணியாளர் மற்றும் சிற்றலைப்பணியாளர்களை ஒருங்கிணைத்து செயல்படச் செய்யவும் அவர் கடமைப்பட்டவர். தமது நெய்ப்பு பணிகளால் செயல்கள் தடையின்றி நடக்கச் செய்கிறார். மூன்று நிலைகளில் அந்த ஒருங்கிணைப்பு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

(i) மைய, மாநில அரசுகளுக்கிடையிலானது.

(ii) மாநில உள்கட்ட நிலை

(iii) பிற மாநிலங்களுடனான தொடர்பு நிலை

(i) மைய மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகளுக்கான பாலமாகிறார். திட்டமிடல், நிதி, தனிநபர் மேலாண்மை, ஆகிய இவற்றில் தொடர்பு ஏற்படுத்துகின்றார். நடுவணரசுப் பணியமைப்புகளுடன் தெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு மாநிலத் தேவைகளை நிறைவு செய்கின்றார். அமைச்சர் செயலர், உள்துறைச் செயலர், திட்டச்செயலர் மற்றும் தனிச் செயலர்களுடன் கலந்து தனது பணிகளை ஆற்றுகின்றார். மைய அரசு திறவும் குழுக்கள் மூலமாக ஒருங்கிணைப்பு ஏற்பட வகை செய்கின்றார்.

(ii) நடுவணரசு நடத்தும் மாநிலச் செயலர்கள் மாநாட்டில் பங்கேற்று தமது கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றார். இம்மாநாடு டெய்லிவில் அமைச்சரவைச் செயலர் தலைமையில் நடைபெறும். பொதுவான கருத்துக்கள் மாநாட்டில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. அது தரும் கூட்டு முயற்சியான திட்டங்கள் மாநிலங்களில் செயல்படுத்தப்படுகின்றன.

(iii) 1956-ஆம் ஆண்டின் மாநிலச் சீரமைப்புச்சட்டப்படி பிராந்திய அளவில் குழுக்கள் நிறுவப்பட்டன. மத்திய உள்துறை அமைச்சர், மாநில முதலமைச்சர்கள், திட்டக்குழுவினால் பரிந்துரைக்கும் ஒருவர், அவைத்து மாநிலங்களின் தலைமைச் செயலர்கள், மாநிலங்களின் வளர்ச்சிக் கமிஷனர் ஆகியோர் அதன் உறுப்பினர்கள், தலைமைச் செயலர்கள் மாநில மாநி அவ்வமைப்பின் செயலர்களாக பணியாற்றுகின்றனர். கூட்டாட்சி அமைப்பின் பிரிவுகளாக அவை செயல்படுகின்றன.

a. மாநிலங்களிடையே கூட்டுறவு அடிப்படையில் வளர்ச்சித் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துகின்றனர்.

b. மைய, மாநில அரசுகள் தமது கருத்துக்கள், அனுபவங்கள், ஆகியவற்றைப் பகிர்ந்து கொண்டு ஒரே சீரான கொள்கைகளை உருவாக்குகின்றன.

c. மாநிலங்களுக்கிடையிலான சிக்கல்களைத் தீர்க்கின்றன. அக் குழுக்கள் ஒரே சீரான கால கட்டத்தில் கூடுவதில்லை. எனவே அவை செயலிழந்த அமைப்புகளாகவே உள்ளன. ஆயினும் இத்தகைய மாநாடுகள் மற்றும் குழுக்கள் வாயிலாக தலைமைச் செயலர், மைய-மாநில அரசுகளுக்கிடையில் ஒருங்கிணைப்பை உருவாக்குகின்றார். மாநிலங்களுக்கிடையிலும் அவை ஏற்படுத்தப்படுகின்றன.

மாநிலங்களின் எல்லைகளைப் பற்றிய சிக்கல்களையும் தீர்த்து வைக்க தலைமைச் செயலர் உதவுகின்றார். மின்சாரம் மற்றும் தண்ணீரைப் பகிர்ந்து கொள்ளுவதற்கும் உதவி செய்கிறார். அவற்றை முதலமைச்சருக்குத் தெரிவிப்பதும் அவரது கடமையே.

மாநில ஒருங்கிணைப்பு:

தனது பணி மற்றும் மதிப்பு காரணமாக மாநில நிர்வாகத்தில் ஒருங்கிணைப்புதனை ஏற்படுத்துகின்றார் செயலக நிர்வாகத் தலைவர். பல செயலகங்களைக் கொண்ட துறைகளும் அவரால் ஒருங்கிணைக்கப்படுகின்றன. பல செயலகங்களின் தலைமைப் பதவியிலுள்ளார். அனைத்துத் துறைகளின் செயல்களையும் மேற்பார்வை செய்கிறார். அவரே அமைச்சரவைச் செயலர். அனைத்து கழகப் போக்குவரத்துகளும் அவர் மூலமாகவே நடக்கின்றன. அவரது ஒருங்கிணைப்புப் பணிகளால் பணிகளில் ஒருமித்த செயல்பாடு ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. சீரான கொள்கைகள் வகுக்கப்படுகின்றன. பல துறைச் செயலர்களின் கூட்டங்களிலும் பங்கேற்கின்றனர். திட்டமிடல் மற்றும் வளர்ச்சி ஒருங்கிணைப்பு குழுக்களின் தலைவர். பெரும்பாலும் ஒற்றுமையாக முயற்சிகளை வெற்றியடையச் செய்கிறார்.

பிராந்திய மற்றும் மாவட்ட அளவுகளில் மூத்த நிலையிலுள்ள அலுவலர்களைக் கூட்டி ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்துகின்றார். அவற்றில் மாவட்ட ஆட்சியாளர்கள், துறைத் தலைவர்கள் காவல்துறை மேலாளர்கள் ஆகியோரும் பங்கேற்கின்றனர்.

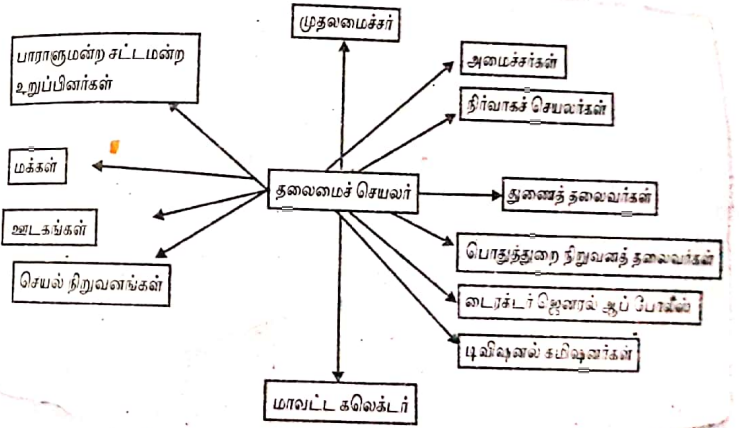
தலைமைச் செயலரின் பணிப்பாங்கு:

தமது ஆற்றல் மிகுந்த தொடர்புகளால் பல துறைகள் மற்றும் பிரிவினரையும் ஒருங்கிணைத்து பணிக்குழுவை மேம்படுத்துகின்றார். முதலமைச்சர், அமைச்சர் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் போன்ற அரசியல்வாதிகளுக்கு இடையில் நிர்வாகப் பணியாளராகத் தலைமைச் செயலர் இயங்குகின்றார். அவரது தனித்த ஆற்றல், திறமை, அறிவுத்திறன், ஆளுமைப் பண்பு மூலம் தனது பணிகளை

சிறப்பாக இயக்குகின்றார். அவருடைய பணிகள் ஒரு தொழில் நுட்ப ஊழியரின் பணி அல்ல. அவர் பொறியாளரோ முதல்தலை மாஜிஸ் திரேட்டோ அல்ல. ஆனால் அரசுப் பணியாளருள் ஒர் அங்கம் வகிக்கிறார். மக்களாட்சிப் பிரிவின் தனிப்பிரிவு, தலைமை அமைச்சருக்குத் தேவையான ஆலோசனை களை வழங்கி அமைச்சர்களின் கொள்கைகள் நடைமுறைப் படுத்தப்பட வழி வகுக்கின்றார். முதலமைச்சரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவராய் அரசுச் செயலர்கள் நடைபெற உதவுகிறார். அவரது தனித்த டுபுவம், தொலை நோக்கு மற்றும் பாங்கு முதலியன அவருக்கு வலுவூட்டுகின்றன.

மாநிலச் செயலகம்:

ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு செயலகம் உண்டு. அது மாநில நிர்வாகப் பொறுப்பு அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. அது பல துறைகளையும், செயல்களையும் உடையது.

மாநில செயல்கள் பல துறைகளாய் இயற்றப்படுகின்றன. எனவே செயலகம் பல துறைகளின் தொகுப்பு. அமைச்சர்கள் அத்துறைக்கு பொறுப்புடையவர்கள். அவற்றின் செயல்களுக்காக சட்டமன்றங்களில் பதில் சொல்ல வேண்டியவர்கள். அவருக்குக் கீழ் பல துறைகளிலும் சிவில் பணியாளர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் மேலதிகாரிகள், அரசியல் பொறுப்புடையவர்கள் ஆகியோரின் கொள்கைகளைச் செயல்படுத்துகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக விவசாயத்துறைக்கு விவசாயத்துறைச் செயலர் உள்ளார். விவசாயத்துறை தெறியாளர் அதன் உண்மைத் தலைவராக இயங்குகின்றார். ஆனால் அவர் செயலரின் கீழ் பணிபுரிகின்றார். அவைத்துத் துறைகளிலும் நிர்வாகப் பிரிவுகள் கிடையாது. நிதி, தனிநபர், திட்டமிடல், நிர்வாக

சீர்திருத்தம், சட்டம் போன்ற துறைகள் முதலியன இத்தகைய அமைப்புகளை உடையவை.

துணைத்தலைவர்துறையில் நிபுணராவார். செயலர் பொதுமைத் தன்மை கொண்ட சிவில் பணியாளர். மிகக்குறைவான செயலகங்கள் சிறப்புப் பணியாளர்களைக் கொண்டுள்ளன. செயலர்களின் எண்ணிக்கையை விட செயலகங்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கும். பொதுவாக ஒரு செயலரிடம் ஒருதுறைப் பொறுப்பு மட்டுமே தரப்பட்டிருக்கும். நீதி மற்றும் உள்துறை போன்றவற்றில் ஒரு செயலர் மட்டுமே உண்டு.

செயலகத் துறையானது செயலரை உள்ளிட்ட ஒரு நிர்வாக அமைப்பு. குறிப்பிட்ட மாநிலப் பொறுப்புகளை உடையது செயலகம். அதன் செயலகத்தைத் தனிப்பட்ட செயல்முறை வதிகள் உண்டு. செயலகம் பல துறைகளைக் கொண்டது. மாநிலங்களுக்கு மாநிலம் துறைகளின் எண்ணிக்கை வேறுபடும். ஆனால் அனைத்து மாநிலங்களிலும் பொது நிர்வாகம், உள்துறை, நிதி, விவசாயம், பொதுப்பணி, தொழில், நீர்ப்பாசனம், பொது மருத்துவம் (சுகாதாரம்), கல்வி, சட்டம், திட்டம், தகவல் தொடர்பு, கிராமப்புற வளர்ச்சி போக்குவரத்து மற்றும் வருவாய் போன்றவற்றிற்கான துறைகள் செயல்படுகின்றன.

மாநிலங்களின் தேவைகளுக்கேற்ப புதிய துறைகள் ஏற்படலாம். அவை நிர்ந்தரமானவையாகவோ அல்லது குறிப்பிட்ட காலத்திற்கோ இயங்குபவை ஆகும். குறிப்பாக சிக்கலில் சமயத்துறை தனியாக உள்ளது. வளர்ந்து வரும் மாநில இணைவு அமைப்புகள் காரணமாக ஓரிசாவில் தனித்துறை உருவாக்கப்பட்டு பின்னர் பல துறைகள் உருவாக்கப்பட்டதால் அது மறைந்து விட்டது.

மாநிலத்துறைகளை உருவாக்குதல், இணைத்தல், பிரித்தல், கூடுதல் பொறுப்புகளைத் தருதல் முதலியன பொது நடைமுறைகளாகும். இந்தியாவில் இத்தகைய மாற்றங்களுக்கு அத்தகைய செயல்முறையில்லை. நிர்வாகத் தலைமையின் முடிவுப்படி துறையை உருவாக்கல், இணைத்தல், கலைத்தல் போன்ற நிகழ்வுகள் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக கல்வித்துறையில் ஆரம்ப, உயர்நிலை, மேல்நிலை, தொழிற் கல்வி எனப்படும் பிரிவுகள் உள்ளன. பல சிறப்புத்துறைகளும் செயல்படுகின்றன. முதலமைச்சரின் செயலகம், அமைச்சரவைச் செயலகம், தலைமைச் செயலரின் அலுவலகம் போன்றவை தனித்தனியாகவும் கொள்கைகளை உருவாக்கக் கூடியவையாகவும் செயல்படுகின்றன. அவற்றை தலைமைச் செயலர்கட்டுப்படுத்தி ஒருங்கிணைத்துச் செயல்படச் செய்கின்றனர்.

துறையிலுள்ள அனைத்து அமைப்பு நிறுவனங்களும் ஒரே மாநில யானவை. அவை செயலரின் கீழ் இயங்கும். அவருக்கு கூடுதல், இணை, துணை உதவி மற்றும் சிறப்புச் செயலர்கள் உதவி செய்கின்றனர். ஆனால் பல மாநிலங்களிலும் அவர்கள் பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இராஜஸ்தானில் ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரி தலைமை ஊதிய வேறுபாடுகளும் உண்டு. பெரும்பாலும் பணிநிலையில் சூத்தவர்களுக்கே அப்பதவி தரப்படுகின்றது. பலதரப்பட்ட படிநிலைகளில் உள்ள செயலர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் பெரிதும் ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகளாவர். அவர்களுள் ஒரு சிலரை சிறப்புப் பணிகளில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர்.

செயலகத்தின் பணிகள் :

செயலகம் இந்திய மாநிலங்களில் கீழ்க்காணும் பணிகளை ஆற்றுகின்றது.

1. மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்களின் உறைவிடம் செயலகம். இது அமைச்சர்களுக்குத் தனியாகவும் கூட்டுப் பொறுப்பிலும் உதவுகின்றது. மாநில நிர்வாகம் மற்றும் கொள்கைகளை உருவாக்குதல் ஆகியவற்றிற்கு செயலகம் உதவுகின்றது.
2. சிந்தனை மற்றும் செயல் அமைப்பாக மாநிலங்களில் செயல்படுகின்றது. அனைத்துக் கொள்கைகளும் புள்ளிவிபர அடிப்படையில் உருவாக்கப்படுவதால் செயலகமானது புள்ளிவிபர வங்கியாகவும் இயங்குகிறது. தகவல்களைச் சேகரித்தல், பிரித்தல், ஆய்வு செய்தல், தேவைக்கேற்ப பகிர்நித்தல் முதலிய பணிகளும் ஆற்றுகின்றன.
3. நிர்வாக ஒருங்கிணைப்பு அமைப்பு. திட்டமிடல், நிதி, பொது நிர்வாகம் போன்றவற்றில் ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.
4. பல துறைகளும் வழிகாட்டி இணைத்து செயல்படச் செய்தல்.
5. அரசாங்கக் கொள்கைகள் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்த வகை செய்கின்றது.
6. வழிகாட்டல். ஆலோசனை நல்க, கட்டுப்படுத்த பலவித விதி முறைகளை உருவாக்குகின்றது. அரசாங்கம் தனது பணிகளை மதிப்பீடு செய்ய உதவுகிறது. பொது நிறுவனங்களின் செயல்களை மதிப்பிடுகின்றது.
7. சட்டமியற்றும் பணிகளில் ஈடுபடுகின்றது. அமைச்சர்களுக்கு சட்ட முன்வரைவு, விதிமுறைகளை உருவாக்க, நிதிக்கட்டுப்பாட்டு கொள்கை மற்றும் வழிமுறைகளை ஏற்படுத்த உதவி செய்கின்றது.
8. மாநில அரசின் செயல்களின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. மைய, மாநில அரசுகள் செயலகத்துடன் தொடர்பு கொண்ட பின்புதான் பிற நிறுவனங்களைத் தொடர்பு கொள்ள முடியும்.

மாநில அரசுகள் உருவாக்கிய விதிமுறைகளையொட்டி செயலகங்கள் பணிபுரிகின்றன.

a. பொது நிர்வாகக் காரியங்கள் :

செயலகம் இதனைப் பொறுத்தவரை கீழ்க்காணும் பணிகளை

ஆற்றுகின்றன. 1. பொதுக்கொள்கைகள் பற்றியவை. 2. பலதுறைகளுக்கிடையில் ஒருங்கிணைப்பை உருவாக்குதல். 3. சட்ட முறைப்படி விதிமுறைகள், திருத்தங்கள் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துதல், செயலில் இருக்கும் விதிமுறைகளில் மாற்றங்களை உருவாக்கிச் செயல்படுத்துதல். 4. விதிமுறைகளில் மாற்றங்களை உருவாக்குவதற்குத் தொடர்பு கொள்ளல். 5. புதிய திட்டங்களை உருவாக்கி களுடனும் கழகத் தொடர்பு கொள்ளல். 6. புதிய திட்டங்களை உருவாக்கி அமுல்படுத்துதல். இருக்கக்கூடிய சட்டங்களில் தேவையான மாற்றங்களை கொண்டு வருதல். 7. திட்டங்கள் மூலமான செயல்களின் நடைமுறைகளை மதிப்பீடு செய்தல். 8. திட்டங்களை அறிக்கைகள், துறை மேலாளர்களின் சுற்றுப் பணியை அறிக்கை ஆகியவற்றை மேற்பார்வையிடல். 9. அகில இந்திய அளவில் மாநாடுகளை மாநில அளவுகளில் நடத்துதல். 10. பொதுக்கணக்குக் குழு, மதிப்பீட்டுக்குழு மற்றும் பிற பராமுனை, சட்டமன்ற வினாக்களுக்கு பதிலளித்தல். 11. அதிகார ஒப்படைப்பு, 12. தலைநகர் மற்றும் பிறபகுதிகளில் இடமாற்றங்களை உருவாக்குதல் 13. அரசாங்கப் பணிகளின் மாற்றம், மேல் முறையீடு ஆகியவற்றைக் கவனித்தல்.

b. நிதி பற்றிய செயல்கள் :

1. நுட்பமாக ஆராய்ந்து மாநிலத் துறைகளின் நிதிநிலை அறிக்கைகளை ஒப்புக்கொள்ளல். கணக்குகளைச் சோதித்தல், பண ஒப்படைப்பு, துணை மானியங்கள் வழங்குதல். 2. செலவுகள் பற்றிய புதிய தேவைகளை ஆய்வு செய்தல். 3. அனைத்து அதிகாரிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட செலவுகளுக்கு ஒப்புதல் அளித்தல். 4. தற்செயல் நிதியிலிருந்து செலவுகளுக்கு பணம் ஒதுக்குதல், 5. துறைத் தலைவர்களுக்கு அப்பாற்பட்டுள்ள தேவையற்ற செலவுகளை நீக்குதல். தணிக்கைத்துறையின் எதிர்ப்புகளுக்கு முடிவு செய்தல்.

c. பணி விஷயங்கள் :

1. பணி விதிமுறைகள் அவற்றில் திருத்தங்கள் ஆகியவற்றை ஒப்புக் கொள்ளுதல். 2. மூத்த பிரிவுகளுக்கான நியமனம், பதவி உயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுங்கு நடவடிக்கையை கெஜட் அதிகாரிகள் மீது மேற்கொள்ளல். 3. மாநில நிர்வாகத்திற்கான ஆரம்பப் படிநிலை அலுவலர்கள் நியமனம். அவர்களின் தவறுகளுக்கான தண்டனைகளைத் தீர்மானித்தல். 4. புதிய பதவிகளை உருவாக்குதல், அவற்றின் விரிவாக்கம் தொடர்ச்சி, மறுபடி பதவி யிலமர்த்துதல், இராஜினாமா, சிறப்பு ஊதியம், படிகள், ஒய்வூதியம் ஆகியவற்றை துறைத் தலைவர்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் முடிவு செய்தல்.

செயலக நிர்வாகம்:

செயலக நிர்வாகம் பல துறைகளாகவும் அவை பல பிரிவுகள் மற்றும் குழுக்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கான விதிமுறைகளின் படி செயலகப் பணிகள் நடைபெறுகின்றன. செய்முறை விதிகளின் படி துறைகள்

செயல்படுகின்றன. அவை மாற்றப்படலாம்; இணைக்கப்படலாம்; நீக்கப்படலாம்; புதிய துறைகள் உருவாக்கப்படலாம். தலைமைச் செயலகம் அதன் நிர்வாக அதிகாரியாவார். ஒவ்வொரு துறையின் அமைச்சர் தனது துறை செயல்படுவதற்கான ஆணைகளை முறையாகப் பிறப்பிக்கின்றனர். துறையின் பணிகளும் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டவை.

ஒவ்வொரு துறையின் செயல்களுக்கு தனிப்பட்ட சிறப்பு மற்றும் பொது விதிமுறைகள் உள்ளன. இத்தகைய முறையமைவுகள் மாநிலங்களின் தன்மைகளுக்கேற்ப வேறு படுகின்றன. துறைக்கான அமைச்சர்கள், அமைச்சரவை முடிவுகளின் படி கொள்கைகள், விதிமுறைகள் ஆகியவற்றை வகுத்து துறைச் செயலர் மூலம் கொண்டு செலுத்துகிறார். அடிப்படை விதிகள், நடத்தை விதிகள் போன்ற விதிமுறைகள் செயலகத்தின் அனைத்துத் துறைகளுக்கும் பொருந்தக் கூடியவை. அமைச்சரவைச் செயலகம், பொது நிர்வாகம் ஆகியன முதலமைச்சரின் கைகளில் இருக்கும். அவர் தலைமைச் செயலரின் கருத்துப்படி தனது செயல்களை நடத்திச் செல்லுவார்.

திட்டமிடும் துறை செயலக நிர்வாகத்தில் முக்கியமானது துறைச் செயலர்கள் ஐ.ஏ.எஸ் அலுவலர் களாக இருப்பர். பணி மூப்பு காரணமாக பதவி உயர்வு பெற்றவர்களும் செயல்படுவர். ஏற்கனவே கண்டது போல் செயலகம் மட்டத்திலும் பல படி நிலைகளில் இருப்பர். துறையில் செல் அல்லது அறை எனப்படும் பல படி நிலைகளில் இருப்பர். துறையில் செல் அலுவலர்களிடம் இருக்கும். முக்கியமானவை செயலரின் தேர் பார்வையில் இயங்கும். செயலகத் துறைகள் எப்போதும் மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப் படலாம். அதிகாரிகள் சார்ந்த, இணைப்பு சார்ந்த, தேர்முகப் பணியாளர் சார்ந்த பல பிரிவுகளை உள்ளிட்டே செயலக நிர்வாகம்.

தேவையான அளவு அதிகாரிகள், அலுவலர்களைப் பல படி நிலைகளில், அதிகார வரம்புகளுக்குட்படுத்தப்பட்டு நியமிக்கப்படுவர். அதனால் கால விரயம், கால தாமதம் தவிர்க்கப்படும். குறிப்பாக மாநிலத் தலைமைச் செயலகம் தன்னிச்சைப் பணிகள், ஒப்படைப்புப் பணிகள் நிர்வாகப் பணிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு செயல்படும். தேவை, காலம், அரசியல் மாற்றம் முதலியன மாநிலச் செயலக நடைமுறைகளை உடனடியாக மாற்றமுடியாது. துறைகள் முறைமை, வளர்ச்சி மற்றும் அமைப்புத் தன்மை என மூன்று அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டவை. செயலகப் பணித்துறைகள் அந்தந்த மாநிலங்களின் தேவைகளின் பின்னணியில் இயங்கும்.

இணைச் செயலர், துணைச் செயலர், கீழ்நிலைச் செயலர் போன்றவற்றின் பணிகள் முறையாக வகுக்கப்பட்டவை.

செயலக நிர்வாகச் சிக்கல்கள்:

செயலக நிர்வாகம் என்பது பல அறை கூல்களைச் சந்திக்க வேண்டிய தாயுள்ளது. பணிகளைப் பகிர்ந்தளித்தல், நடைமுறைப்படுத்துதல், முடிவு

செய்தல், போன்றவற்றில் அடிக்கடி சிக்கல்கள் எழலாம். அச்சிக்கல்கள் கீழ்க்காண்பனவாகும்.

1. புதிய அரசுகள் ஏற்படுகையில் உருவாகும் கொள்கை மாற்றங்களால் பழைய முறைகளை மாற்றவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படும். மக்களாட்சி அமைப்பில் இது ஒரு நிரந்தரச் சிக்கலாகும். எனவே நிர்வாகப் பிரிவினர் புதிய சூழல்களுக்கு ஏற்பத் தம்மை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். புதிய முதலமைச்சர் மற்றும் பிறதுணை அமைச்சர்களின் நம்பிக்கையைப் பெறுதல் கடினமானது. அத்துடன் அவர்களுடன் இணைந்து செயல்பட வேண்டிய நேரத்தில் அரசியலமைப்பு, அரசுச் சட்டவிதிகள், நடுவணரசின் கொள்கைகள் ஆகியவற்றை நினைவிற்கொள்ள வேண்டியதாயுள்ளது.

2. பணியாளர் பயிற்சி, மாற்றம், ஊதியம், பதவி உயர்வு போன்றவற்றிலும் சிக்கல்கள் எழலாம். அப்பணியாளர்களை இடமாற்றம் செய்யும் போது பணிநிலை ஊதியம் முதலியவற்றில் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. புதிய பணி நிலைகளுக்கு பணியாளர்கள் மாற்றப்படும் போது பயிற்சியின்மை, பணியைத் தெரிந்து கொள்ள காலதாமதம் போன்ற முறைகள் எழுகின்றன.

3. செயலகமானது அதிக அளவில் அதிகாரப் போக்கில் செயல்படுகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டும் உள்ளது. நிர்வாகத் துறைத்தலைவர்கள் தாம் செயலக அதிகாரிகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதாகவே எண்ணுகின்றனர். செயலகப் பிரிவினர் மற்றும் அமைச்சகப் பிரிவினர் ஆகியோரிடையே ஒற்றுக்கிணைப்பு நோக்கில் சிக்கல்கள் எழுகின்றன.

செயலகம் கொள்கையடிப்படையில் செயல்பட்டு, வழிகாட்டியாக இயங்குகினால் அமைச்சகப் பிரிவினரிடையே நம்பிக்கையைப் பெறலாம்.

4. செயலகத்தின் முன்னணித் தன்மை காரணமாக செயலகப் பணியும், பணியாளர்களும் மதிப்பு மிகுந்தவர்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர். அதனால் துறைத் தலைவர்கள் செயலகப் பணிகளுக்குச் செல்ல விரும்புகின்றனர். மேலும் துறைப் பணிகளில் மக்களாட்சி நோக்கில் கடுமையாகப் பணியாற்ற வேண்டியநிலை உள்ளது. ஆனால் அதற்கான மதிப்பு இருப்பதில்லை. செயலகப் பணியாளர்களுக்கு சமூக அளவில் பல வசதிகள் கிடைக்கின்றன. அவர்களுக்கு பதவி உயர்வு, பணிமாற்றம் எளிதில் பெற வாய்ப்புகள் உண்டு. இவை பிரரால் ஏற்கமுடியாதவையாயுள்ளன.

5. செயலக அளவில் முடிவெடுத்தல் என்பதும் மிக மெதுவாகவே நடைபெறுகின்றது. அது பலதரப்பட்ட நடைமுறைப்படிநிலைகளைக் கடக்க வேண்டியதாயுள்ளது. ஆயினும் அரசாங்கம் பல சூழல்களை நிறுவி செயல்களைத் துரிதப்படுத்தவகை செய்துள்ளது. ஆனால் இந்த முறையானது மாநிலங்களுக்கு மாநிலம் மாறுபடுகின்றது. இவை கட்டாயமாகச் செயல்படுத்தப்பட்டாலும் அதிகார வர்க்கத்தினால் முழுமையாக ஏற்கப்படுவதில்லை.

6. அரசாங்கத்துறைகளின் எண்ணிக்கைப் பெருக்கம் காரணமாக அலுவல்கள் அதிகரித்துள்ளன. அரசாங்கத்தின் செயலகமும் அதற்கேற்ப பலதரப்பட்ட பணிகளை விரிவாக மேற்கொள்ள வேண்டியதாயுள்ளது. அது செயலக வழியாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. அதற்காக விரைந்து செயல்பட்டு தாமத நிலை தவிர்க்கப்பட வகை செய்யப்படுகின்றது. அவற்றின் மீது முடிவு செய்யும் மேலதிகாரிகளின் தாக்கம் எளிதில் ஏற்படுத்தப்படலாம்.

இவ்வாறு மாநில தலைமைச் செயலகம் பற்றிப் பல மாறுபட்ட நிலைகள் உள்ளன. கொள்கைகளை உருவாக்குதல், சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துதல், ஒருங்கிணைத்தல், குறைகளைக் களைதல், மைய - மாநில உறவுகளைச் சீராக்குதல், திட்டமிடல், அரசாங்கப் பணிகளையும் துறைகளையும் மேற்பார்வையிடல் என்ற செயல்களால் அது ஒரு உயர்மட்டக் குழுவாக மதிக்கப்படுகின்றது. நேர்மறையான, கட்டமைப்புடன் கூடிய தீர்க்கமான செயற்பாடுகளுடன் அது செயல்பட்டு நிர்வாகத்தை நெறிப்படுத்தலாம்.

20. கிராம, நகர்ப்புற உள்ளாட்சி நிர்வாகம் (RURAL AND URBAN LOCAL GOVERNMENT)

1991-ஆம் ஆண்டின் மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி மொத்த மக்கள் தொகையில் 25.7 விழுக்காட்டினர் நகர்ப்புறங்களில் வாழ்ந்தனர். அதாவது 21.71 கோடி மக்கள் நகர்ப்புறப் பிரிவினர். நகர்மயமாதல் என்பது இடையூறு இடையாலிவியில் நடைபெறும் செயலாகும். வறுமை, வேலையின்மை போன்ற காரணங்களால் கிராமப்புற மக்கள் நகரங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர். தொழில் மயமாதல் நகரங்களின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயின. அத்துடன் போக்குவரத்து வசதிப் பெருக்கம் மக்கள் நடமாட்டத்திற்கு ஆதரவாயிருந்தன. கிராமப்புறங்களை விட நகர்ப்புறத்தில் வாழ்க்கை வசதியுடன் மேம்பாடு டையதாக இருந்தது. பொருளாதாரம், கல்வி, சுகாதாரம் ஆகியன மேம்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவில் நகர்ப்புற வாழ்க்கையில் வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி, ஏழ்மை, பணக்காரத்தன்மை, சேரிகள், மாளிகைப்புரங்கள், அறியாமை, கல்வி வளர்ச்சி தலப்பிரிவினர், தேசிய மற்றும் சர்வதேசப் பிரிவினர் நம்பிக்கை, அவநம்பிக்கை என்ற பலமாறுபட்ட தன்மைகள் உள்ளன. சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பண்புடையவர்களின் தாக்கங்கள் மேலோங்கி யுள்ளன. வாழ்க்கை மேம்பாடு நகரங்களில் உள்ளது என்ற மனப்பான்மை விரிவடைந்துள்ளது. இவற்றால் நிர்வாகத்துறைக்கு எண்ணற்ற அறை கூவல்கள் எழுந்தன. அதனால் நகர்ப்புறங்களின் மேலாண்மை, வளர்ச்சி முதலியன பற்றி எண்ண வேண்டிய கட்டாயம் எழுந்தது. எனவே உள்ளாட்சி நிர்வாகம் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு முன் நகர்ப்புற நகர அரசுகளின் தோற்றம் பற்றியும் அறிய வேண்டும்.

சுதந்திரத்துக்கு முன்பு:

இந்தியாவில் நகராட்சி நிர்வாகம் என்பது 1687-ல் தோன்றியது. அவ்வாண்டில் சென்னையில் முனிசிபல் கார்பரேஷன் நிறுவப்பட்டது. பொருளாதாரச் சமையை தல நிறுவனங்களுக்கு தல நிர்வாகக் குழுக்களுக்கு மாற்றப்பட வகை செய்தது. 1720-ல் வெளியான அரசின்பட்டயமானது மேல்

நீதிமன்றம் ஒன்றை நிறுவ வழி வகுத்தது. அவை சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா நகரங்களில் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. 1850-ல் ஒரு சட்டம் மூலம் ஆங்கில ஆட்சியுடைமைப் பகுதிகளில் தல குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. அதன் மூலம் பொதுச்சுகாதாரம் மேம்படுத்தப்பட வழி செய்யப்பட்டது.

1870-ல் மேயோவின் தீர்மானம் நகராட்சி அமைப்புகள் வலுவூட்டப்பட வேண்டுமென்றது. அவற்றுள் இந்தியர் தொடர்பு மேம்படச் செய்ய வேண்டுமெனப்பட்டது. 18மே, 1852-ல் வெளியான ரிப்பன் தீர்மானம் இந்திய தல சுய ஆட்சியின் மாபெரும் சாசனம் எனப்பட்டது. ரிப்பனும் "இந்திய தல சுய ஆட்சியின் தந்தை" எனப்பட்டார். தல சுய ஆட்சி நிறுவனங்களுக்கு உயிருட்ட வேண்டுமென்றார். தல ஆட்சி நிர்வாக அமைப்புகள், பொருளாதார பன்முகப்படுத்துதல் தேர்தல்கள் மூலம் தல சுய ஆட்சி அமைப்புகளை இயங்கச் செய்தல் அவற்றில் அதிகார முறையைக் குறைத்தல் போன்றவை உருவாக்கப்பட வேண்டுமெனப்பட்டது.

ஆனால் நிர்வாக இயந்திரத்தின் எதிர்ப்புகளால் இவை செயல்பட வில்லை. டெபுடி கமிஷனர்களின் ஆதிக்கப் போக்கு, கர்லான் பிரபுவின் எதிர்ப்புணர்வு ஆகியவை தல சுய ஆட்சி நிறுவனங்கள் வளர்ச் செய் வில்லை. சீர்திருத்தத்தை விரும்பியவர்கள் பதவியிலிருந்து சென்றபின் அவர்களது சீர்திருத்தங்களும் மறைந்து விட்டன.

1907-ல் உருவாக்கப்பட்ட பன்முகப்படுத்தலுக்கான அரசுக்குழு தல சுய ஆட்சி நிறுவனங்களின் தோல்விக்குக் காரணங்களை ஆராயலாயிற்று. அலுவலர்களின் கட்டுப்பாடு, குறுகிய வாக்குரிமை, கல்வியறிவின்மை, ஈடுபாடுள்ள பணியாளர்கள் இல்லாமையும் காரணங்களாயின. அத்தகைய அமைப்புகளின் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும். அவருக்கு அதிக அளவில் பொருளாதார சுதந்திரம் தரப்படவேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரப் பற்றற்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை பெரும்பான்மையாக இருக்க வேண்டும். 28 ஏப்ரல், 1915-ல் இந்திய அரசு வெளியிட்ட தீர்மானம்.

மேலே சொல்லப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றது. தேர்வு முறையானது மாற்றங்களில்லாமல் பழைய முறையிலேயே இருந்தமையால் புதிய மாற்றங்களை உருவாக்க முடியவில்லை. 1910-ல் முஸ்லீம் லீக் அமைப்பு, நகராட்சிகளை சமுதாய நோக்கில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதும் முட்டுக்கட்டையாயிற்று. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சில நகராட்சிகள் சமுதாய ஒற்றுமையைத் தகர்த்தன.

1919-ஆம் ஆண்டின் மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தச் சட்டப்படி இரட்டையாட்சி உருவாக்கப்பட்டது. தல சுய ஆட்சித்துறை மாற்றப்பட்ட துறையாக மாநிலத்தின் அமைச்சரிடம் விடப்பட்டது. தல ஆட்சி நிறுவனங் களின் வரிவசூல் அதிகாரம் அதிகரிக்கப்பட்டது. வாக்குரிமையைக் குறைத்தது. நியமன உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைத்தது.

இந்திய நிர்வாக முறை

மாநகராட்சிகளில் இனவாரி பிரதிநிதித்துவம் அதிகரிக்கப்பட்டது. இச்சோதனையானது வெற்றியையும் தோல்வியையும் உடையதாயிருந்தது. தல ஆட்சி நிறுவனங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றன. மக்களுக்கு அறிவையும் ஊட்டியது. இனவாரி, வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் குறையாகும். அது ஒற்றுமையைத் தவிர்த்தது. பயிற்சியில்லாத அமைப்புகளிடம் அதிகாரம் விடப்பட்டதால் இரட்டையாட்சி முறை குடியேற்றமானதாயிற்று. 1935 ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் மாநில கய ஆட்சியை வலியுறுத்தியது. தல ஆட்சியானது மாநிலங்களின் பொறுப்பு எனப்பட்டது. தல நிறுவனங்களுக்கென எவ்வித வரியையும் ஒதுக்கவில்லை. அமைச்சகங்கள் மூலம் நகராட்சி அமைப்புகள் வலுப்பெறச் செய்யப்பட்டன. இரண்டாம் உலகப்போரீம் முயற்சிகளைத் தடை செய்தது.

சுதந்திரத்துக்குப் பின்

ஜனவரி 26, 1950-ல் இந்திய அரசியலமைப்பு அமுலாக்கப்பட்டது. 40 ஆம் பிரிவு பஞ்சாயத்து அமைப்புகள் பற்றிக் கூறியது. ஆனால் நகர்ப்புற அமைப்புகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. இரண்டு கருத்துக்கள் மட்டும்தரப்பட்டுள்ளன. மாநிலப் பிரிவில், நகராட்சி, மாநகராட்சிகளின் அமைப்பு மற்றும் அதிகாரம், மாவட்டக் குழுக்கள், சுரங்க அலுவல்கள் ஆகியவற்றை தல நிர்வாக அமைப்புகளாக அறிவித்தது. கூட்டுப் பட்டியலில் 20ஆம் பிரிவு பொருளாதார சமூகத்திட்டங்கள் நகர்ப்புறத்திட்டங்கள் போன்றவற்றை மைய, மாநிலப்பட்டியல்களில் இணைத்தது. ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களும் நகராட்சியமைப்பில் காணப்பட்ட குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டியது. நகர மயமாக்குதலுக்கான தேவைகளையும் அது சுட்டிக்காட்டியது. மத்திய அரசும் நகர்ப்புற அமைப்புகளின் மேம்பாடு மற்றும் முன்னேற்றத்திற்காக பல குழுக்களை நிறுவியது. அவற்றுள் கீழ்க்காண்பவை முக்கியமானவை.

1. தலநிதி விசாரணைக்குழு (1949-1951) நகர்ப்புறப் பகுதிகளில் வரவிதிப்பு முறைகளை விரிவாக்கம் செய்யவேண்டுமென்றது.
2. வரிவிதிப்பு விசாரணைக்குழு (1953-54) தல அரசுகளுக்காக சிவ வரிகள் ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்ப பரிந்துரைத்தது.
3. நகராட்சிப் பணியாளர்கள் பயிற்சிக்கான குழு, பயிற்சி அமைப்புகள் மத்திய மற்றும் மாநில அளவுகளில் உருவாக்கப்பட்டு நகராட்சிப் பணியாளர்களுக்கு பயிற்சி தரவேண்டுமென்றது.
4. 1963 முதல் 1966 வரை செயல்பட்ட கிராமப்புற - நகர்ப்புறத் தொடர்புக் குழு தன்னுடைய அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தது. நகராட்சியின் அமைப்பு, திட்டம், வரிவிதிப்பு மற்றும் நகரம் அதனைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களுக்கிடையிலான தொடர்பு பற்றி ஆய்ந்தறிந்து தனது முடிவை வெளியிட்டது.

பேராசிரியர் ஜே தர்மராஜ்

5. நகர்ப்புற தல அமைப்புகளின் பொருளாதார வழிவகைகளைப் பெருக்க உருவான அமைச்சர்கள் குழு (1963) வானது நகர்ப்புற அமைப்புகள் தமக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வரிவசூலிப்பதில்லை எனவும், சட்டப்படிவான நகர்ப்புற வளர்ச்சி வாரியங்கள் உருவாக்கப்பட்டு நகரங்களில் வளர்ச்சி ஏற்படச் செய்யவேண்டுமென்றது.
6. நகராண்மைக் கழகப் பணியாளர்களின் பணித்தன்மை பற்றிக் கூறிய குழுவானது (1965-68) மாநில அளவில் நகராட்சி உறுப்பினர் பதவிக்ளான வழிகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றது.
7. நகர்மயமாக்குதலுக்கான தேசியக்குழு (1968) நகர்ப்புற அரசுகள் புத்துயிருட்டப்பட வேண்டுமென்ப பரிந்துரைத்தது.

நகர்ப்புற முன்னேற்றக் கொள்கை

தேசிய நகர்ப்புறமயமாக்கல் கொள்கையானது, புதிய மாற்றங்களை உருவாக்க ஏற்பட்டது. எண்ணற்ற செயல் அமைப்புகள், குழுக்கள் முதலியன இந்திய நடுவணரசினால் அமைக்கப்பட்டு நகர்ப்புற வளர்ச்சி பற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சிறிய மற்றும் மத்திய அளவு நகரங்களுக்கான செயல்முறை சார்ந்த திட்டமிட்ட வளர்ச்சிக்கான முறைமை (1973), நகர்ப்புற முன்னேற்றத்திற்கான குழு ஆய்வு வழிமுறை (1982), வீட்டு வசதியும் நகர்ப்புற முன்னேற்றம் (1983) போன்றன முக்கியமான பரிந்துரைகளை வழங்கின. அவை இந்திய நகர்ப்புற வளர்ச்சி பற்றியவையாயிருந்தன.

நகர்ப்புற முன்னேற்றக் கொள்கையானது சமூக-பொருளாதார வளர்ச்சிக் காகத் திட்டமிடல், சூழ்நிலை, சுற்றறிவிப்புகள், தல நிறுவனங்கள், நிதி மற்றும் பலசார்புப் பணிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டது.

1988 ஆகஸ்டில் அரசாங்கம் நகர்ப்புறமயமாக்கலுக்கான தேசியக் குழுவை நியமித்தது. சி. எம். கோரியா அதன் தலைவராயிருந்தார். அதுவரை செயல்பட்ட நகர்ப்புற மாயமாக்கலுக்கான முயற்சிகளை மதிப்பீடு செய்யவும், புதிய வழிவகைகளைக் காணவும் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தவும் அக்குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. அக்குழு நகர்ப்புற வளர்ச்சி பற்றிய நிலைகளை ஆராய்ந்தது. நகர்ப்புற மேலாண்மை, விரிவாக்கத் திட்டமிடல், தேவையான மூலகங்களை உருவாக்குதல், நகர்புற வீட்டு வசதி, பாதுகாப்பு நகர்ப்புற ஏழ்மை, சட்டச்சிக்கல்கள், முறையான தகவல் அமைப்பு ஆகியனவும் கவனிக்கப்பட்டன. அது கீழ்க்கண்ட பரிந்துரைகளையும் வழங்கியது.

1. நகர்ப்புற வளர்ச்சி அமைச்சகம் திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும். நகர்ப்புற மயமாக்கலுக்கு செவிசாய்க்கக் கூடியதாய் அது இருக்கவேண்டும்.
2. தேசிய நகர்ப்புறமயமாக்கல் குழு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு அதன் மூலம் கொள்கைகள் வகுக்கப்பட வேண்டும். அக்கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்து மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும்.

3. மக்கள் செயலுக்கான இந்தியக் குழு ஒன்றும் நிறுவப்பட வேண்டும். அதன் மூலம் மக்கள் தாமே முன் வந்து முறைப்படி செயல்பட ஊக்குவிக்கப்படவேண்டும்.

4. 50,000 மக்கள் தொகைக்கு அதிகமாக உள்ள ஒவ்வொரு நகரத்துக்கும் பயன்பட "நகர்ப்புறச்சமுதாய வளர்ச்சித்துறை" உருவாக்க வேண்டும். அதன் மூலமாக வளர்ச்சிப் பணித்திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தலாம். "நகர்ப்புற ஏழைகளுக்கான புது வழிமுறை" 13 கருத்துக்களை உள்ளடக்கியிருந்தது. அதுவும் பல பரிந்துரைகளை வழங்கி திறமையான நிர்வாகத்தைச் செயல்படுத்த வகை செய்தது.

1985 ஆம் ஆண்டும் மிக முக்கியமானதாகும். அவ்வாண்டில் நகர்ப்புற வளர்ச்சி அமைச்சகம் உருவாக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் அது சுகாதாரத்துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் செயல்பட்டது. 1966-ல் நகர்ப்புற வளர்ச்சிப் பிரிவானது பணி மற்றும் வீட்டு வசதி அமைச்சகத்திற்கு மாற்றப் பட்டது. அதுவே பின்பு பணி, வீட்டு வசதி மற்றும் நகர்ப்புற முன்னேற்றத்துறையாகச் செயல்பட்டது. 1967-ல் அத்துறையானது மீண்டும் திட்ட அமைச்சகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. 1983-ல் நகர்ப்புற வளர்ச்சி அமைச்சகம் தனியாக உருவாக்கப்பட்டது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 65ஆவது திருத்தம்

இந்திய பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியால் 1989-ல் இத்திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. நகராட்சிகளுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கொடுத்து அவற்றைச் சிறந்த தல ஆட்சி அமைப்பாக மாற்ற வேண்டுமென்பது அதன் குறிக்கோள். மூன்றுவகையான 'நகர்பாலிகா' என்ற நகர்ப்புற அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. 10,000 முதல் 20,000 மக்கள் கொண்ட பகுதிக்கு நகர பஞ்சாயத்து அமைக்க வேண்டும். 20,000 முதல் 3,00,000 மக்கள் தொகை உள்ள நகர்ப்புறப் பகுதிகளுக்கு நகராட்சிக் குழுக்களை அமைத்தல் மற்றும் 3,00,000க்கு மேற்பட்ட மக்கள் தொகை உடைய நகரங்களுக்கு மாநகராட்சி அமைப்பை உருவாக்குதல் என்ற வழிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

ஒவ்வொரு வார்டுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குழுக்களை நிறுவுதல், பெண்கள், தாழ்த்தப்பட்டோர், ஒதுக்கப்பட்டோர் ஆகியவர்களுக்கு போதுமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கல் என்ற முறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. மத்திய தேர்தல் குழு மூலம் தேர்தல்கள் நடத்தப்படவேண்டும். தல அமைப்புகளின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்காக மாநிலங்களில் நிதிக் குழுக்களை உருவாக்க வேண்டும். இந்தியத் தலைமைக் கணக்கு மற்றும் தணிக்கை அதிகாரியால் கணக்குகள் தணிக்கை செய்யப்பட வேண்டும். மாவட்ட குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு அவை அரசின் திட்டங்களைச் செயல்படுத்த வகை செய்தல் வேண்டும். நகர்ப்புற அமைப்பு களுக்கும் அரசியல் அமைப்பு சார்ந்த அந்தஸ்து தரப்படும்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 74ஆவது திருத்தம்

டிசம்பர், 1989-ல் தேசிய முன்னணி அரசு அமைந்த போது, பஞ்சாயத்து மற்றும் நகராண்மைக் கழகங்கள் சார்ந்த மாற்றங்களை உருவாக்க திருத்தம் ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டது. செப்டம்பர் 1990-ல் இந்திய லோக் சபாவில் திருத்தச் சட்டவரைவு முன் வைக்கப்பட்டது. ஆனால் அது நிறைவேறவில்லை.

1991-ல் நரசிம்மராவ் பிரதமரான போது லோக் சபாவில் நகராட்சி யமைப்பு சார்பான திருத்தம் கொண்டுவர ஒரு சட்டவரைவு முன் மொழியப் பட்டது. 16, செப்டம்பர் 1991-ல் அச்சட்ட வரைவு கொண்டு வரப்பட்டது. 65ஆவது திருத்தத்தின் பின்னணியில் இச்சட்டவரைவு அமைத்திருந்தது. டிசம்பர் 1992-ல் இச்சட்டவரைவு பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 20, ஏப்ரல் 1993-ல் குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதலைப் பெற்றது. அரசு கெஜட்டில் 74ஆவது அரசியல் திருத்தச்சட்டம் 1992 என்று வெளியாயிற்று.

இச்சட்டம் IX-Aபகுதி என்றும் பிரிவை இந்திய அரசியலமைப்பில் சேர்த்தது. நகராட்சிகள் சார்ந்த அமைப்பு, உட்கட்டமைப்பு, இட ஒதுக்கீடு, தேர்தல், அதிகாரம், பணிகள் நிதி போன்றவை அதில் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால் நகராட்சிகள் அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தைப் பெற்றன. இந்த ஷரத்துகள் மாநிலங்களுக்கும் யூனியன் பிரதேசங்களுக்கும் பொருந்தும். யூனியன் பிரதேசங்களைப் பொறுத்தமட்டில் குடியரசுத் தலைவர் சில ஒதுக்கீடுகளையும் மாற்றங்களையும் செய்யலாம். இவை அட்டவணை மற்றும் மலை ஜாதியினர் வாழும் இடங்களுக்கும் பொருந்தாது. இச்சட்டம் வருவதற்கு முன்னர் தேர்தல்கள் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்புகள் வருவதற்கு முன்னர் தேர்தல்கள் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்புகள் அத்தேர்தல் மூலம் விதிக்கப்பட்ட காலம் வரை செயலில் இருக்கும். ஆனால் அவற்றை மாநில அரசுகள், விரும்பினால் அவற்றை எப்போது வேண்டுமானாலும் கலைத்துவிடலாம். இவை போன்ற மாற்றங்களை ஏற்கனவே உள்ள அமைப்புகளில் செயல்படுத்த ஓராண்டு காலம் அவகாசமாகத் தரப்பட்டது.

அமைப்பும் பணிகளும்:

இந்தியாவில் நகர்ப்புறப் பகுதிகளின் நிர்வாகத்திற்கென பலதரப்பட்ட நகராண்மை அமைப்புகள் உள்ளன. நகரங்கள், பெருநகரங்களின் அளவு, மக்கள் தொகை, தொழிற்செறிவு ஆகிய பின்னணிகளில் அவை அமைந்தன. கீழ்க்காணும் அமைப்புகள் உள்ளன.

1. நகராட்சியும் மாநகராட்சியும்
2. நகராட்சிமன்றம் / குழு / நகராட்சி
3. குறிப்பிட்ட பிரதேசக் குழுக்கள்

4. நகர்ப்புறக் குழுக்கள்

5. டவுன்ஷிப்

6. படைபினர்குடியிருப்பு / சிறப்புக்குழு முகமைகள் / அதிகாரி

மேலே கூறப்பட்ட அமைப்புகள் அனைத்து மாநிலங்களிலும் யூனியன் பிரதேசங்களிலும் செயல்படவில்லை. தேவைகள் நோக்கில் அவை பின்னர் உருவாக்கப்பட்டன.

நகராட்சியும், மாநகராட்சியும்

நகராட்சிகள் பெரிய நகரங்களில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மாநில ஆளுநர்கள் எந்தப் பகுதியில் எத்தகைய அமைப்பு செயல்பட வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிப்பர். மக்கள் தொகை, அடர்த்தி, விவசாய மற்ற பணிகள் பிற பணிகள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளவர் தொகையும் கணக்கிடப்படும் வருவாய் அமைப்பும், எடுத்துக் கொள்ளப்படும். நகராட்சியானது மதிப்பு மிக்க அமைப்பு. ஏனெனில் அவை மாநிலச் சட்டமன்றங்களால் உருவாக்கப்பட்டவை.

1951-ல் இயற்றப்பட்ட சென்னை மாநகராட்சிச் சட்டம் மூலம் சென்னை மாநகராட்சி உருவாக்கப்பட்டது. அது தனியொரு மாநகராட்சியாக இருந்தது. உத்திரப்பிரதேசத்தில் மற்றொரு மாநகராட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டது. மகாநகரப் பவனிகா அதிவியம் எனப்பட்டது. 1959-ல் அங்கு இயற்றப்பட்ட சட்டப்படி ஆக்ரா, வாரணாசி, அலகாபாத், லக்னோ ஆகிய மாநகராட்சிகள் உருவாக்கப்பட்டன. மாநகராட்சிகளில் தல மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் பெறுகின்றனர். அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் வயது வந்தோர் வாக்குரிமை மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

அவற்றுக்குத் தரப்பட்ட அதிகாரங்கள் முழு இறைமை பெற்றவையல்ல. மாநில அரசு வழங்கியுள்ள பணிகளை அவை ஆற்றுகின்றன. செயல்படுத்தும் பிரிவு, நிர்வாகப் பிரிவு ஆகியன உள்ளன. ஆனால் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தினின்றும் அது பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மாநகராட்சிக்குழுவின் தலைவர் மாநகராட்சித் தந்தையான மேயர். செயல்படுத்தும் குழுக்கள் தலைவானவை. அவை முடிவெடுக்கின்றன. மாநகராட்சி கமிஷனர் மாநகராட்சியின் நிர்வாக அதிகாரி. முடிவுகளை அவர் நடைமுறைப்படுத்துகின்றார். மேயர், நிலைக்குழுக்கள், தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட உறுப்பினர்கள், கமிஷனர் ஆகியோர் மாநகராட்சி அமைப்பை உருவாக்குகின்றனர்.

மாநகராட்சியின் குழுவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் அங்கம் கிக்கின்றனர். அவர்கள் ஐந்தாண்டுகள் பதவியிலிருப்பார்கள். இந்திய அரசியலமைப்பின் 74 ஆவது திருத்தத்திற்குப் பின் மாநகராட்சி அமைப்பில் மாற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மாநகராட்சிப் பகுதிகள் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படும். அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் நேரடியாகத் தேர்

பேராசிரியர். ஜே. தர்மராஜ்

282

தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் தாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதியினர் பிரதிநிதியாகச் செயல்படுவர். நகராட்சி நிர்வாகத்தில் அனுபவம் பெற்றவர்கள், நிறமைசாலிகள் நியமனம் செய்யப்படுவதும் உண்டு. ஆனால் அவர்களுக்கு வாக்குரிமை கிடையாது. சட்டமன்ற, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மன்றங்களில் வாக்களிக்கும் உரிமை கொண்டவர்கள். தாழ்த்தப்பட்டோர், பிற்படுத்தப்பட்டோர், பின் தங்கியோர், பெண்கள் ஆகியோருக்கு இடஒதுக்கீடு உண்டு. அப்பரிவைச் சார்ந்த மக்கள் தொகையைப் பின்பற்றி அவர்களுக்கு இடஒதுக்கீடு வழங்கப்படும்.

மாநகராட்சி குழு உறுப்பினர் எண்ணிக்கையில் மூன்றொரு பங்கு பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இதில் மிகவும் பிற்பட்டோர், ஒதுக்கப்பட்ட பிரிவினரின் பெண்களும் அடங்குவர். மாநில சட்டமன்றங்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு இட ஒதுக்கீடு தரலாம். மாநிலச் சட்டப்படி ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் முறைப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். அது நகராட்சித் தலைவருக்கும் பொருத்தக் கூடியதே. அரசியலமைப்பின் 74-ஆவது திருத்தம் தலைவரின் தேர்தல் மற்றும் தேர்தல் முறை பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. அது மாநிலச் சட்டமன்றத்தின் பொறுப்பாகும். அவர் தனிப்பட்ட முறையில் நேரடியாகத் தேர்வு செய்யப்படுகிறார். முன்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

மேயர்

மாநகராட்சித் தலைவரான மேயருக்கு துணை மேயர் உதவி செய்கின்றார். மேயர் பல மாநிலங்களில் ஓராண்டுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அவர் மறுபடி தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். குழு நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் மூலம் அவரைப் பதவி நீக்கம் செய்யலாம். அவர் நகரின் முதல் குடிமகனாவார். ஆனால் உண்மையான நிர்வாகத் தலைவர் அல்ல. அவர் குழு கூட்டங்களில் தலைமை தாங்குகிறார். சில மாநிலங்களில் மாநகராட்சித் தலைவர் குழுக்களை அமைக்க, கீழ்நிலைப் பதவியாளர்களை நியமிக்க, மேற்பார்வை யிட, சோதனையிட உரிமை பெற்றுள்ளார். தேசிய மற்றும் சமூக விழாக்களில் மாநகராட்சி சார்பில் கலந்து கொள்ளுகின்றார். மாநகராட்சியின் அளவு பெரியதாயிருந்தால் பலதரப்பட்ட குழுக்கள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. அவை நிதி, பொதுப்பணி, கல்வி, சுகாதாரம் ஆகியவற்றைக் கவனிக்கின்றன. இப்பணிகள் அனைத்து மாநகராட்சிகளிலும் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றன. மாநகராட்சியின் தேவைகளுக்கேற்பவும் அவற்றின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கும்.

கமிஷனர்

மாநகராட்சியின் தலைமை நிர்வாகி. மாநகராட்சி ஊழியர் படி நிலையில் மேல்மட்டத்தில் உள்ளவர். நகராட்சி நிர்வாகத்தினைச் சிறப்பாகக் கொண்டு

இந்திய நிர்வாக முறை

செல்லுவதில் முக்கியமானவர். மாநில அரசினால் அவர் நியமிக்கப்படுகின்றார். யூனியன் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த அமைப்பாக இருந்தால் நடுவணரசு அவர்களை நியமிக்கின்றது. பொதுவாக ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகளை மாநகராட்சி கமிஷனர்களாக நியமிக்கப்படுகின்றனர். மாநில அரசின் அலுவலரும் அப்பணிக்கு நியமிக்கப்படலாம். மாநகராட்சி நிர்வாகத்தின் மையக்கூறாகச் செயல்படும் கமிஷனர் பல்வேறு வகையான பணிகளை ஆற்றுகின்றார். குழுவின் முடிவுகளை அவர் செயல்படுத்துகின்றார். கவுன்சிலின் குழுக்களின் கருத்துக்களையும் நடைமுறைப்படுத்துகின்றார். மாநகராட்சியின் அனைத்து ஆவணங்கள், கோப்புகள் அவருடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன. மாநகராட்சியின் நிதிநிலை அறிக்கையின் மதிப்பீடுகளைத் தயார் செய்கிறார். மாநகராட்சியின் சில பதவிகளுக்குப் பணியாளர்களை அவர் நியமிக்கிறார். மாநகராட்சி சார்பில் ரூ. 25,000/-க்கு மிகுந்த ஒப்பந்தங்களைச் செய்ய அவருக்கு உரிமையுண்டு.

மாநகராட்சிகளின் பணிகள்

வழக்கமான நகரச் சார்புடைய பணிகள் நகராண்மை அமைப்புகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் 74ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தமானது. மாநகராட்சிகள் பொதுவசதிகளைச் செய்யக் கூடிய வழிகளில் செயல்பட வேண்டுமென்றது. ஆனால் தற்போது அந்த அமைப்புகள் தலமுன்னேற்றத்திற்கான பணிகளை மேற்கொள்ளலாமெனக் கூறப்பட்டுள்ளன. முன்னேற்றம் மற்றும் வளர்ச்சிக்கான சிறப்புப் பணிகளை ஆற்றவும் அவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக நகர்ப்புற ஏழ்மையை நீக்க அவை செயல்படுகின்றன.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 12-ஆவது அட்டவணையில் அவற்றின் பணிகளடங்கிய பட்டியல் உள்ளது. மாநில அரசுகள் அப்பட்டியலை அப்படியே பயன்படுத்தலாம் அல்லது அவற்றுள் கூறப்பட்டுள்ளவற்றைக் கூட்டலாம் அல்லது குறைக்கலாம். அந்தப் பட்டியல்படி மாநகராட்சிகள் இயங்கும். கீழ்க்கண்டபடி அந்த அட்டவணைப்படியான பணிகள்.

1. நகரத்திட்டங்களை உள்ளிட்ட நகர்ப்புறத் திட்டங்கள்
2. நிலத்தைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கான விதிகள்
3. பொருளாதாரமற்றும் சமூக மேம்பாட்டிற்கான திட்டங்கள்
4. சாலைகள் மற்றும் பாலங்கள்
5. வீடுகள், தொழிற்சாலைகள் மற்றும் வர்த்தக நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான நீர் வழங்கல்
6. பொதுச்சுகாதாரம், சுத்தம், பாதுகாப்பு, பொதுக்கழிவு மேலாண்மை
7. ஜி

பேராசிரியர். ஜே. தர்மாஜி

284

8. நகர்ப்புற வனப்பாதுகாப்பு, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, உயிர் விரிமை போன்றவை.
9. சமுதாயத்தில் நலிந்த பிரிவினரின் தலங்கள் பாதுகாப்பு, மனவளக்கி குன்றியவர்கள், மாற்றுத்திறனாளிகள் ஆகியோர் பாதுகாப்பும் அதிலடங்கும்.
10. சேரிகள் மேம்பாடு மற்றும் முன்னேற்றம்
11. நகர்ப்புற ஏழ்மையை நீக்குதல்
12. பூங்காக்கள், தோட்டங்கள், விளையாட்டுத் திடீங்கள் அமைத்து பொழுது போக்கு வசதிகளைச் செய்தல்.
13. பண்பாடு, கல்வி, கலையுணர்வு ஆகியவற்றை முன்னேற்றச் செய்தல்.
14. புதைக்குமிடம், சுடுகாடு, மின்சார சுடுகாடு ஆகியவற்றை நிர்வகித்தல்.
15. கால்நடைகளுக்கான நீர்நிலைகள் மேம்பாடு; கால்நடைகளைக் கொடுமைப்படுத்துவதைத் தடைசெய்தல்.
16. பிறப்பு இறப்புகளைப் பதிவு செய்தல்
17. தெருவிளக்கு, பஸ், லாரி, வண்டிகள் நிறுத்துமிடம், பேருந்து நிறுத்தங்கள்
18. ஆடுகளை வெட்டுமிடம் மற்றும் தோல் பதனிடல் போன்றவற்றைக் கவனித்தல்

இவையனைத்தும் எல்லா நகராட்சிகளுக்கும் பொருத்தக் கூடியவை.

நகராட்சி மற்றும் குழுக்கள்

நகராட்சி மன்றம் அல்லது குழு என்பது சட்டப்படியான அமைப்பு ஆகும். சட்டம் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. மாநிலச் சட்டமன்றம் அவற்றை ஏற்படுத்துகின்றன. அவற்றை அமைக்கும் முறையானது மாநிலங்களுக்கு மாநிலம் மாறுபடுகின்றது. மக்கள் தொகை, அளவு, வசூலும் ஆதாரம், தொழில் மற்றும் வர்த்தகப் பண்பு ஆகியவற்றின் மேம்பாட்டிற்கு ஆதாரங்களாகும். மாநகராட்சியின் அளவு மாநில அரசுகளால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் குறைந்த அளவாக ஐந்து உறுப்பினர்களாவது இருக்க வேண்டும். மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் காரணமாக அளவு அதிகரிக்கிறது. 1992-ஆம் ஆண்டின் 74-ஆம் அரசியலமைப்புத் திருத்தப்படி உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகள்.

நகராட்சிக் கழக உறுப்பினர்களுள் தேர்தெடுக்கப்பட்ட, இணைக்கப்பட்ட கூட்டு உறுப்பினர்கள் உண்டு. தேர்தெடுக்கப்படும் உறுப்பினர்களுக்காக வயது வந்தோர் வாக்குரிமைப் படி தேர்தல்கள் நடத்தப்படுகின்றன. மறைமுக வாக்குச் சீட்டு பயன்படுத்தப்படுகின்றது. வாக்குகள் பிரிக்கப்

பட்டுள்ளன. பிற்பட்டோர், அட்டவணைப் பிரிவினர், பெண்கள் ஆகியோருக்கு ஒதுக்கீடுகள் தரப்படுகின்றன. நகராட்சியைப் பொருத்த வரை நியமன உறுப்பினர்கள், மற்றும் வாக்குரிமை பெற்ற உறுப்பினர்கள் ஆகிய இருவரும் ஒன்று தான். மன்றம் மூலம் உறுப்பினர்கள் பதவி நீக்கம் செய்யப் படலாம். குறிப்பிட்ட விதிமுறைகளின் படி மாநில அரசுகளும் அவர்களைப் பதவி நீக்கலாம். வேலைப் பளுவைக் குறைப்பதற்கு பல குழுக்களும் துணைக் குழுக்களும் உள்ளன. வார்டு குழுக்கள் வார்டுகளுக்குத் தேவையான கட்டிடங்கள், வண்டிகள், வேலை, நிதி, குத்தகை பற்றி எண்ணுகின்றன.

நகராட்சி மன்றம் தனது உறுப்பினர்களிடையே ஒரு தலைவரை ஐந்தாண்டுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். அவரை உறுப்பினர்களும், மாநில அரசுகளும் பதவி நீக்கம் செய்யலாம். துணைத் தலைவரும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றார். இரு துணைத்தலைவர்களில் ஒருவர் மேல் நிலைப் பிரிவினராகவும் மற்றொருவர் கீழ்நிலைப் பிரிவினராகவும் இருப்பார். அவர்களைக் குழுவே பதவி நீக்கம் செய்யலாம். நகராட்சியின் நிர்வாகம், செயல் ஆகியவற்றில் தலைவரின் பங்கு மகத்தானது. மன்றக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை வகிக்கின்றார். வழிகாட்டி செயல்கள் நடக்க வகை செய்கின்றார். ஆட்சித்துறைத் தலைவர் என்ற முறையில் நகராட்சியின் அனைத்து அதிகாரிகளையும் கட்டுப்படுத்துகின்றார். நகராட்சி ஆவணங்களுக்கு பொறுப்புடையவர். அவருக்கென சிறப்பு அசாதாரணமான பணிகளைச் செய்கின்றார். அனைத்து நிதி சார்ந்த செயல்களுக்கும் அனுமதியளிக்கின்றார். எந்த வேலையையும் நிறுத்திவிட அவருக்கு அதிகாரம் உண்டு.

நகராட்சியின் பொது நிர்வாகப் பணிகளுக்கென நிர்வாக அதிகாரியாக எக்ஸிகியூடிவ் அதிகாரி நியமிக்கப்படுகின்றார். அரசு அவரை நியமிக்கிறது. அவர் பொதுக் கட்டுப்பாடு மற்றும் மேற்பார்வைப் பணிகளை ஆற்றுகின்றார். பட்ஜெட் தயாரிப்பு, செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துதல், வரி மற்றும் கட்டணங்களை வசூல் செய்தல், நகராட்சிக்குச் சேர வேண்டிய வரி பாக்கிகளை வசூலித்தல் ஆகியனவும் அவருடைய பணிகள். குழு அல்லது அரசினால் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுகிறார்.

நகராட்சி மற்றும் மாநகராட்சியின் பணிகளில் ஒற்றுமையே காணப்படுகின்றது. 74-ஆம் திருத்தப்படி நகரப் பிரிவுக்குழு மற்றும் குறிப்பிட்ட இடக்குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்படி 74-ஆம் திருத்தத்தின் பிற கூறுகளையும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இத்திருத்தப்படி நகர பஞ்சாயத்துகளும் அமைக்கப்படுகின்றன. இவை சில மாநிலங்களில் மட்டும் உள்ளன. மாறுதல்களுக்கு உள்ளாகக் கூடிய இடங்களில் நகர பஞ்சாயத்துகள் செயல்படுகின்றன. அத்தகைய இடங்கள் பெரும்பாலும் கிராமப்புறப் பகுதிகளாகவே காணப்படும். அவை காலம்

போக்கில் நகர்ப்புறங்களாக மாறக் கூடியவைவாக இருக்கும். நகர பஞ்சாயத்துக்கள் நகர மற்றும் கிராமப்புறப் பணிகளை ஆற்றுகின்றன. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் செயல்படும் மாநில தேர்தல் குழு ஒன்று தேர்தல் கமிஷனரின் கீழ் இயங்குகின்றது. நகராட்சி மற்றும் பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்கள் ஆகியன அவ்வமைப்பினால் நடத்தப்படுகின்றன.

நகராட்சிகளின் நிதி பற்றிய செயல்கள் அடிக்கடி மதிப்பீடு செய்யப்படுகின்றன. மாநில ஆளுநர், மாநில நிதிக்கு ஒன்றினை உருவாக்குகின்றார். மாநிலச் சட்டமன்றம் அவற்றின் தன்மை, அமைப்பு, பணிகள் ஆகியவற்றை முடிவு செய்கின்றது. நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைகள் ஆளுநருக்கு அனுப்பப்பட்டு அவர் மூலம் அவை மாநிலச் சட்டமன்றத்திற்கு அனுப்பப்படுகின்றன. அரசுக்கும் நகராட்சிகளுக்குமிடையில் வருவாயைப் பகிர்ந்து கொள்ளல், வரிகளைத் தீர்மானித்தல், கட்டணங்கள், கங்கவரி, போன்றவற்றை மாநகராட்சிக்குப் பெற்றுத்தரல், மாநகராட்சிகளுக்கு மாநிலங்கள் வழங்கல். மாநகராட்சியின் நிதிநிலையை மாற்றுவதற்கான வழிமுறைகளை மேற்கொள்ளல், மாநிலத் தொகுப்பு நிதியிலிருந்து மாநகராட்சி, நகராட்சிகளுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்தல் போன்றவை செயல்படுத்தப்படுகின்றன. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்கு உதவி செயல் குழுக்கள் உள்ளன. மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் மூலம் வார்டு குழுக்களின் செயல்கள் தடைமுறைப் படுத்தப்படுகின்றன.

அறிவிக்கப்பட்ட இடங்களுக்கான குழு

மாநில அரசு ஒரு நகராட்சிக்குத் தேவையான கருதினால் அறிவிக்கப்பட்ட இடங்களுக்கான குழுவை நியமிக்கின்றது. நகராட்சி செயல் இயலாத பணிகளைச் செயல்படுத்த இக்குழு உள்ளது. வேகமாக முன்பினி வரும் பகுதிகள், புதிய தொழிற்சாலைகள் பெருகி வரும் இடங்கள் ஆகியவற்றிற்கென இக்குழு ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. இது சட்டப்படி உருவாக்கப்பட்ட தல்ல. மாநிலச் சட்டமன்றம் அரசு மூலம் கெஜட் அறிவிப்பு வழியாக இக்குழுவைத் தோற்றுவிக்கிறது.

மாநில அரசினால் உருவாக்கப்பட்ட அக்குழு குறிப்பிடப்பட்ட இடத்தின் நிர்வாகத்தை நடைமுறைப்படுத்துகின்றது. இக்குழு உறுப்பினர்கள் மாநில அரசினால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாநில அரசினால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் கிடையாது. இதன் தலைவரை மாநில அரசு நியமிக்கிறது. இக்குழுவை அமைப்பதற்கான அடிப்படைகள் மாநிலங்களுக்கு மாநிலம் மாறுபடுகின்றன. பெரும்பாலும் அவை மக்கள் தொகைக் கேற்பவே மாறுபடுகின்றன. பெரும்பாலும் அவை மக்கள் தொகைக் கேற்பவே உருவாக்கப்படுகின்றன. குழு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் நியமிக்கப் படுவதால் இது மக்களாட்சிப் பண்புகளை மீறிய செயலாகும். பல மாநிலங்களில் இக்குழுக்கள் நீக்கப்பட்டு நகராட்சிகள் உருவாக்கப்பட்டன.

வேண்டுமென்ற கோரிக்கைகள் உள்ளன. அதனால் குறிப்பிட இடச் சிக்கல்களை மக்களே எளிதில் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

நகர்ப்பரப்புக்குழு

இது ஒரு பாதிவளவு நகராட்சி அதிகாரப் பகுதி. சிறு நகரங்களுக்காக உருவாக்கப்படுபவை. உத்திர பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களில் இக்குழுக்கள் செயல்படுகின்றன. மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் இயற்றும் சட்டங்களால் இக்குழு அமைக்கப்பட்டு செயல்படுகின்றன. இந்த அமைப்பின் உறுப்பினர் களின் எண்ணிக்கையும், மாநிலங்களுக்கேற்ப மாறுபடுகின்றன. இதன் உறுப்பினர்கள் சிலர் நியமிக்கப்படலாம் அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். அல்லது இராண்டிலொன்றை மட்டும் செயல்படுத்தலாம். தெரு விளக்கு போடுதல், கழிவுநீரைப் போக்குதல், சாலைகளை அமைத்தல் போன்ற பணிகள் செயல்படுகின்றன. மாவட்ட ஆளுநர்கள், சில மாநிலங்களில் இதனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றனர். சிறிய நகரப் பரப்புக் குழுக்களை பஞ்சாயத்து அமைப்புகளுடன் இணைத்து விடவும் செய்யலாம். மத்திய பிரதேசம், ஹரியானா போன்ற மாநிலங்களில் இத்தகைய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

நகரக் குடியிருப்புகள்:

இந்தியாவில் பல இடங்களில் பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் பல அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ரூர்கேலா, பிலாய் மற்றும் ஜாம்ஷெட்பூரில் உள்ள லட்சம் நிறுவனங்கள், பாரத் ஹவி எலெக்ட்ரிகல் நிறுவனம், (திருச்சி, இராணிப் பேட்டை போன்ற இடங்கள்), பெங்களூர் விமானம் கட்டும் நிறுவனம் போன்றவற்றை இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளலாம். அத்தகைய தொழிற்பகுதிகளுக்கு அருகில் பணியாளர்கள் தங்குவதற்கான இருப்பிடங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. வீடுகள் மற்றும் பல வசதிகள் செய்து தரப்படுகின்றன. தொழிற்சாலைகள் வேலை வாய்ப்புகளைத் தருவதால் நகர மற்றும் கிராமப்புற மக்கள் அந்த இடங்களை நாடுகின்றனர்.

அதன் விளைவாக டவுன்ஷிப்புகள் என்ற நகர குடியிருப்புகள் தோன்றுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக இராணிபேட்டை பி.எச்.இ.எல் டவுன்சிப், நெய்வேலி நிலக்கரி கார்ப்பரேஷன் நகரக்குடியிருப்பு போன்றவற்றைக் கூறலாம். இந்த நகர குடியிருப்புகள் குழுவினால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. நகர குடியிருப்பு நிர்வாகியும் நியமிக்கப்படுகின்றார். அவர்களுக்கு பொறியாளர்கள், தொழில் நுட்பப் பிரிவினர் உதவுகின்றனர். நகரக் குடியிருப்புகள் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டவை. தண்ணீர், சாலை, கழிவு நீர் வாய்க்கால், சந்தைகள், கடைகள், பூங்காக்கள் ஆகியன அமைந்துள்ளன. இதற்கான செலவினங்களை தொழிற்சாலை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றது. நகர குடியிருப்புகளில் பலதரப்பட்ட வசதிகளும் சிறப்பாக அமையும்.

இத்தகைய குடியிருப்புகள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் தொடர்பாகும். 1924-ல் படைப்பிரிவினர் குடியிருப்புச் சட்டப்படி படைப்பிரிவினர் குடியிருப்பு குழுமங்கள் அமைக்கப்பட்டன. மற்றப் பகுதிகளெல்லாம் மாநில அரசின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருக்கையில் படைப்பிரிவினர் குடியிருப்புகள் மட்டும் பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. ஒரேத்தில் படைப்பிரிவு அமைக்கப்படும் போது படைவீரர்கள் நடமாட்டம் ஏற்படும். அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும். வசதிகளும் தேவை. சாதாரணப் பொதுமக்களும் இத்தகைய பகுதிகளை வளர்க்க உதவுகின்றனர். விரைவிலே இப்பகுதிகளைக் கந்தி பிற மக்கள் குடியிருப்பு, கடைகள், மருத்துவ வசதி போன்றவை பெருகுகின்றன. இக்குடியிருப்புகள் வாரியங்களால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. 1947-ல் இந்தியாவில் மொத்தம் 63 படைப்பிரிவினர் குடியிருப்புகள் இருந்தன. அவை மூன்று வகைப்பட்டவை.

1. முதல் வகுப்பு படைப்பிரிவினர் குடியிருப்பு, படைத்துறை சார்பவர்களின் எண்ணிக்கை, 10,000க்கு மேற்பட்டதாயிருக்கும்.
2. இரண்டாம் தர படைப்பிரிவினர் குடியிருப்புகளில் மக்கள் எண்ணிக்கை 2500க்கும் 10,000க்கும் இடைப்பட்டதாயிருக்கும்.
3. மூன்றாம் தர படைப்பிரிவினர் குடியிருப்புகளில் மக்களின் எண்ணிக்கை 2500க்கு குறைவாக இருக்கும்.

குழுமங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட, நியமன உறுப்பினர்களும் இருப்பார். அதிகாரப் பொறுப்புடைய அலுவலர் வாரியத்தலைவராயிருப்பார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு உறுப்பினர் மூன்று ஆண்டுகள் பதவியிலிருப்பார். முதல் வகுப்புப் படைப்பிரிவினர் குழுமத்தில் கீழ்க்கண்ட பிரிவினர் இருப்பார். 1. அவ்விடத்திலுள்ள கட்டளை அதிகாரி, 2. மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட்டால் நியமிக்கப்பட்ட முதல்நிலை மாஜிஸ்திரேட், 3. காதார அதிகாரி ஒருவர், 4. ஒரு நிர்வாகப் பொறியாளர், 5. நான்கு படைத்துறை அலுவலர்கள், அவர்கள் தல அதிகாரியால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள், 6. குடியிருப்பிலுள்ள மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஏழு உறுப்பினர்கள், விளக்கு வசதி, தெருக்கள், கழிவுநீர் திட்டம், தெருக்களை கத்தம் செய்தல், மரம் நடல், தண்ணீர் வழங்கல், பிறப்பு இறப்பினைப் பதிவு செய்தல், சந்தைப் பராமரிப்பு ஆகிய பணிகளை ஆற்றுகின்றனர். நீயிலிருந்து பாதுகாத்தல், பள்ளிகள், மருத்துவமனைகளை நிறுவுதல், அம்மை குத்துதல் போன்ற பணிகளிலும் ஈடுபடுகின்றனர். பொதுப் போக்குவரத்து, மக்கள் தொகைக்கணக்கெடுப்பு ஆகிய பணிகளையும் ஆற்றுகின்றனர்.

தனிப்பட்ட உத்தேச அமைப்புகள்

அரசுத்துறைகளைப் போல் இந்த அமைப்புகள் இயங்குகின்றன. மாநில அரசின் தனிப்பட்ட சட்டங்களின்படி செயல்படும் சட்டப்படியான அமைப்புகள், வீட்டுவசதி, மாசுக்கட்டுப்பாடு, தண்ணீர், கழிவுகளை அகற்றுதல் போன்ற வாரியங்கள் உள்ளன. தனிப்பட்ட நகராட்சிகள் மேற்கொண்ட பணிகளைக் கைக்கொண்டாலும் அப்பணிகள் சிறப்பு அம்சங்களுடன் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. தனித்திறமையுடன் இயக்கப்படுகின்றன. நிர்வாகச் செயல்முறைகளில் எவ்விதச் சிக்கலும் இல்லை. போதுமான அளவு பணியாளர்கள் உள்ளனர். நகர்மயமாக்கல், மக்கள் தொகைப்பெருக்கம் ஆகிய குறைகள் இருப்பதில்லை.

வீட்டு வசதி வாரியங்கள்

வீட்டுபற்றியதங்குமிடச் சிக்கலைத் தீர்க்க அனைத்து மாநிலங்களும் வீட்டு வசதி வாரியத்தை அமைத்துள்ளன. மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வீட்டு வசதி வாரியத்தின் அமைப்பு முறை மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. அதன் தலைவர் அரசு ஊழியராகவோ அல்லது பொது மக்களில் ஒருவராகவோ இருக்கலாம். நிதி, தொழில் துறை, கல்வி, சுகாதாரம், தொழிலாளர் மற்றும் தல ஆட்சி ஆகிய துறைகளின் பிரதிநிதிகள் அதில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். தலைமை நகரத்திட்டமிடுபவர், மேயர், கமிஷனர், மைய, மாநில அரசுகளின் பாராளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் அங்கம் வகிக்கின்றனர்.

நடுவணரசைப் பொறுத்தவரை, வீட்டுவசதி வாரியத்தைப் பொறுத்த வரை வீட்டுவசதி மற்றும் நகர்ப்புற வளர்ச்சி கார்ப்பரேஷன் முக்கியமாக உள்ளது. இவ்வமைப்பு இந்தியாவில் எண்ணற்ற வீடுகளை இவ்வமைப்பு உருவாக்கியுள்ளது. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை குறைந்த வருவாய் உடையவர்களுக்காகவே அமைக்கப்பட்டன. மைய, மாநில அரசுகளிடமிருந்து வீட்டு வசதி வாரியம் பணவசதி பெறுகின்றது. இந்த அமைப்பு கீழ்க்கண்ட பணிகளையும் ஆற்றுகின்றது. 1. வீட்டு வசதி பற்றிய சிக்கல்களை ஆராய்ந்து மைய, மாநில அரசுகளுக்கு ஆலோசனை நல்குகின்றது. 2. வீடுகளைக் கட்டுவதில் தயாராகுதல், நடைமுறைப்படுத்துதல் ஆகியவற்றைச் செயல்படுத்துகின்றன. 3. திட்டமிட்டு அடுத்தவர்களை உருவாக்குகின்றது. 4. வீடுகட்ட நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்கின்றது. 5. நடுத்தர மற்றும் கீழ்நிலைப் பிரிவினருக்காக குறைந்த விலையில் வீடு கட்டித் தருகின்றது. 6. புதிய வசதி முறைகளில் வீடுகட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளுகின்றது.

அதிக வருவாய் உள்ளவர்களுக்கும் வீடுகட்டித் தருகின்றது. இருப்பினும் மத்திய தர வருவாய் உள்ளவர்களுக்கே தமது பணியைத் தருகின்றது. வீட்டு வசதி வாரியங்கள் விரிவான குடியேற்றங்களை உருவாக்கவும் வழிவகுத்துள்ளன. ஆனால் அவை மிக மெதுவாகச் செயல்படுகின்றன என்ற

குற்றச்சாட்டு உள்ளது. அதிகச் செலவில் வீடுகட்டுகின்றதென்பது மற்றொரு குற்றச்சாட்டு.

வளர்ச்சி டிரஸ்ட்

நகர்ப்புற முன்னேற்ற டிரஸ்ட் என்பது சட்டபூர்வமான அமைப்பு ஆகும். அது நகரினை முன்னேற்றி மேம்படச் செய்கின்றது. நகருக்குள் புதிய நகராகச் செயல்படும் முன்னேற்றப்பகுதியை வளர்ச்சி டிரஸ்ட் உருவாக்குகின்றது. பல மாநிலங்களுக்கிடையிலும் இவ்வளர்ச்சி டிரஸ்ட் பற்றி பல மாற்றங்கள் உள்ளன. இது ஒரு சேர்மன் என்ற தலைவரின் கீழ் இயங்குகின்றது. அவரை மாநில அரசு நியமனம் செய்கின்றது. அவர் சாதாரண நபராக இருக்கலாம். நெ நேரங்களில் நகராட்சியின் உறுப்பினர்களும் நியமிக்கப்படுகின்றனர். நகரத் திட்டமிடுபவர், பொறியாளர் மற்றும் துறைத்தலைவர்கள் அதில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். அவர்களையும் மாநில அரசே நியமனம் செய்கிறது.

வளர்ச்சி டிரஸ்ட் ஆனது பலதுறைப் பணிகளை ஆற்றும் முன்னணி முகமையாகும். ஒருங்கிணைப்பு முறையில் விரிவான அரசாங்க முகமைகளின் பிரதிநிதிகளை இது உள்ளடக்கியுள்ளது. நகர்ப்புற முன்னேற்றம் ஒரே நிழலின் கீழ் நடைபெறுகின்றது. இது ஒரு வளர்ச்சித்துறை அமைப்பாகும். இது டெல்லி வளர்ச்சி முகமையைப் போன்ற ஒன்றாகும். இது 1957-ல் உருவாக்கப்பட்டது. நியமன அமைப்பான இந்த டிரஸ்ட் அதிகார மனப்பாங்குடையது. இதில் கீழ்க்காணும் உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். 1. பதவியில்லாத ஒருவர் தலைவராயிருப்பார். 2. துணைத்தலைவரை அரசாங்கம் நியமிக்கிறது. 3. அரசு நியமிக்கும் ஒரு நீதி மற்றும் கணக்கு அலுவலரும் இருப்பார். 4. பொறியாளர் ஒருவர் உண்டு. 5. மாநகராட்சி அல்லது நகராட்சி உறுப்பினர்கள் இருவர் இதில் அங்கம் வைக்கின்றனர். 6. இரு ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர்களும் உண்டு. நகர்ப்புற வளர்ச்சி, திட்டமிடப்பட்டு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. நிலம் மற்றும் சொத்துகள் ஆகியவற்றிலும் தலையிடுகின்றது. தண்ணீர், விளக்கு வசதி தருதல், கழிவுநீரைக் கட்டத்துதல் போன்ற பல பணிகளை ஆற்றுகின்றது.

நகர்ப்புற அமைப்புகளின் ஊழியர்கள்

(இந்திய மாநிலங்களிலும் யூனியன் பிரதேசங்களிலும் மூன்று வகையான ஊழியர்கள் உள்ளனர்.)

1. தனித்தனியான ஊழியர் முறை : இம்முறையில் ஒவ்வொரு தல நிர்வாக அமைப்பும் தமது பணியாளர்களை நியமித்துக் கொள்ளும் உரிமை பெற்றுள்ளன. அந்த ஊழியர்கள் தல அதிகாரிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு நிர்வகிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களை வேறு எந்த அமைப்புக்கும் மாற்ற முடியாது.

2. ஒருங்கமைக்கப்பட்ட ஊழியர் முறை : இந்த அமைப்பின் கீழ் அனைத்து அல்லது சில அமைப்புகள் மாநிலம் முழுவதிலும் ஒரே தன்மையுடையனவாய் இயங்குகின்றன. அதிலிருந்து அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் பல இடங்களில் பணியில் அமர்த்தப்படுகின்றனர். அவர்கள் இடமாற்றம் செய்யப்படுகின்றனர். அதுமாநிலத்திற்குள் தான் நடைபெறும். அவர்களுடைய நிர்வாகம் மாநில அரசினால் கொண்டு செலுத்தப்படுகின்றது.

3. இணைக்கப்பட்ட ஊழியர் முறை : இம்முறையில் தல அலுவலர்களும் மாநில அரசு அலுவலர்களும் ஒத்தத் தன்மையுடையவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். தல அமைப்புக்கான ஊழியர்கள் எந்த அமைப்பிலிருந்தும் பெறப்படலாம். தலச் சமுதாய பணியாளர்கள் மாநிலச் சமுதாயப் பணிகளுக்கு மாற்றப்படலாம். நகர்ப்புறப் பிரிவிருந்து பிற துறைகளுக்கும் மாற்றப்படலாம்.

இந்தியாவில் இம் மூன்று முறைகளும் பல்வேறு மாநிலங்களில் செயலில் உள்ளன. மேற்கு வங்காளம், குஜராத் ஆகிய மாநிலங்களில் தனித்தனியான ஊழியர் முறை இருக்கிறது. அந்த ஊழியர்கள் அந்தத் தலை அமைப்பு களாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றனர். ஒருங்கமைக்கப்பட்ட அமைப்பு முறை யானது ராஜஸ்தான், உத்தரபிரதேசம், ஆந்திர பிரதேசம், ஊழியர் முறை யானது ராஜஸ்தான், உத்தரபிரதேசம், ஆந்திர பிரதேசம், தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களில் செயல்படுகின்றது. அங்கு நகராட்சி முறை உள்ளது. ஊழியர்கள் நகராட்சி முறையின் நிர்வாக மற்றும் தொழில்நுட்ப ஊழியர்களிடமிருந்து பெறப்படுகின்றனர். இணைக்கப்பட்ட ஊழியர் முறை பல மாநிலங்களாலும் பின்பற்றப்படுகின்றது. ஆனால் அவை சிறிய அளவிலேயே உள்ளன. மாநகராட்சி கமிஷனர் மற்றும் மாநகராட்சி செயலர் ஆகியோர் ஐ.ஏ.எஸ் அலுவலர்களாக இருப்பர். இந்திய ஆட்சித்துறைப் பணியாளர் களாகச் செயல்படுவர். பிற மூத்த நிலை உள்ள நிர்வாக மற்றும் தொழில் நுட்பப் பிரிவினர்கள் மாநில நிர்வாக மூத்த நிலை அலுவலர்களிடமிருந்து நியமிக்கப்படுகின்றனர். சிலர் நகராட்சி நிர்வாகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருப்பர் அல்லது பிற தல அமைப்புகளிலிருந்தும் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

தேர்வு முறையிலும் ஊழியர் முறையிலேயே தெரிவு செய்யப்பட்டு பணியில் அமர்த்தப்படுகின்றனர். சில மாநிலங்களில் கூட்டு முறை பின்பற்றப்படுகின்றது. சில பதவிகளுக்கு போட்டித் தேர்வு மூலம் நேரடியாகத் தேர்வு செய்யப்படுகின்றனர். சில பதவிகள் பதவி உயர்வு மூலம் நிரப்பப்படு கின்றன. மாநில அரசுகள் ஒரு தேர்வுக்குமுனை ஏற்பாடு செய்கின்றது. கீழ்நிலை ஊழியர்கள் நேரடியாக விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்ட தேர்வு செய்யப்படுகின்றனர்.

நகராட்சி ஊழியர்களின் செயல்களை விரிவாக்கம் செய்ய பரிந்து அவசியமானதாகின்றது. அதன் மூலம் அவர்களைப் பொறுப்புடையவர்களாக ஆக்கப்படுவர். இந்தியாவில் நகராட்சி ஊழியர்களுக்குப் பரிந்து தர தான் கு தேசிய அமைப்புகள் உள்ளன. 1945-ல் பம்பாயில் உருவாக்கப்பட்ட "இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் லோகல் செயல் கவர்ன்மென்ட் இன் இந்தியா". "சென்ட்ரல் பார் அர்பன் அண்ட் என்விரன்மென்ட் ஸ்டடிஸ்" என்ற அமைப்புகள் லக்னோ, ஹைதராபாத் ஆகிய இடங்களில் திறவப்பட்டன. 1976-ல் உருவாக்கப்பட்ட நேஷனல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் அர்பன் அட்வைஸ், 1985-ல் உருவான "ஹியூமன் செட்டிங்ஸ் மென்ட் மேனேஜ்மென்ட் இன்ஸ்டிடியூட்" போன்றவை நகராட்சி அரசாங்கப் படிநிலை ஊழியர்களின் தேவைக்கேற்ப பயிற்சிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்கின்றன. ஆரம்ப நிலைப் பயிற்சி, உட்பணிப்பயிற்சி, புத்தாக்கப் பயிற்சி ஆகியவை வகிவிதிப்பு, நிதி, நகரப்பணிகள், திட்டமிடல், வீட்டு வசதி, ஏற்பாடுகள் தீர்மானம் போன்ற பின்னணிகளில் தரப்படுகின்றன.

இடமாற்றம் பற்றி நகராட்சிகளையும் மாநகராட்சிகளையும் பொறுத்த வரை திட்டவட்டமான கொள்கைகள் வரையறுக்கப்படவில்லை. தனித்தனியான ஊழியர்களைப் பொறுத்தவரை நிறுவனங்களைத் தவிர வேறு பணிகளுக்கு அனுப்பப்படுவதில்லை. ஊதியம் மற்றும் பணி வசதிகள் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை முறையான சம்பள விதிப்புட்டியும், பணி மூப்பு ஆகிய பின்னணிகளில் தரப்படுகின்றன. அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட முடிவு செய்யப்பட்ட ஊதியத்தைப் பெறுகின்றனர். மைய மற்றும் மாநில அரசுகளிலிருந்து பெறப்பட்டவர்கள் தமது தாய்த்துறையின் ஒழுக்கமைவுகளுக்கு ஏற்பச் செயல்படுகின்றனர். ஆனால் மாநகராட்சி விதிகளுக்கிணங்க செயல்படுகின்றனர்.

நகர அமைப்புகளின் நிதி ஆதாரம்

மாநில அரசுகள் தரக்கூடிய படிவங்களின் அடிப்படையில் நகர அமைப்புகள் தமது வரவு செலவுத்திட்டப்பட்டியலைத் தயார் செய்கின்றன. குறிப்பிட்ட விதிகளுக்கு உட்பட்டு செலவுகள் செய்யப்படுகின்றன. நிர்வாகத் துறைகள் மூலம் செலவுகள் செய்யப்படுகின்றன. செலவுக்கான எல்லை கருடன் வருவாய் வழியையும் அவை தீர்மானிக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் பிப்ரவரி மாதம் நகர அமைப்புகள் தமது நிதி நிலை அறிக்கையை மாநில அரசின் ஒப்புதலுக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும். தமது ஒப்புதலுடன் மாநில அரசு நிதிநிலை அறிக்கையை நகர அமைப்புகளுக்கு அனுப்புகின்றன. நிதிநிலை அறிக்கை திரும்ப வரும் வரை நகர அமைப்புகள் குறைந்த அளவில் செலவிடுகின்றன.

கீழ்க்காண்பன நகர அமைப்புகளின் வருவாய்க்கான ஆதாரங்களாகும்.

1. தலவரிகள் : தலவரிகள் நகர அமைப்புகளின் வருவாயில் 2/3 பங்காகும். சொத்துவரி, தொழில் வரி, சுங்கவரி, கேலிக்கை வரி, விளம்பரவரி, கால்நடை வரி, சந்தை வரி, தண்ணீர் வரி, யாத்திரை வரி, புது பாலங்கள் மீதானவரி, விளக்குவரி முதலியன அவற்றுள் அடங்கும். வரிகள் தான் வருவாயின் முக்கிய அம்சம். சுங்கவரி மிக முக்கியமானவர். நகரின் எல்லைகளில் இவ்வரி வசூலிக்கப்படுகின்றது. இது 1/4 பங்கு வருவாயைத் தருகின்றது. தடை அமைப்புகள் மூலம் அவை வசூலிக்கப்படுகின்றன. அதனால் இவ்வரியை வசூலிக்க செலவு அதிகம். வர்த்தகம், போக்குவரத்தைத் தடை செய்வதுடன், இவ்ஞ்ச ஊழலுக்கும் காரணமாகின்றன. பல வகையான குறைபாடுகளை உடைய எந்த அரசும் முன்னேற முடியாதென்பதை சர். ஜோசையா ஸ்டெய்ன் என்பவரும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2. வரிசுறை வசூலாய் : கட்டணங்கள், அபராதங்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட வருவாய்கள் இதிலடங்கும். திடங்கள் மற்றும் இடங்களை குத்தகைக்கு விடல், சந்தைவரி முதலியன இவ்வகையினவாகும்.

3. மானியங்கள் : மாநில அரசுகள் பலமானியங்களைத் தருகின்றன. அவற்றின் மூலம் பற்றாக்குறை பட்ஜெட் சரிக்கட்டப்படுகிறது. அத்தகைய பணமூலம் புதிய செயல்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவை விவேகமான நோக்குடையவை.

4. கடன்கள் : தேவைகளை நிறைவு செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டால் நகர அமைப்புகள் கடன்கள் வாங்குகின்றன. அவ்வாறு வாங்கும் அதிகாரம் அந்த அமைப்பின் சட்ட எல்லைகளுக்கு உட்பட்டே அமையும். கடன்களுக்கான முன் மொழிதல்கள் ரிசர்வ் வங்கியின் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டும். மாநில அரசு தரும் கடன்களுக்கு வட்டியும் வாங்கப்படுகின்றது. அக்கடன்கள் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் அடைக்கப்பட வேண்டும்.

மாநில அரசு கூறும் வழிகளில் நகர அரசுகள் கணக்குகளை வைத்திருக்க வேண்டும். அவை கணக்குச் சட்ட நோக்கில் இருக்க வேண்டும். கணக்குகள் மூலமே வருவாய், செலவினங்கள், முதலியவற்றை அறியலாம். லோக்கல் பண்டு ஆடிட்டர்கள் மூலம் கணக்குகள் தணிக்கை செய்யப்படுகின்றன. அவை முன் அல்லது பின் தணிக்கைகளாக அமையும். செலவினங்கள் முறையானவையா, செலவுக்கேற்ற வருவாய் உள்ளதா? என்பனவெல்லாம் தீர்மானிக்கப்படும். தவறுகள் களையப்பட வேண்டு மென்பதே தணிக்கையின் நோக்கம்.

நகர அமைப்புகளின் மீது கட்டுப்பாடு

சட்டமன்றக் கட்டுப்பாடு : மாநில அரசுகள் மேற்பார்வை மற்றும் சட்டங்கள், விதிமுறைகள் மூலம் தல அமைப்புகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. தல அமைப்புகளின் நடைமுறைகளைச் செயல்படுத்துகின்றது.

அறிவிப்புகள், சுற்றறிக்கைகள் மூலம் வழிநடத்தப்படுகின்றன. புதிய சட்டங்கள் மூலம் மாநில அரசுகள் நகர அமைப்புகளின் எல்லைகளை மாற்றி யமைக்கலாம். அவற்றின் அளவு, வார்டுகளின் எண்ணிக்கை, உறுப்பினர் களின் எண்ணிக்கை மூலமாக கட்டுப்பாடுகள் கைத்தப்படுகின்றன. அந்த அமைப்புகளைக் கலைத்துவிடவும் மாநில அரசுகளுக்கு உரிமையுண்டு நகர்ப்புறப் பிரிவுகளுக்கான அமைச்சர் சட்டமன்றம் மூலம் கட்டுப்பாடுகளை உருவாக்குகின்றன. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் நகர அமைப்பு பற்றிய செய்திகளை வெளிப்படுத்தலாம். ஒத்தி வைப்புப் பிரேரணை, வெட்டுப் பிரேரணை மூலம் அவற்றை மேற்கொள்ளலாம்.

2. நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு :

கீழ்க்கண்ட வழிகளில் நிர்வாகக் கட்டுப்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படு கின்றன.

1. நகர சபை அமைப்புகள் உருவாக்கும் சட்டதிட்டங்கள், விதிமுறைகள் ஆகியவற்றிற்கு மாநில அரசுகள் ஒப்புதலளிக்கவேண்டும். 2. நகர சபை அமைப்புகளின் பணியாளர்கள் மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டில் செயல் படுகின்றனர். பணிக்குச் சேர்த்தல், இடமாற்றம், செயல்பணி முறைகள், ஒழுங்கு விதிகள் முதலிய வகைகளில் கட்டுப்பாடுகள் செயல்படுத்தப் படுகின்றன. 3. நகர அமைப்புகளை மேற்பார்வையிட்டு தேவையான வழிவகைகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. 4. தமது செயல்களைப் பற்றிய பல்வேறு அறிக்கைகளை நகர அமைப்புகள் மாநில அரசுகளுக்கு அனுப்ப வேண்டும். 5. நகர அமைப்புகள் குறிப்பிட்ட பணிகளை குறிப்பிட்ட காலங்களில் செய்து முடிக்கவில்லையெனில் மாநில அரசு அப்பணிகளைச் செய்து முடிக்கும். ஆனால் அதற்கான செலவுகளை நகர அமைப்புகளே ஏற்க வேண்டும். 6. தன்னிச்சையான முறையற்ற போக்குகளுக்காக நகர அமைப்புகளைப் பற்றி மாநில அரசிடம் மேல்முறையீடு செய்யலாம். 7. மாநில அரசு எந்த ஒரு நகர அமைப்பையும் கலைத்து விடலாம். ஆனால் மாநில அரசு, நகர அமைப்புகளுக்குத் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வாய்ப் பளிக்க வேண்டும். புதிய தேர்தலுக்கான பணிகள் ஆறுமாத காலத்திற்குள் முடிக்கப்படவேண்டும். இதன் மூலம் நகர அமைப்புகள் ஆறுமாத காலத்திற்கு மட்டுமே செயல்படாமல் தடுக்கப்படலாம் என்பது தெளிவாகின்றது. அவ்வாறு புதிதாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அமைப்பு ஐந்தாண்டுகளில் எஞ்சியுள்ள காலத்திற்கு மட்டுமே செயல்படும். எனவே நகர அமைப்புகள் மீது நியாயமற்ற வழிகளில் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள முடியாதென்பது தெளிவாகின்றது. 8. மாநில அரசுகள் தன்விச்சையாக நகர அமைப்புகள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பற்றி வினா எழுப்பமுடியாது. இது நகர அமைப்புகளுக்குப் பாதுகாப்பாக உள்ளது.

இந்திய நிர்வாக முறை

2. இருவகை அமைப்புகளுக்கும் பொருந்தக் கூடிய ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட விரிவான தன்மை.
 3. தண்ணீர் போன்ற இயற்கை வளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளல்.
 4. உட்கட்டமைப்பு, சுற்றுப்புறச் சூழல் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைத்து வளர்ச்சி
 5. மைய, மாநில அரசுகளின் ஒட்டுமொத்த நோக்கம் மற்றும் முன்னுரிமை
 6. பிற ஆதாரங்கள், நிதியமைப்பு ஆகியவை.
- இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட திட்டவரைவுகள் மாநிலக் குழுத் தலைவருக்கு அனுப்பப்படும்.

இந்திய நகராட்சி நிர்வாகத்திலுள்ள சிக்கல்கள்

1. போதுமானதாக இல்லாத நிதி ஆதாரங்கள் :

நகர்ப்புறந்தல அமைப்புகளில் உள்ள முன்னணிச் சிக்கல் தேவையான நிதி இல்லாமையாகும். அவை பெறும் நிதி வருவாய் போதுமானவையாக இருப்பதில்லை. அவற்றினுடைய பணிகளுக்கு பயன்படுத்தக்கூடிய அளவில் இருக்கவில்லை. பலவகையான வரிகளே அவற்றின் வருவாய்க்கான ஆதாரங்களாகும். அத்தகைய வரிகள் மைய மற்றும் மாநில அரசுகளால் விதிக்கப்பட்டவை. ஆனால் அவற்றை வசூலிக்கும் அமைப்புகள் மேற்கொள்ளும் பணிகளுக்கு அவ்வருவாய் போதுமானதாக அமைவதில்லை. புதிய வரிகளை உருவாக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருப்பினும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் தம்மைத் தேர்வு செய்பவர்களின் மனவருத்தங்களுக்கு ஆளாகக்கூடாதென்பதற்காக அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுவதில்லை.

இந்த அமைப்புகளின் நிர்வாக இயந்திரங்களும் போதுமானவையோ அல்லது திறமையானவையோ அல்ல. ஊழியர்களின் ஊதியம் குறைவாக இருப்பதால் அவர்கள் தவறான வழிகளில் பணம் திரட்டுகின்றனர். முறையாக வரிகள் வசூலிக்கப்படாததாலும் வருவாய் குறைகின்றது. அதனால் பெரும்பாலான அமைப்புகள் திவாலாவாகும் நிலையிலேயே உள்ளன. பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக மாநகராட்சி மற்றும் பிறதல அமைப்பு நிறுவனங்கள் பொருளாதாரச் சிக்கல்களுக்கு உள்ளாகின்றன. நிறுவனப் பணிகளுக்கான செலவு வருவாயில் பாதியை எடுத்துக் கொள்ளுகின்றது. எனவே விரிவாக்கம் மற்றும் முன்னேற்றத்திற்கான பணம் கிடைப்பதில்லை. சிறிய நகராட்சிகளில் ஊழியர்களுக்கு பணம் தருவதற்குமே முடிவதில்லை. மக்களுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளைக் கூடத்தர முடியாத நிலை உள்ளது. இத்தகைய குறைபாடுகளைக் களைய சில மாநிலங்களில் வழிகாட்டும் அமைப்புகள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக கேரளத்தில் "கேரள யூனியன் டெவலப்மெண்ட் பைனான்ஸ்

பேராசிரியர். ஜே. தர்மராஜ்

298

கார்ப்பொரேஷன்" என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. குஜராதில் முனிசிபல் பைனான்ஸ் போர்டு" என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

அரசியல் சூழல்கள் காரணமாகவும், தமது திறமைக் குறைவாலும் நகராட்சி அமைப்புகள் தமது வரிவசூல் முறைகளுடன் மேலதிகாரிகளைச் சார்ந்திருப்பதும் அவசியமாயிற்று.

தல அரசு அமைப்புகள் நாட்டின் அரசு அமைப்பில் முக்கியமானதென எண்ணப்படாவிட்டால் உள்ளாட்சியமைப்பில் நிதி மற்றும் பிற சீர்திருத்தங்கள் பயனற்றதாகிவிடும். நகராட்சி அமைப்பின் ஒட்டு மொத்த மேலாண்மை காரணமாக முன்னேற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். நகராட்சிகளின் திட்டங்களிலும் மாற்றங்கள் அவசியம். தேசியத் திட்டங்களுடன் பொருந்தக்கூடியதாய் அவை இருக்க வேண்டும்.

நகர்ப்புற அமைப்புகளுக்கு பெருமளவு பொருளாதார உடைமைகள் அவசியம். மைய அரசின் வருமானவரி, மாநிலங்களின் விற்பனை வரி, தொழில் வரி, கேளிக்கை வரி ஆகியவற்றின் பெரும்பகுதி உள்ளாட்சி அரசு அமைப்புகளுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் மைய, மாநில அரசுகள் இதனை ஏற்கவில்லை.

நகர்ப்புற அதிகாரம் விரிவாக்கப்பட்டு அமைப்புகளின் பொருளாதாரம் மேம்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் கோரிக்கை எழுந்தது. ஆனால் அத்தகைய பிரிவினருக்கு நிதி அதிகாரங்களை முறையாகப் பயன்படுத்தத் தெரியவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் எழுந்தது. தல வருவாயைக் கூட முறையாகப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. சென்னை, கல்கத்தா, பம்பாய் போன்ற நகரங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் மூலம் சொத்துவரி வசூலில் கூட பாதியளவு தான் வசூலிக்கப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் ஊழியர்களின் திறமையின்மையும் எண்ணிக்கை குறைவுமே நகர்ப்புற அதிகாரிகளின் பலம் பெருக்கப்பட்டு வரிவசூலை அதிகரிக்க வழியேற்படுத்த வேண்டும். அதற்குக் கூடிய ஒழுக்கம் முக்கியம். நகர்ப்புற மக்களும் கல்வி கற்றவர்களாய் உண்மையான பொருளாதாரத்தை உணர்ந்து கடமையை ஆற்ற வேண்டும்.

மாநில அரசு குறிப்பிட்ட வழிகள் முழுமையாகப் பின்பற்றப்படாமையால் நகராட்சி அமைப்புகளின் நிதி நிர்வாகம் சீராக இயங்கவில்லை. கையாடல் சிதறவிடல் மற்றும் குறைத்து மதிப்பிடல் போன்ற குறைகள் உள்ளன. பல நகராட்சி அமைப்புகளில் தணிக்கை அதிகாரி கட்டிக் காட்டிய குறைகள் களையப்படவில்லை. சில இடங்களில் தணிக்கையும் முறையாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அதிக வட்டி கொடுத்து வாங்கப்பட்ட தொகை செலவிடப்படாமல் வீணாக்கப்படுகின்றது.

2. குறைந்த ஆற்றல் :

போதுமான அளவு பணம் இல்லாமையால் தல அமைப்புகள் தமது கடமைகளை முழுமையாகச் செய்ய முடிவதில்லை. அதனால் அவை மக்கள்

மற்றும் அரசாங்கத்தின் கூக்குரலுக்கு ஆளாகின்றனர். முக்கியத்தேவையாக மூத்தப்படி நிலை அதிகாரிகளின் போக்கு இதற்குக் காரணமாக உள்ளதெனலாம். இடமாற்றம் மேற்கொள்ளப்படும் போது இலஞ்சம், தயவு தாட்சணம் ஆகியன செயல்படுகின்றன. தல அமைப்புகளுக்கு தமது ஊழியர்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகள் குறைவாகவே உள்ளன. நகராட்சி அமைப்புகளில் தகுதியானவர்கள், திறமையுடையவர்கள் நியமிக்கப்படுவதில்லை. நகர்ப்புற வளர்ச்சி ஏற்பட தேவையான பணியாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டு அவர்களது திறமை பயன் படுத்தப்பட வேண்டும். முறையான பயிற்சிகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்தல் அவசியம்.

3. அனலுக்கதிமான அரசுக்கட்டுப்பாடு :

நகர்ப்புற நிர்வாக அமைப்புகளில் மாநில அரசுகளின் கட்டுப்பாடுகள் அதிகரித்துள்ளன. தல ஆட்சி அமைப்புகள் சீராக இயங்க வேண்டுமென்பதற்காக மாநில அரசுகள் நிர்வாக, ஆட்சித்துறை, நிதித்துறை, சட்டத்துறை கட்டுப்பாடுகளை உருவாக்கி யுள்ளது. இவை பயன்பாட்டிற்குப் பதிலாக இடர்பாடுகளாக உள்ளன. கட்டுப் பாட்டு வழிமுறைகளில் வழிகாட்டும் மற்றும் ஆதரவினைத் தருவதற்குப் பதில் அவை எதிர்மறை விளைவுகளை உருவாக்குகின்றன. அவ்வமைப்பின் பணிகளை பெரிதும் கட்டுப்படுத்த வனவாகவே உள்ளன. அத்துடன் உறுப்பினர்களின் தவறுகளுக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப் படுகின்றன. அதனால் அமைப்புகளும் அதனால் பயன்பெற வேண்டிய மக்களும் துன்புறுகின்றனர். ஆனால் இந்திய அரசியலமைப்பின் 74-ஆவது திருத்தம் இக்குறைகளைக் களைந்தது. தல அமைப்புகளில் அரசு அமைப்புகளைக் கலைக்கலாம். நிதிக் கட்டுப்பாடுகளும் குறைக்கப்பட்டுவிட்டன.

4. தேர்தல்களைத் தள்ளி வைத்தல்:

நீண்ட காலத்திற்கு தல அமைப்புகளுக்கான தேர்தல்களைத் தள்ளி வைப்பதும் குறையாக உள்ளது. சில நேரங்களில் அமைப்புகளின் காலம் நீட்டிக்கப்படுகின்றது. அவற்றின் தேர்தல்களும் முறைப்படி நடப்பதில்லை. அரசியல்வாதிகளின் அடிப்படைக் களமாக அமைவதால் குறிப்பிட்ட கட்சியைச் சேர்ந்த மாநில அரசுகள் தேர்தலை நடத்தத் தயங்குகின்றன. ஒட்டு மற்றும் ஆதரவு என்ற நிலைகளில் செயல்படும் 74-ஆவது திருத்தம் திட்டவட்டமான தேர்தல் முறைக்கு வழிவகுத்துள்ளது.

5. பணியாளர்கள் மேலாண்மை :

தற்போது ஆரம்பகாலக் குறைபாடுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுவிட்டன இருப்பினும் சிறப்பான நபர்களைப் பணிக்குக் கொண்டு வருதல் என்பது கடினமாக உள்ளது. பயிற்சிகளுக்கான முக்கியத்துவமும் தரப்படவில்லை. ஊதியம், பதவி உயர்வு, ஆகிய நிலைகளிலும் தல அமைப்புகளின் பணியாளர்களுக்கும் மாநில அரசுப் பணியாளர்களுக்கும் பெருத்த வேறுபாடுகள்

உள்ளன. பல பதவிகள் முறையாக நிரப்பப்படுவதில்லை. அரசாங்கம் மற்றும் மூத்தப்படி நிலை அதிகாரிகளின் போக்கு இதற்குக் காரணமாக உள்ளதெனலாம். இடமாற்றம் மேற்கொள்ளப்படும் போது இலஞ்சம், தயவு தாட்சணம் ஆகியன செயல்படுகின்றன. தல அமைப்புகளுக்கு தமது ஊழியர்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகள் குறைவாகவே உள்ளன. நகராட்சி அமைப்புகளில் தகுதியானவர்கள், திறமையுடையவர்கள் நியமிக்கப்படுவதில்லை. நகர்ப்புற வளர்ச்சி ஏற்பட தேவையான பணியாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டு அவர்களது திறமை பயன் படுத்தப்பட வேண்டும். முறையான பயிற்சிகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்தல் அவசியம்.

தனிப்பட்ட நகராட்சி அமைப்புக்குள்ளேயே ஊழியர்களிடையே மாறுபட்ட தன்மைகள் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் வெவ்வேறு கட்டுப்பாட்டுப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்களாக உள்ளனர். கீழ்நிலையில் மாறுபட்ட பணிநிலை உள்ளது. மேல்நிலையில் ஒருபணியிலிருந்து மற்றொரு பணிக்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள் பல படிநிலைகளில் பணியமர்த்தப்பட்டவர்கள் போன்றோரை உள்ளிட்ட ஒருங்கிணைந்த முறை காணப்படுகின்றது. பல பணிகளுக்கும் மாறுபட்ட பல தன்மைகளை உடையவர்கள் நியமிக்கப்படுகின்றனர். ஊழியர் முறையைப் பொறுத்த வரை தல ஆட்சி அமைப்பானது ஒரு வெங்காயம் போல் காணப்படுகின்றது. ஒரு பொது நோக்கு மற்றும் ஊக்குவிப்புக்காகத்தான் வழியில் செயல்படுகின்றது.

விரிவான ஊழியர் முறையானது தனிப்பட்ட ஊழியர் முறையில் உருவாக்கப்பட முடியாது. ஆனால் ஊழியர்களைப் பொறுத்தவரை எந்த முறையைச் சார்ந்ததென்பதைக் காண்பதைவிட அதன் தரத்தைக் காண்பது முக்கியம். வெகுசாலமாக நகராட்சி அமைப்பானது கீழ்நிலையான ஒன்று என்றே கருதப்பட்டது. அதனால் உயர்ந்த திறமையை எட்டவில்லை. ஊதியம், படிகள், விடுப்பு விதிமுறைகள், பிறவசதிகள், பணி முக்கியத்துவம், சுய முன்னேற்றத்திற்கான வழிமுறைகள், ஆகியவற்றில் திட்டவட்டமான சாதகமான மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டால் பலர் நகராட்சி அமைப்புப் பணிகளில் சேர முன் வருவார்கள். தரம் மற்றும் பணியாற்றிய உண்மையை வெளிப்படுத்தினால், கடமை மற்றும் பொறுப்புகளுக்கேற்ப ஊதியம் முதலியன தரப்பட்டால் அத்துறைப் பணியாளர்களின் மதிப்பு உயரும்.

6. குறைவான பங்கெடுப்பு:

நகர்ப்புற உணர்வு இல்லாததால் நகர்ப்புற அமைப்புகளில் பொது மக்கள் பங்கெடுப்பதென்பது குறைந்து விட்டது. மாறுபட்ட பல குறைவியல்பு களைக் கொண்ட மக்கள் நகரங்களில் வாழ்வதால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டவர்களாகவே உள்ளனர். மக்கள் ஒரு காலத்தில் கிராமப்புறப் பிரிவினர்களாகவே இருந்தார்கள். நகரங்கள் பணம் தேடும் ஓர் இடம் என்ற எண்ணமே மேலோங்கியுள்ளது. உண்மையில் நகர

இந்திய நிர்வாக முறை

வாழ்க்கையில் பற்றுதல் இல்லை. கிராமப்புற மக்கள் குறைந்த அளவில் தமது மேலாண்மை மற்றும் அரசியல், நிர்வாக அமைப்புகளில், செயல்படுவதற்கான அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்குக் காரணம் ஒத்தத்தன்மை மீன்ற கிராமப்புறங்களிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

கல்வித்தாம், அறிவாற்றல் போன்ற காரணங்களால் கிராம மற்றும் நகர்ப்புற வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் நகர்ப்புற தலை அமைப்புகளிலும் செயல்பட முன் வருவதில்லை. இத்தகைய தன்மைகள் காரணமாக அந்த அமைப்புகளின் தன்மை பண்பு ஆகியவற்றிலும் வேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன. அரசுப் பணிகளில் செயல்பட வேண்டுமென்ற ஆர்வமின்மை இத்தகைய அமைப்புகளை மனநிறைவினமை, பொறுப்பின்மை போன்ற செயல்களுக்கு ஆளாக்குகின்றன. நகர்ப்புற மக்களும் மக்களாட்சிக் கூறான தல அமைப்புகளுக்கு எதிராகத் தமது கருத்துக்களைக் கூறுவதில்லை என்பதும் காரணம்.

நகர்ப்புறத் தலைமைப் பண்பாளர்களும் மக்களிடையே நம்பிக்கையை ஊட்டுவதில்லை. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களும் தாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்குச் செல்லுவதில்லை. அதனால் தேவைகள், சிக்கல்களை உணர முடியாத நிலை அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. அமைப்புகளிலும் பொது மக்கள் தொடர்புக்கான பிரிவுகள் இல்லை. அதனால் அமைப்பு மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்ட பணிகளைப் பற்றிய செய்திகள் மக்களைச் சென்றடைவதில்லை.

முடிவுகள் எடுக்கையில் மக்களை ஈடுபடச் செய்ய வேண்டும். அதற்காக பொது மக்கள் குழுக்கள் உருவாக்கப்படலாம். இம்முறையானது அமெரிக்காவில் பின்பற்றப்படுகின்றது. "மூத்தோர்குழு" "அண்மையிலுள்ளோர் குழு", "பொதுமக்கள் குழு" போன்றவை அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவில் தேவைகளைப் பெறுவதில் பொதுமக்கள் ஏமாற்றத்தையும், இன்னல்களையும் சந்திக்க வேண்டியவர்களாயுள்ளனர். தண்ணீர், மின்சாரம் மற்றும் சுகாதாரம் பற்றிய சிக்கல்களைச் சந்திக்க வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். நகர்ப்புற அமைப்புகளில் முடிவுகள் எட்டப்பட வேண்டுமெனில் அதற்குத் தக்கவழிகளைக் கையாள வேண்டும். புதிய செயல்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட சிறப்பு முகமைகளும் அமைப்புகளும் அவற்றின் செயல் எல்லைகளைப் பொறுத்தவரை குழப்பங்களை உருவாக்குகின்றன.

7. திறமையற்ற தலைமை :

சிறப்பான, திறமையுடன் கூடிய தலைமை இல்லாததால் அந்த அமைப்புகளின் பெருமை பாதிக்கப்படுகின்றது. தேர்தல் களில் ஆற்றல் மிக்கவர்கள் போட்டியிடுவதும் அக்குறைக்கு ஒரு காரணமாகும். இது மைய பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலச் சட்டமன்றங்களுக்கும் பொருந்தும்.

பேராசிரியர். ஜே. தர்மராஜ்

நகர்ப்புற அமைப்புகளுக்கான மூலாதாரமான அதிகாரங்கள் கிடையாது. மாநில அரசுக்குக் கட்டுப்படும்போது இலஞ்ச ஊழல், இயலாமை போன்றவற்றிற்கு இலக்காகும் பண்பும் உருவாகின்றது. சாதி மற்றும் இன உணர்வுகளின் ஈடுபாடும் மேம்பட்டுள்ளன. தேர்தலில் காணப்படும் முறைகேடுகளும் அவர்களைப் பாதிக்கின்றன. கூட்டுறவு, கூட்டு முயற்சி முதலியன தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தகுதி வாய்ந்த போட்டியாளர்கள் இல்லாததும் பெருங்குறையாகும்.

8. அமைப்பு இடைவெளி :

அதிகார வர்க்கப் பிரிவினரின் மேம்பட்ட தன்மை காரணமாக தல ஆட்சி அமைப்புகள் பற்றிய அடிப்படைத் தத்துவங்கள் எதிர்ப்புக்கு உள்ளாக்கப் பட்டன. அவர்களுக்குத் தரப்பட்ட பணிகள் தேர்த்தெடுக்கப்பட்ட நகர அமைப்புகளுக்கும் தரப்பட்டன. அதனால் தல அமைப்புகளின் மரியாதையும், முக்கியத்துவமும் அவர்களால் தாழ்வுநர் செய்யப்பட்டுள்ளன. பட்ஜெட்டுக்கும் நகர நிர்வாக அமைப்பு தன் பங்களிப்பைத் தரவேண்டும். அமைப்புகளின் பணிகளும் ஒன்றொடொன்று மோதல் போக்கிலேயே உள்ளன. சில மாநிலங்களில் ஒரே செயலுக்கு இரட்டைக் கட்டுப்பாட்டு முறை உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக சில மாநிலங்களில் தண்ணீர் விநியோகமானது முன்னேற்றக் குழுவிடமும், உள்ளாட்சி அமைப்பிடமும் விடப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய இரட்டைக் கட்டுப்பாட்டு முறையால் இரு பிரிவுகளின் பொறுப்புகளும் முழுமையாகச் செயல்பட முடிவதில்லை. இந்த அமைப்பினை ஒரு குறிப்பிட்ட செயலுக்காக அணுக வேண்டுமென்ற நிலையிலும் குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன.

நகர்ப்புற அரசாங்கத்தில் அதிகாரம் விரிவாக்கப்படும் போது அரசாங்கம் பாதிக்கப்படுகின்றது. பல தரப்பட்ட குழு முறைகள், செயல்முறை மற்றும் நிர்வாக முறைகளுக்கிடையில் உள்ள சிக்கல்கள் முதலியன இடைவெளியை ஏற்படுத்துகின்றன. நகர்மயமாக்குதலுக்கான தேசியக் குழு அத்தகைய அதிகாரங்கள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட வேண்டும்.

பெரும்பாலான நகரங்களில் மேயர் மற்றும் கமிஷனர் ஆகியோருக் கிடையில் அதிகாரங்கள் சமநிலை நோக்கில் தரப்பட்டுள்ளன. குழுவில் மேயர் என்ற முறையில் செயல்பட மேயர் அனுமதிக்கப்படுகின்றார். இருப்பினும் நிர்வாக மற்றும் ஆட்சித்துறைப் பிரிவுகளுக்கிடையில் உள்ள உறவுகள் சீராக மதிப்பிடப்பட வேண்டும்.

அரசியலமைப்பு பற்றிய ஆய்வுக்குழு, தல அமைப்புகள், நகர் மயமாக்குதல் பற்றிய தேசியக்குழு போன்றவை தனிப்பட்ட நிர்வாக அமைப்பு தோற்றுவிப்பதை பரிந்துரைத்தன. இரண்டிட்டு அமைப்பு முறையும் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. நகர்ப்புற அமைப்பில் செயல்படும் பல

முகமைகளும் கூட்டுச் செயல்பற்றிய சிக்கல்களுக்கு வழி வகுக்கின்றன. பெரும்பாலும் கூட்டிணைவு நோக்கில் ஒருங்கிணைந்த செயல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டால் இடைவெளியை அகற்றலாம். ஒருமுகப்படுத்துதலால் தாமதம் தவிர்க்கப்படுமென்றும் அது நகர்ப்புற வளர்ச்சிக்கு வழி வகுக்கும் என்றும் கூறப்பட்டது. உட்பிரிவுகளுக்கிடையிலான இணைப்பு, கூட்டான செயல் இயந்திரம் முதலியன உருவாக்கப்பட்டு அது சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்படவேண்டும்.

நகரங்களின் வளர்ச்சி, மற்றும் முன்னேற்றமானது முக்கியமானதாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். நகர்முழுவதும் ஒட்டு மொத்தமான அமைப்பு என்பதைக் கொண்டால் ஒருங்கிணைந்த செயல் உருவாக்கப்படலாம். இடமாற்றம் மேற்கொள்ளப்படுவதற்கான காரணங்கள் ஆய்வு செய்யப்பட்டு மேற்கொள்ளப்படல் அவசியம். இடம் சார்ந்த மற்றும் விரிவான திட்டங்கள் உருவாக்கப்படவேண்டும்.

